

ಚಂದಮಾಮ

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಕ್ರಪಾಣಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ಸಾಗರಿಣಿ

ಮನುಷ್ಯರು ಬದುಕು ಸಾಗಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಏನೋ ಒಂದು ವೃತ್ತಿ
ಯನ್ನು ಹಿಡಿಯಲೇ ಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಹೀಗಿಂದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ
ಎಲ್ಲರೂ ಎಲ್ಲ ವೃತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ.
ಒಬ್ಬರು ಒಂದು ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಬಾಳಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ
ವಿವೇಚನೆಯಿಲ್ಲದೆ ಅದೇ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ತಾನೂ ಮಾಡಿಬಿಡುತ್ತೇ
ನೆಂದುಕೊಂಡರೆ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬೀಳಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಈ ಸಂಚಿಕೆ
ಯಲ್ಲಿರುವ "ಸ್ವಾರ್ಥ ಚಿಂತನೆ" ಎಂಬ ಕಥೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು
ಚೆನ್ನಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸುತ್ತದೆ.

ಅಮರನಾಣಿ

ಈರಾವಿನ ಶರೀರಕ್ಕೆ ನೇತ್ರ, ಯೋರಿನ ಪಕ್ಕ, ನೆಲೆ
ಅವಿಚಾರ್ಯ ಪ್ರಿಯಂ ಕುರ್ಯಾತ್ ತನ್ನಿತ್ರಂ ಮೀತ್ರಮುಪಚೇ
ಕ್ಷಿಗಳು ಶರೀರಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗವಾಗುವಂತೆ, ರೆಪ್ಪೆಗಳು ಕಣ್ಣು
ಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡುವಂತೆ, ಕಷ್ಟದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸ್ನೇಹಿತರು
ಕೇಳದೆಯೇ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವರು.

ಸಂಪುಟ : ೭೭

ಡಿಸೆಂಬರ್ '೮೭

ಸಂಚಿಕೆ : ೬

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೫೦ : : ಪಾರ್ಶ್ವಿಕ ಬೆಲೆಯ ರೂ. ೨೦-೦೦

ಚಂದನಾಮನ ಹರಟೆ

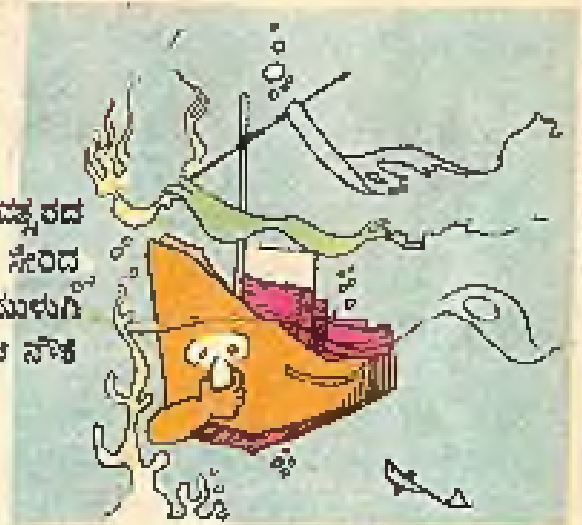

ಉತ್ತಮ ಗೆಲೆಯೆ !

ನೇಪಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಪಠಾಭ್ಯಾಸಿ ಒಂದು ಮನೆಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಿಡಿಯಿತು. ಆ ಮನೆ ಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ ರಾಶಿ ಎಂಬ ಜಮಾನ್ ನಾಯಿ ತನ್ನ ಒಡತಿಯಾದ ಮೂರು ಪಯಸ್ವಿನ ಮಗುವನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಬೆಂಕಿಯೊಳಗೆ ಹಾರಿ ಮಗುವಿನ ಅಂಗಿಬುನ್ನು ಹಾಲನ್ನೂ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹೊರಗೆ ಎಳೆದು ತಂದಿತು. ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡ ಮಾತ್ರೆ ಕೆಲವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಗೆ ಆಹುತಿಯಾಯಿತು ಆ ನಾಯಿ !

ನೆಪೋಲಿಯನ್ ನೌಕೆ

ನೈಲು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಒಂದು ತಿಂಗಳ ಮೊದಲು ರಿಚರ್ಡ್‌ನೇ ಸಂಪನ್ನವಾದ ಜುಲೈ ೧ನೇ ತಾರೀಖಿನ ದಿನ ನೆಪೋಲಿಯನ್ ಬೋನಪಾರ್ಟಿಗೆ ಸೇರಿದ 'ಲೇಪೆಟ್ರಿಯರ್' ಎಂಬ ನೌಕೆ ಈಜಿಪ್ಟ್ ಸಮುದ್ರ ತೀರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಹೋಯಿತು. ರಿಲರ ವರ್ಷಗಳ ಅನಂತರ ಮುಳುಗಿ ಹೋದ ಆ ನೌಕೆ ಯನ್ನು ಫ್ರೆಂಚ್ ಸಂಶೋಧಕರು ಕಂಡುಹಿಡಿದರು !

ಹೊಸ ಟೆಲಿಫೋನ್

ಈ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಫೋಟೋ ಹಿಡಿದು ಮತ್ತೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವ ಹೊಸ ಹೊಸ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ಕಂಡುಹಿಡಿದು ತಯಾರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದೆ !

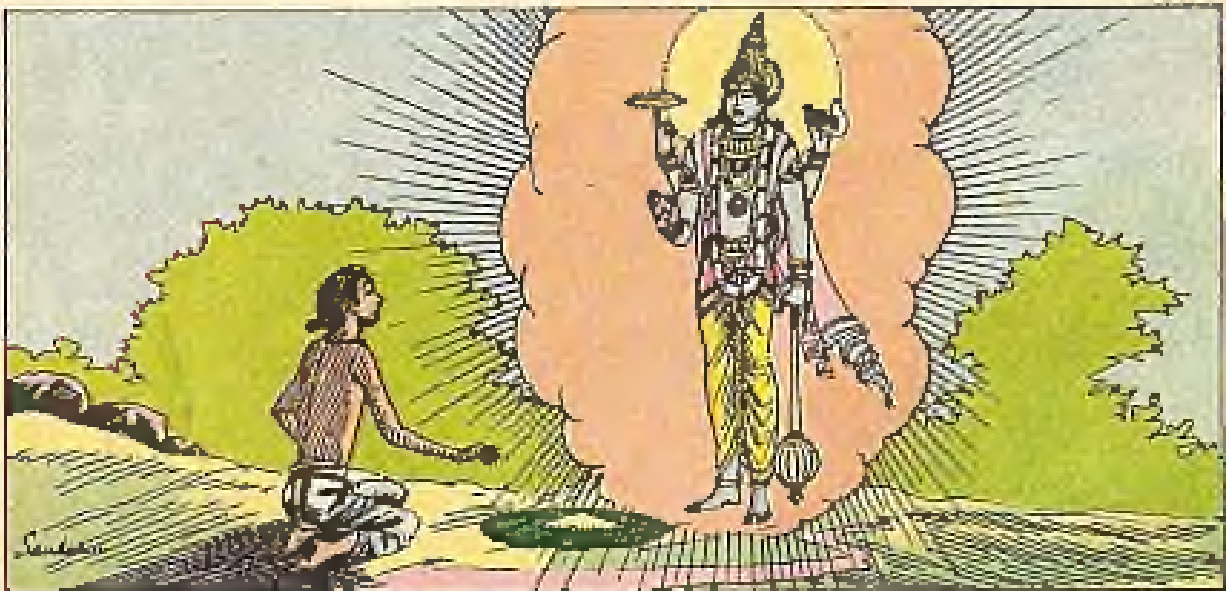
ಚೋಳರಾಜ, ವಿಷ್ಣುದಾಸ

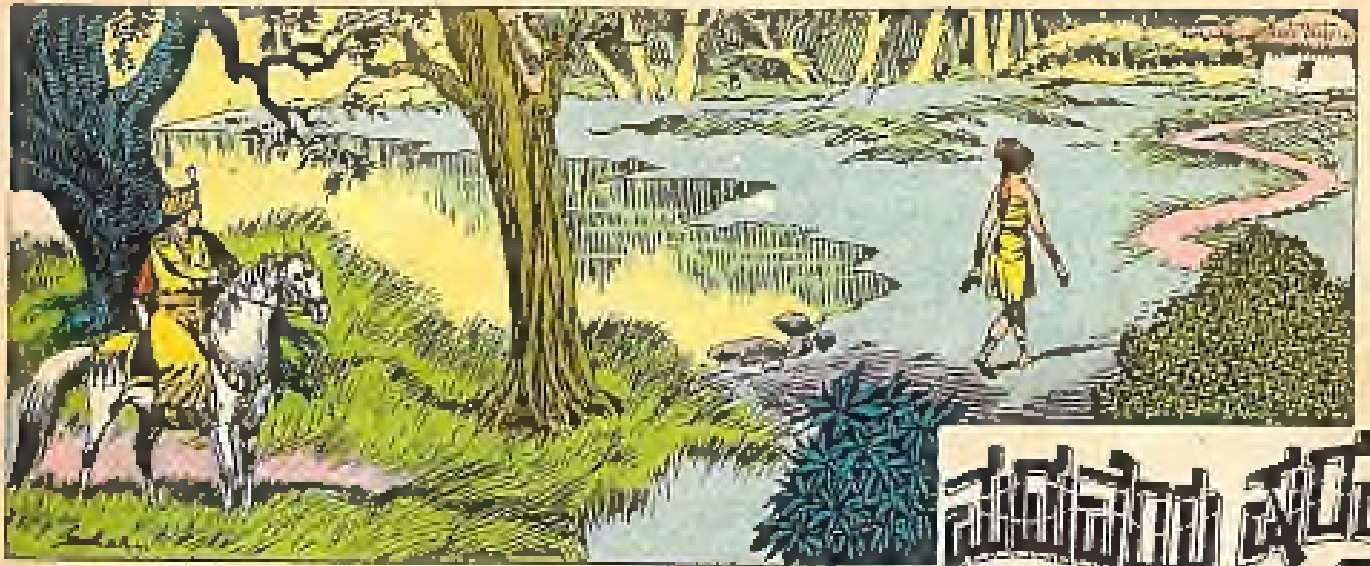
ಕೌಂಡಿಲವನನ್ನು ಪರಿವಾರಿಸಿದ ಚೋಳರಾಜನು ಮೊದಲ ವಿಷ್ಣು ಭಕ್ತನು ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದಲೂ ಆ ರಾಜನು ರತ್ನಹಾರ ಸ್ವರ್ಣ ಪುಷ್ಪಗಳೊಂದಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ಮಂದಿರಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ವಿಷ್ಣುದಾಸ ನಂಬ ಬಡ ಭಕ್ತನು ವಿಷ್ಣು ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಕುಲಸಿ ದಾಗನಿಂದ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಪುಣ್ಯದಿನದಲ್ಲಿ ದೇವರನ್ನು ಹೀಗೆ ಅತಿ ಖಮಾಪ್ತವಾಗಿ ಅಲಂಕರಿಸುವುದು ? ಅಂತರೇ ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಜನಿಗೆ ಕೋಪ ಬಂತು. ಈ ಸ್ವರ್ಣಾಭರಣಗಳಿಂದ ದೇವರನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿ, ತಾನೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ, ದಾನಧರ್ಮಗಳನ್ನು ನೀಡಿ ಪೂಜೆ ಪಡೆದಕೊಡುವುದು ರಾಜ.

ವಿಷ್ಣುದಾಸನು ಒಂದು ನಿರ್ಜನ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ವಿಷ್ಣು ವಿಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠಿಸಿ, ರಿಕ್ಷೆ ಬೀದಿ ಕೆಂದ ಅಲ್ಲಿಯ ಅನ್ನ ಮಂಡಿ ವಿಗ್ರಹಕ್ಕೆ ನೈವೇದ್ಯವಿಟ್ಟು ಪೂಜಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಪೂಜೆಯ ಅನಂತರ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದನ್ನು ವಿಷ್ಣುದಾಸನು ಗಮನಿಸಿದನು.

ಒಂದು ದಿನ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿರುತ್ತಾ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿ ಕಣ್ಣು ಬಿಡಿಸಿ ನೋಡಿದನು ವಿಷ್ಣುದಾಸ ಬಾವಮೊಬ್ಬನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸಿಕ್ಕಿವಿಧವೆಂಬ ಭಯದಲ್ಲಿ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆಯೇ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡತೊಡಗಿ ದನು. ವಿಷ್ಣುದಾಸನು ಆ ನೈವೇದ್ಯವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವನನ್ನು ಹಿಡಿಯುತ್ತಾ ಅವನ ಹಿಂದೆಯೇ ಹೋದನು. ಮುಂದಿನವನು ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಓಡಿ ಅಮೇಲೆ ಓಡಲಾಗದೆ ಸ್ವತಃತಪ್ಪಿ ಬಿದ್ದನು. ವಿಷ್ಣುದಾಸನು ಅವನಿಗೆ ಶೈಶೋಪಲಾರ ಮಾಡಿದಮೇಲೆ ಅವನು ಮೆಲ್ಲನೆ ಕಿಣ್ಣು ತೆರೆದನು. ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ವಿಷ್ಣುದಾಸನನ್ನು ಅಲಿಂಗಿಸಿ ತನ್ನಲ್ಲಿ ವಶಮಾಡಿಕೊಂಡನು !

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ತಿಳಿದ ಚೋಳರಾಜನು ತಾನು ಮಾಡಿದ ಯಜ್ಞಯಾಗಗಳಿಗೆ, ದಾನಧರ್ಮಗಳಿಗೆ ಫಲಕವೆಲ್ಲಿ ? ಅಂಕುರದಿನವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ಆ ಬಡವನು ದೇವರ ಜಮೀಗೆ ಪಾತ್ರನಾದನೆ ? ಈ ಚಂಕೆಯಿಂದ ರಾಜನು ವಿರಕ್ತನಾಗಿ ಪ್ರಾಣತ್ಯಾಗ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧನಾದನು. ಆಗ ವಿಷ್ಣು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ "ರಾಜಾ, ಆ ಬಡವನೊ ನೀನೂ ನನ್ನ ಭಕ್ತರೇ. ಸಮಾನರೇ. ನಿಮ್ಮ ನಿಮ್ಮ ಶಕ್ತಾನುಸಾರವಾಗಿ ನೀವುಗಳು ನನ್ನನ್ನು ಆರಾಧಿಸಿರಿ. ನನ್ನಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಪಹಾರವಿದ್ದಿತು. ಅದನ್ನು ಹೋಗಲಾಡಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಹೀಗೆ ಮಾಡಿದನು." ಎಂದು ಅವನಿಗೆ ಬೋಧಿಸಿ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಿದನು.

ಸದುವು ಸದುತ್ತ

ಹಿಂದೆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ವಸಂತಗಿರಿ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರ ಕಾಂತನಂಬ ಯುವಕನು ರಾಜನಾದನು. ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ಕುಲಿಯೋದಯದ ಮೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನೇ ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಅರಣ್ಯದ ಕಡೆಗೆ ವಿಹಾರ ಹೊರಟನು. ಅಲ್ಲಿಂದ ಸುಂದರವಾದೊಂದು ಕೊಳವನ್ನು ಕಂಡು, ಅದರಲ್ಲಿ ಇಳಿದು ಸ್ನಾನಮಾಡಿ ಮೇಲೆ ಬಂದಾಗ, ಬೇಡರ ಯುವತಿಯೊಬ್ಬಳು ತನ್ನ ಕೇರಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವುದು ಕಾಣುತ್ತಾ, ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವೂ, ನಿರ್ಮಲತೆಯೂ ಚಂದ್ರಕಾಂತನನ್ನು ಸೆಳೆದುವು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಕುದುರೆಯ ಮೇಲೇರಿ ಕೊಂಡು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಅವನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಆ ಬೇಡರ ಯುವತಿಯನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ತೋರಿತು. ಅದರ ಒತ್ತಡವು ನಿಮಿಷ ನಿಮಿಷಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತಾ ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಒಂದು ದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಜನಾದ ತಾನು ಇಂತಹ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಭಾವ್ಯವಾಗಿರುವುದೇ ಎಂಬ ಸಂಶಯವು ಅವನ ಬಯಕೆಯ ಸುತ್ತಲೂ ಸುಳಿದುಕೊಂಡಿತ್ತು.

ರಾಜನು ಅನ್ಯಮನಸ್ಕನಾಗಿರುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಮಂತ್ರಿ ದೇವವರ್ಮನು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ಮಹಾರಾಜಾ, ನೀವು ವಿವಾಹ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಕುರಿತು ಆಲೋಚಿಸುವ ಹಾಗಿದೆ. ಅದೇನೆಂದು ತಿಳಿಯಬಹುದೇ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಮುಚ್ಚುಮರೆ ವಿಮಾ ಮಾಡದೆ, ತಾನು ಅರಣ್ಯದ ಹತ್ತಿರ ನೋಡಿದ ಬೇಡರ ಯುವತಿಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ, "ನನ್ನ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ಅವಳು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ. ಅವಳನ್ನೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದೆ. ಆದರೆ ದೇಶವನ್ನು ವಾಶಿಸುವ ರಾಜನು ಅಂತಹ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವುದು ಸರಿಯೇ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಾಡುತ್ತಿದೆ. ಅದನ್ನೇ ಆಲೋಚಿಸುತ್ತಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಒಂದು ನಿಮಿಷ ಆಲೋಚಿಸಿ, "ಇದರಲ್ಲಿ ಧರ್ಮಾಧರ್ಮಗಳ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಎಡೆಯಿಲ್ಲ" ಎಂದು ರಾಜನ ಕಿರಿಟಿದ ವಜ್ರವನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಒಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದು ಮಂಜ್ಞನಲ್ಲಿದ್ದ ವಸ್ತು. ಸಾಣೆ ಹಿಡಿದುದರಿಂದ ಇದು ಭಾರಿ ಬೆಲೆಯುಳ್ಳದ್ದಾಗಿದೆ. ತಮ್ಮ ಕಿರಿಟಿವನ್ನು ಅಲಂಕರಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ. ಆ ಬೇಡರ

ಯಾವತಿಗೆ ನೀವು ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೆ ರಾಜ
ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಲಿಬಿಡಬಹುದು. ಅವರ
ಮೇಲೆ ನೀವು ಅವಳನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದು
ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾಯುವಾಗಿಯೂ ಇರುತ್ತದೆ.
ನಾಳೆಯೇ ನಾನು ಪರಿವಾರದೊಂದಿಗೆ ಬೇಡರ ಕೀರಿಗೆ
ಹೋಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರಶಾಂತನು
ತ್ಯಜ್ಞನಾಗಿ, "ನೀವು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನೇ
ಹೋಗುತ್ತೇನೆ. ನಾನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ,
ಅವಳೂ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಬೇಕಷ್ಟೆ?" ಎಂದನು
ಚಂದ್ರಶಾಂತ ರಾಜ.

ಮರುದಿನ ಚಂದ್ರಶಾಂತನು ಬೇಡರ ಕೀರಿಗೆ
ಹೋದನು. ಆ ಯಾವತಿ ಬೇಡರ ಮೊರೆಯ
ಮಗಳಾದ ಚಂಪಕವಲ್ಲಿಯೆಂದು ಕಿಳಿಯಿತು.

ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಬೇಡರ ಮೊರೆ ರಾಜನಿಗೆ
ತಕ್ಕ ಮರ್ಯಾದೆಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, "ಮಹಾರಾಜಾ,
ತಾವು ಸ್ವತಃ ನಮ್ಮ ಕೀರಿಗೆ ಬಂದುವನ್ನು ನೋಡಿ

ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಬರುವಿಕೆಯ
ಕಾರಣ ಕೇಳಬಹುದೆ?" ಎಂದನು.

ಚಂದ್ರಶಾಂತನು ಬಾಗಿಲ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದ
ಚಂಪಕವಲ್ಲಿಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, "ಅವಳಿಗೆ ಇಷ್ಟ
ವಿದ್ದರೆ ನಾನು ಅವಳನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ
ನಾನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರಬೇಕಾಯಿತು" ಎಂದನು.

ಆ ಮೊತು ಕೇಳಿದ ಮೊದಲೇ ಚಂಪಕವಲ್ಲಿ ಬಳಿಗೆ
ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಳು. ಬೇಡರ ಮೊರೆಯೂ ಒಳಗೆ
ಹೋಗಿ, ತನ್ನ ಕುಟುಂಬ ಸಭೆಯೊಂದಿಗೆ ಮಾತಾಡಿ,
ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು ರಾಜ
ನೊಂದಿಗೆ, "ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು, ಮಹಾರಾಜರೇ. ಈ
ವಿವಾಹವು ಬಹಳ ಕಷ್ಟ ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ವಿವಾಹವು
ನಡೆದರೂ ಚಂಪಕವಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ.
ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇರುತ್ತಾಳೆ. ನಮ್ಮ ಹರತ್ತು, ನಿಮಗೆ
ಇಷ್ಟವಾಗಿರಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಅಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ"
ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಅತ್ಯರ್ಥ ಪಡುತ್ತ, "ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ರಾಜಭವನಕ್ಕೆ ಬಾರದಿದ್ದರೆ ಮತ್ತೆ ನಿವಾಹಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು ಮೇಳಿ ಬಿನ್ನಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ನಗರಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಿಟ್ಟನು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಂತ್ರಿ ದೇವವರ್ಮನಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂದುಬಿಟ್ಟಿತು. ಅದನ್ನು ಬಿಮ್ಮಿಗೆ ವತ್ತೊತ್ತಿಕೊಂಡು ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಿಮಗೆ ಇನ್ನೂ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದೇ ಇದೆ ಯೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಹೌದೊಬಂತೆ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನೇ ಹೊರತು ಬಾಯಿ ತೆರೆದು ಮಾತಾಡಲಿಲ್ಲ. "ನಿನ್ನ ಮಾಡಬೇಕೆನ್ನುವಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಮಂತ್ರಿ. "ಅವಳ ತಂದೆ ಹೇಳಿದ ಪರತ್ತು? ಅವಳೇನು ಮಾಡುವುದೆಂಬುದೇ ಯೋಚನೆ" ಎಂದನು ರಾಜ.

ಮಂತ್ರಿ ದೇವವರ್ಮನು ಯೋಚಿಸುತ್ತ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಸುಮ್ಮನಿದ್ದು, "ಈಗ ನನಗೆ ಅಷ್ಟೇ

ಕೊಡಿದಿ ಮಹಾರಾಜರೇ" ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಮರುದಿನ ದೇವವರ್ಮ ಮಂತ್ರಿ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಸ್ವಲ್ಪ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸೋಣ ಬನ್ನಿ" ಎಂದು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಇಬ್ಬರೂ ಉದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಪರಿಚಾರಿಕೆಯರ ಸಹುವಿನಲ್ಲಿ ರಾಜಕನ್ಯೆಯಂತೆ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಚಂಪಕವಲ್ಲಿಯನ್ನು ರಾಜನು ನೋಡಿದನು.

ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಅತ್ಯಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ದೇವ ವರ್ಮನ ಮುಖ ನೋಡಿದನು. ಮಂತ್ರಿ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ, "ಮಹಾರಾಜಾ, ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ಆಯುಧ ಪಾಣಿಗಳಾದ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಭಟರೊಂದಿಗೆ ಪಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ದಾಸಿಯರನ್ನು ಕೂಡಾ ಕಳುಹಿಸಿ ಇವಳನ್ನು ಬೇಡರ ಕೀರಿಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ತರಿಸಿದ್ದೇನೆ. ಇವಳ ತಂದೆಯವರಿಗೆ, ಇತರ ಬೇಡ ವೀರರಾಗಲೀ ನಮ್ಮ ಭಟರನ್ನು ತಡೆಯುವ ಪ್ರಯತ್ನವೇನೂ ಮಾಡ

ರಿಲ್ಲ. ದೇಶವನ್ನಾಳುವ ರಾಜನ ಅಪೇಕ್ಷೆಯನ್ನು ತಿಳಿಸುವುದು ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ತಪ್ಪೆಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಮಂತ್ರಿ ಮಾಡಿಸಿದ ಕೆಲಸವನ್ನು ನೋಡಿ ಚಂದ್ರ ಕಾಂತನು ಸಂತೋಷಪಡುವುದಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ, ತುಂಬಾ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾ, "ನೀವು ಹೀಗೆ ಮಾಡಬಾರದಿತ್ತು. ಒಲವುಯೋಗ ಮುಂತಾದ ಒತ್ತಾಯಗಳಿಂದ ಯಾರಿಂದಲೂ ಇಷ್ಟ ಎಲ್ಲದ ಕೆಲಸವನ್ನು ಮಾಡಿಸಬಾರದು. ಅದರಿಂದ ಎರಡು ಕಡೆಯವರಿಗೂ ಸುಖವಿಲ್ಲ. ಈ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲವೇ ನಾನು ಸ್ವತಃ ಇವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇವಳ ತಂದೆಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಈಗ ದೇವವರ್ಮ ಮಂತ್ರಿಯ ಮುಖವು ಬೆನ್ನ ವಾಯಿತು. ಚಂದ್ರಕಾಂತನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಚಿವಕವಲ್ಲಿಯನ್ನು ಬೇಡಕೆ ಕೇರಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಅವಳ ತಂದೆ ಬಂಧುಗಳಾದೊಂದಿಗೆ ರಾಜನನ್ನು ಸ್ವಾಗತಮಾಡಿ, "ಮಹಾರಾಜಾ, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರೇಮ ವನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಮದುವೆಗೆ ಹಾಕಿಕೊಂಡು ಪರತ್ತು ಹೇಳಿದೆನು. ನೀವು ಮೊದಲನೇ ಸಾರಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಾಗ, ನನ್ನ ಮಗಳಿಗೆ ಇಷ್ಟ ಎದ್ದರೆ ಮದುವೆ ಯಾಗುತ್ತೇನೆಂದು ಹೇಳಿದಿರಿ. ಅಗಲೇ ನನಗೆ ತಮ್ಮ

ಒಳ್ಳೆಯತನವು ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಮದುವೆ ಯಾಗಿ ಹೋದ ಬೇರೆ. ನನ್ನ ಕುದುರೆ ಪಟ್ಟ ಮಹಿಷಿಮಾಗಲು ಆರ್ಥಕಲ್ಪವೆಂದು ಹೇಳುವಿರೇನೋ ಎಂಬ ಭಯವೂ ಬಂದದರಿಂದ, ಮಗಳ ಕ್ಷೇಮ ವನ್ನು ನೋಡಬೇಕಾದುದು ತಂದೆಯ ಕರ್ತವ್ಯ ವೆಂದುಕೊಂಡು, ಹಾಗೆ ಒಂದು ಪದವು ಹೇಳಿದೆನು. ಯಾವ ಸ್ವೀಗಾದರೂ ಗಂಡನೊಂದಿರುವುದೇ ಇಷ್ಟ. ಸವತಿಯಂತಿರಲು ಇಷ್ಟವಿರಲಾರದವ್ವೇ? ಈಗ ತಮ್ಮ ಉದ್ದೇಶ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಯಿತು. ತಾವೇ ಸ್ವತಃ ಇವಳನ್ನು ಕರೆದು ತಂದಿದ್ದೀರಿ. ತಮ್ಮ ಮಂತ್ರಿ ಯವರು ತಮ್ಮ ಇಚ್ಛೆಯಿಲ್ಲದೆಯೇ ಹಾಗೆ ಪ್ರವರ್ತಿ ಸಿದಬೇಕೆಂದೂ ಅರ್ಥಮಾಡಿಕೊಂಡು. ತಾವೇನು ಮಾಡುವಿರೋ ನೋಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರನ್ನು ತಡೆಯಲಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ರಾಜನಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಬಹು ಬೇಗದ ಶುಭ ಮುಹೂರ್ತದಲ್ಲಿ ಚಿವಕವಲ್ಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಚಂದ್ರಕಾಂತ ರಾಜನ ವಿವಾಹವು ವೈಭವದಿಂದ ನೆರವೇರಿತು.

ಓದು ಬರೆಸಬೇಕೆಂದು ಮೊದಲಾದ ರಾಜ ಮನೆತನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಒಂದು ವರ್ಷದೊಳಗೇ ಚಿವಕವಲ್ಲಿ ಕರೆತು ರಾಜನಿಗೆ ತಕ್ಕ ಪಟ್ಟಮಹಿಷಿ ಎಂಬ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನೂ ಪಡೆದಳು.

ಪಕ್ಕದವನ ರಿವ್ವು

ಸಿಂಧುಹಾಡಿ ಎಂಬ ಒಂದು ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ರಂಗರಾಜ ನೆಂಬೊಬ್ಬ ಅಸ್ತವಂತನು. ಗ್ರಾಮದ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಅಂತ್ಯನ ಮೂಳಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಾಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಮೂಳಿಗೆ ಮನೆಯ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿಯೇ ಹಳೆಯದೊಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಮನೆ ಯಿದ್ದಿತು. ಅದು ಶಿವಯ್ಯನೆಂಬೊಬ್ಬ ಬಡವನದು. ಆ ಮನೆಯ ಮೇಲೆಯೇ ರಂಗರಾಜನ ಕಿಣ್ಣು.

ಶಿವಯ್ಯನಂಥ ಗತಿಗೇಡಿಯೊಬ್ಬನು ತನ್ನ ನೆರೆ ಮನೆಯವನಾಗಿರುವುದು ರಂಗರಾಜನಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾಗು ತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಅವನನ್ನು ಯಾವುದೋ ಒಂದು ವಿಧವಾಗಿ ಅಲ್ಲಿಂದ ಓಡಿಸಿಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಏನೇನೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿಕೊಂಡೇ ಇದ್ದನು. ಅವಾವುದಕ್ಕೂ ಒಡ ಶಿವಯ್ಯ ಕೆಡಲುತಿರಲಿಲ್ಲ.

“ಎಲೋ ಶಿವಾ ! ನಿನ್ನ ಹಾಳಾದ ಕೋಳಿಗಳು ನನ್ನ ವತಾರದ ಗಿಡಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಕೆಡಕಿ ಹಾಕುತ್ತವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಹದ್ದಿನಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಕೈಲಾಗದವನಿಗೆ ಕೋಳಿಗಳೇಕೆ ?” ಎಂದು ಒಂದು ದಿನ ಜರೆದರೆ. “ನಿನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಬರುವ ಕೊಳೆ ನೀರೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಬರುತ್ತಾ ಇದೆ ! ಇದು ಅನ್ಯಾಯ !”

ಎಂದು ಇನ್ನೊಂದು ದಿನ ಶಿವಯ್ಯನ ಮೇಲೆ ರಾಗಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದನು. “ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿದರೂ ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ಏನಯ್ಯಾ ಅರ್ಥ ? ಎಲ್ಲರಂಥ ಮನುಷ್ಯನಿಲ್ಲವೇ ನೀನು ? ಇನ್ನೊಬ್ಬರಿಗೆ ಕೊಂದರೆ ಕೊಡಬಾರದೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಬೇಡವೆ ?” ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು ಅಗಾಗ.

ಶಿವಯ್ಯನಿಗೆ ಧನವಂತ ರಂಗರಾಜನ ಉದ್ದೇಶ ವೇನೆಂದು ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕೂಲಿನಾಲಿ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಅಜ್ಜನ ಕಾಲದಿಂದ ಬಂದ ಆ ಹೊಚಿನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೆಂಡಕಿ ಮಕ್ಕಳೊಂದಿಗೆ ಕಾಲ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆ ಮನೆಯನ್ನು ರಂಗರಾಜನಿಗೆ ಮಾರುವುದಾದರೆ, ಮತ್ತೆ ಅವನಿಗೆ ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡಲು ಬಾಗೆಯೇ ಇಲ್ಲ ದೆಹಾಗುತ್ತದೆ. ಮನೆ ಮಾತಿ ಬಂದ ಹಾದಿಂದ ಬಾಡಿಗೆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ತಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ?

ತನ್ನ ಕೋಪತಾಪ ಕೂಡು ಗಜಗನಗಳಿಗಾವು ದಕ್ಕೂ ಶಿವಯ್ಯ ಬಾಗದಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ರಂಗರಾಜನು ಬಹಳ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ ಒಂದು ದಿನ ಶಿವಯ್ಯನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ, “ನೋಡು ಶಿವಯ್ಯಾ, ನೀನು ಸಾಕುವ ಕೋಳಿ

ಮನಸ್ಸು ಮಾಡಿದರೆ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಸಿದರೂ ಮಾಡಿಸಿದನೇಂದು ತೋರಿತು. ಇನ್ನು ಇಂತಹ ಬೆರಮನೆಯವನು ಕೊಡುವ ಬಾಧೆ ಬವಣೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಊರುಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದೇ ಸ್ವಾಮವೆಂದು ಎನಿಸಿದನು. ಹಣವಂತ ಕೊಡನೆ ವಾದವಿವಾದ ಮಾಡಿ ತ್ತೊಂದ ಗೆಲ್ಲಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆನಿಸಿತು.

ಆಮೇಲೆ ಶಿವಯ್ಯನು ರಂಗರಾಜನು ಕೀರಿದ ಬೆಲೆಗೆ ತನ್ನ ಮನೆಯನ್ನು ಅವನಿಗೇ ಮಾರಿ, ಹೆಂಡತಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಎತ್ತರಲೋ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಕೆಲವು ತಿಂಗಳು ಕಳೆದ ಮೇಲೆ, ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ರಂಗರಾಜನಿಗೆ ಪಟ್ಟಣವಾಸ ಮಾಡಬೇಕೆಂಬ ಇಚ್ಛೆ ಯುಂಟಾಯಿತು. ಅಂತಲೇ ಅವನು ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಮಂದಿ ಓಡಾಡುವ ನಡುಬೀದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಮಾರಾಟಕ್ಕಿದ್ದ ಒಂದು ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡು ಕೊಂಡು, ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಇರತೊಡಗಿದನು.

ರಂಗರಾಜನು ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಳವೂರಿದ ಮರು ದಿನವೇ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ವಿನೋ ಕೋಲಾ ಹಲವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿ ಜನರ ಗುಂಪು ಸೇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಏನು ನಡೆಯುತ್ತಿರೊಂದು ನೋಡುವ ಕುತೂಹಲದಿಂದ ರಂಗರಾಜನು ಆ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ ಒಬ್ಬನ ಹತ್ತಿರ ರಂಗರಾಜನು ಏನು ಸಂಗತಿಯೆಂದು ಕೇಳಲು ಅವನು, "ಈ ಮನೆಯ ಯಜಮಾನ ತುಂಬಾ ಬೆಲೆಕೊಟ್ಟು ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡ. ಆದರೂ ಒಂದು ದಿನ ಕೂಡಾ ಅವನು ಈ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶಾಂತ ವಾಗಿ ಇರಲಾಗದೆ ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ. ಈ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಒಂದು ರವ್ವ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿದೆ. ಎಷ್ಟು ಮಂತ್ರ

ಕೊಕ್ಕರೆಗಳಿಂದ ಮಾತ್ರ ನಮಗೆ ಉಪದ್ರವಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಯಿಲ್ಲದಂತಾಗುತ್ತಿದೆ. ನಿನ್ನವರ ಆ ಕೊಠಾಟಿ ಕಿರಿ ಜಾಟಿಗಳಿಂದ ನನಗೆ ನಿದ್ರೆಯೇ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಘಾಟೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕೂ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಮನೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋದರೆ ಹೊರತು ನನಗೆ ಈ ಉಪದ್ರವಗಳು ತಪ್ಪುವಂತಿಲ್ಲ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕೂಡಾ ನೆರೆಹೊರೆಯವರ ಸಂಗತಿ ನೋಡದಿದ್ದರೆ ಹೇಗೆ? ಎಂಥ ಮನುಷ್ಯ ನೀನು? ಬಿಸಿಲು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನ ಮಕ್ಕಳೇ ನಿನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂತೆ ಹಚ್ಚಿದರೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದೂರು ಹಾಕುವಿಯೇನು? ಬೀದಿ ಹೋಗುವವರ ಕಿಡಿಯಿಂದಲೂ ಬಂತೆ ಬೀಳುತ್ತದೆ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದನು ಕೋಪದಿಂದ.

ಮನೆ ಸುಟ್ಟು ಹೋಗುವುದೆಂಬ ರಂಗರಾಜನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೊರಟ ಸೂಚನೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಶಿವಯ್ಯನಿಗೆ ಸಂದೇಹವಾಯಿತು. ರಂಗರಾಜನು

ಕಂತ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಿದರೂ ಅದು ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ. ಮನೆಯ ಯಜಮಾನನು ಕಡೇ ಪ್ರಯತ್ನವೆಂದು ಈಗ ಮಲೆಯೂರ ದೇಶದಿಂದ ಬಂದ ಒಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಮಂತ್ರಗಾರನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದ್ದಾನೆ. ಅವನ ಮಂತ್ರದ ಶಬ್ದ ಎಷ್ಟು ಹೋರಾಗಿದೆ! ಯಾವ ದೆವ್ವವಾದರೂ ಹೆದರಲೇಬೇಕು. ಅದೇ ಈ ಗಲಾಟೆ! ಗೌಡೆ! ಗಡಿಬಿಡಿ!" ಎಂದನು.

ರಂಗರಾಜನು "ಇಷ್ಟು ಮುಂದಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಎನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಡೆಯುತ್ತದೆಂಬುದನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಮಲೆಯೂರ ಮಾಂತ್ರಿಕನು ದೆವ್ವವನ್ನು ಓಡಿಸಲು ಅಗತ್ಯವಿದ್ದ ವಸ್ತು ಪದಾರ್ಥಗಳನ್ನು ಸೇರಿಸಿ ಮನೆ ಯಜಮಾನನೊಂದಿಗೆ, "ಶೇಷಣ್ಣ ನವರೇ! ನೀವೇನೂ ಗಾಬರಿಬೀಳಬೇಡಿ. ನಿಮ್ಮ ದುರದೃಷ್ಟದಿಂದಾಗಿ ಈ ಮನೆಗೆ ದೆವ್ವ ಬಿಡದಿದೆ. ಆದರೆ ನಿಮ್ಮ ಒಳ್ಳೆಯ ಅದೃಷ್ಟದಿಂದಲೇ ನಾನು ಈ ಊರಿಗೆ ಬರುವಂತಾಯಿತು. ನನ್ನ ಪೂಜೆ ಮುಗಿಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ದೆವ್ವವು ಊರಿನ ಗಡಿ ದಾಟಿ, ಹಿಂದಿರುಗಿ ನೋಡದ ಓಡಿಬಿಡುತ್ತದೆ!" ಎಂದನು.

ಶಿವಣ್ಣನು ದಿಗಿರೆನಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರನ್ನು ನೋಡುತ್ತ, "ನನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟವಲ್ಲದೆ ದುಷ್ಟೇನಿದು? ನಾನು ಅತ್ಯುತ್ತಮವಾದ ಆ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡದ್ದು ದುರದೃಷ್ಟದಿಂದಲೇ. ನನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಯಾವನೋ ರಂಗರಾಜ ನೆಂಬ ದೊಡ್ಡ ಕ್ರೀಮಂತ ಎರಡು ಪಾಲು ಬೆಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಅದನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟ! ಇದೇ ನನ್ನ ಕಡೇ ಪ್ರಯತ್ನ. ಈ ಮನೆಯ ದೆವ್ವ ಬಿಡದೇ ಹೋದರೆ ಎಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವಾದರೂ ನಾನು ಈ ಮನೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಹೇಗೆ ದೆವ್ವದೊಂದಿಗೆ ನೆಚ್ಚಾಡಿಕೊಂಡಿರಲಿ?" ಎಂದನು.

ಶೇಷಣ್ಣನ ಮಾತು ಮುಗಿದ ಕೂಡಲೇ ಮನೆ ಯನ್ನು ಓಡಿಹುಡುಕೊಂಡಿದ್ದ ದೆವ್ವವು ಗುಡುಗಿನಂತಹ ಶಬ್ದದಿಂದ, "ಏನಂದಿಯೋ ಶೇಷಾ! ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯ ಕೊಂಡುಕೊಂಡದ್ದು ರಂಗರಾಜನೋ? ಸಿಂಗ ಹಾಡಿ ಗ್ರಾಮದ ರಂಗರಾಜನಲ್ಲವಷ್ಟೆ?" ಎಂದಿತು.

ದೆವ್ವದ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲರೂ ಭಯಭ್ರಾಂತರಾದರು. ಮಂತ್ರಗಾರನು ಶೇಷಣ್ಣ ನನ್ನು ಆಶ್ಚರ್ಯಾಕಿತರೇಂದಿನ ನೋಡಿದನು.

ಅಗ ಶೇಷಣ್ಣನು ಮಂತ್ರಗಾರನೊಂದಿಗೆ "ಹೌದು, ಸಿಂಗಹಾಡಿಯಿಂದ ಬಂದ ರಂಗರಾಜನೇ" ಎಂದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ದೆವ್ವವು ಹಿಚು ಕಂಕದಿಂದ, "ಅಯ್ಯೋ! ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಈ ಮನೆ ಮಾತ್ರ ಅಲ್ಲ, ಈ ಪ್ರಾಂತ್ಯವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ!" ಎಂದು ಕೂಗಿತು.

ಮಂತ್ರಗಾರನು ಗರ್ವದಿಂದ ಎದ್ದು ನಿಂತು ಎಲ್ಲರ ಕಡೆಗೂ ನೋಡಿ ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತ, "ನೋಡಿದಿರಾ!

ನಾನು ಇನ್ನೂ ದೆವ್ವಕ್ಕೆ ಶಸ್ತ್ರ ಮಾಡುವ ಮಂತ್ರ ಪ್ರಾರಂಭವೇ ಇಲ್ಲ! ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿಯೇ ಅದು ಹೆವರಿ ಸತ್ತಿದೆ!" ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೆವ್ವವು ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ವಿಶಟಾಚ್ಚುಕಾಸ ಮಾಡಿ, "ಮೂರ್ಖ ಮಂತ್ರಗಾರ! ನಾನು ಇಲ್ಲಿಂದ ಹೋಗಲು ಕಾರಣ ನನ್ನ ಮಂತ್ರ ತಂತ್ರ ಯಾವುದೂ ಅಲ್ಲ. ನನ್ನ ಹೆಸರು ಶಿವಯ್ಯ. ನಾನು ಬದುಕಿರುವಾಗ ಈ ರಂಗರಾಜನ ಪಕ್ಕದ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದೆ. ಇವನು ಕೊಡುವ ಸರಕಯಾಕನೆ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಅನುಭವಿಸಿದ. ಇವನಿಂದಾಗಿ ನಾನು ನನ್ನ ಕುಟುಂಬದೊಂದಿಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ತಿರುಗಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಬಿದ್ದು ಸತ್ತ. ನೆರೆಹೊರೆಯವರಿಗೆ ಕಾಟ ಕೊಡುವವರು ಮನೆಹಿಡಿದು ಬೀಡಿಸುವ ದೆವ್ವ ಭೂತಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಭಯಂಕರರು. ಅಂಥಾ ರಂಗ ರಾಜನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದ ಮೇಲೆ ಈ ಸುಗತಿ ಬೇಗದಲ್ಲೇ ನಿಮಗೆಲ್ಲ ತಿಳಿಯುತ್ತದೆ!" ಎಂದಿತು.

ಮೆರೆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮನೆಯ ಸಡುವೆ ಒಂದು ಸುಳಿ ಗಾಳಿ ಎದ್ದಿತು. ಅವರ ಹೊಡೆತಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಗಾರನ ಮುಂದಿದ್ದ ಪೂಜಾ ಸಾಮಗ್ರಿಗಳೆಲ್ಲ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಮನೆಮೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಚಿದರಿ ಬಿದ್ದವು. ಮಂತ್ರಗಾರನು ಹೆವರಿ ನಡುಗಿ, ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ಮಂತ್ರೋಚ್ಚಾರಣೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು.

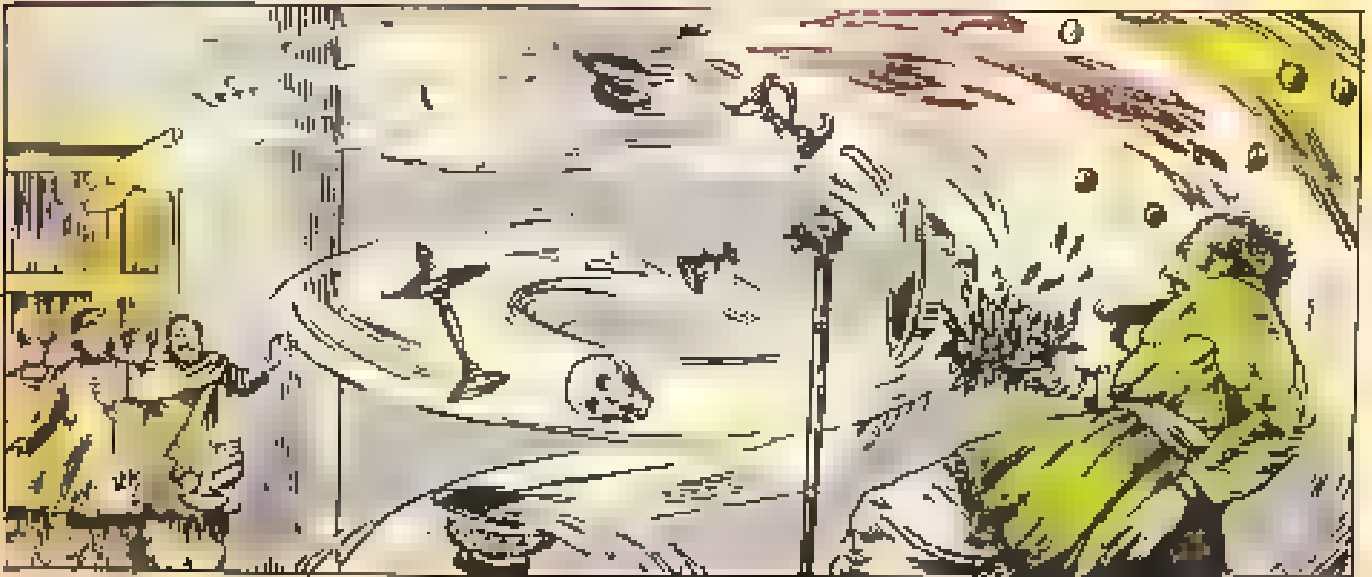
ಆಗಲೇ ಸುಳಿಗಾಳಿ ಕಟಕಿಯ ಕಂಪಗಳನ್ನು ರಾಜ ಕೊಂಡು ಹೊರಕ್ಕೆ ಓಡಿಹೋಯಿತು.

ಅಲ್ಲಿ ಕೊಡಿದವರಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ರಂಗರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಗುಸುಗುಸು ಮಾತಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ರಂಗರಾಜನು, "ಅಂಥ ಹಾಗೆ ದೆವ್ವವು ಹೇಳಿದ ರಂಗರಾಜನು ಒಂದುವೇಳೆ ನಾನೇನೋ ಎಂಬ ಶಂಕೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಇದಾವುದೋ ಮನೆಹಾಳು ದೆವ್ವದಂತಿದೆ. ಮುಂದೂರಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಮಟ್ಟಿಗಾವರೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಇರುವ ಈ ದಿನ ಗಳಲ್ಲಿ ದೆವ್ವಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ನಂಬುವಂತಿಲ್ಲ. ಜಗಳಗಂಟಿಗಳೇ ಹೀಗೆ ದೆವ್ವವಾಗೋದು" ಎಂದನು.

"ಹೌದೋದು, ಹಾಗೆ ಹೇಳಿದ್ದು ಶಿವಯ್ಯನ ದೆವ್ವವೇ ಸೀನಯ್ಯನ ದೆವ್ವವೇ! ನಮ್ಮಗೀನು ಗೊತ್ತು! ಮಂತ್ರವಾದಿಯ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಲು ಅವಕ್ಕೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದ ಹೆಸರು ಅದು ಹೇಳಿ ಬೇಕು" ಎಂದನು ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿದ್ದವನೊಬ್ಬ.

ಜನರು ಅವರವರ ದಾರಿ ಹಿಡಿಯುತ್ತಿರಲು, ರಂಗ ರಾಜನು ಅವಮಾನದ ಭಾದರಿಂದ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನು ನೆರೆ ಹೊರೆಯವರಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುತ್ತಾ, ಅವನೂ ಒಬ್ಬ ಒಳ್ಳೆಯ ನೆರೆಮನೆಯವನೇ ಆದನು.

ಜ್ವಾಲಾಂಧೀಪ

2

[ಉಗ್ರಾಕ್ಷನ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಅಮರಪಾಲನು ಚಿತ್ರಸೇನನೊಂದಿಗೆ ಜ್ವಾಲಾಂಧೀಪ ವಾಸಿಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಕೆಲವು ರಹಸ್ಯಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದನು. ರಾಜದ್ರೋಹಿಯನಾದ ನಾಗವರ್ಮನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ರಹಸ್ಯಗಳು ಅಮಂದ ತಿಳಿದು ಬಂದಿತು. ಆ ದ್ರೋಹಿಗೆ ಸಹಾಯಮಾಡುವ ಹುರಿದಾಯರೊಳಗನ್ನೂ, ಅವರ ಘಯಂಕರ ಪತ್ನಿಗಳನ್ನೂ ಬೆಂಕಿಹಚ್ಚಿ ಸುಟ್ಟು ಸರ್ವವಾಶ ಮಾಡುವನೆಂದು ಅಮರಪಾಲನು ಹೇಳಿದನು. —ಮುಂದೆ ಓದಿ].

ಅಮರಪಾಲನು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಚಿತ್ರ ಸೇನನು ಮನಸ್ಸುಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದು, ತನ್ನ ಹಾಗೆಯೇ ನೀನೂ ಕೇಳಿದೆಯಷ್ಟೇ ಎಂಬ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಉಗ್ರಾಕ್ಷನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಅಮರಪಾಲನು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದ ಉಗ್ರಾಕ್ಷನಿಗೆ ಅವನ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿ ನಂಬುಗೆಯುಂಟಾದುದರಿಂದ ತೃಪ್ತಿಯಿಂದ ತಲೆಯಾಡಿಸಿದನು.

ಅವನು ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ ಎದ್ದುನಿಂತು, "ಹುಂ. ನನ್ನ ಸೇವಕರಾದ ರಾಕ್ಷಸರಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಮೂವ

ರನ್ನು ಜತೆಗೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ನೆರವೇರಿದರೆ ಅಮರಪಾಲನನ್ನು ದೊಡ್ಡ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸನ್ಮಾನಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಚಿತ್ರಸೇನನು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, "ಕೆಲಸ ದೊಂದಿಗೆ ಕೆಲಸವಾಗಿ ಆ ಕಪಿಲಪುರವನ್ನು ಕೂಡಾ ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಚೆನ್ನಾಗಿರುತ್ತದವ್ವೆ ? ರಾಜನನ್ನು ಹಿಡಿದು ವೀರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ನಾಗವರ್ಮನು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ರಾಜ್ಯವಾದ ಧವಳಗಿರಿಯನ್ನು ಕೂಡಾ ಹಿಡಿಯಲು ದಾಳಿಮಾಡಿದನು. ಬಹುಶಃ ಈಗ ಕಪಿಲಪುರವನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಿ ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ

"ಚಂದಮಾಮ"

ಕೋಡಿದ್ದು ಭಯಂಕರ ಪಕ್ಷಿಗಳು ಕೊಟ್ಟಿಗಿಳಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟು ಸತ್ತಮೇಲೆ ಕಪಿಲಪುರವ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡಬಹುದು. ಆಮೇಲೆ ನಡೆಯುವಂಥವಕ್ಕೆ ಸಂದೇಹವೇ ಬೇಡ!" ಎಂದನು ಅಮರಪಾಲ.

ಇದಕ್ಕೆ ಚಿತ್ರಸೇನನೂ ಉಗ್ರಾಕ್ಷನೂ ಒಪ್ಪಿ ಕೋಡರು. ಕೋಡಲೇ ಅಮರಪಾಲನಿಗೆ ಜತೆಯಾಗಿ ಇಬ್ಬರೂ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನೂ, ನಾಲ್ವರು ಚಿತ್ರಸೇನನ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ ಕೊಡಲಾಯಿತು. ಅಮರಪಾಲನು ಅವರನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಬೇಗಬೇಗನೇ ಹೊರಟನು. ನೋಡುತ್ತಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವರು ಕಾಡಿನ ಮರಗಳೆಡೆಯಲ್ಲಿ ಮಾಡುವಾಗಿ ಹೋದರು.

ಚಿತ್ರಸೇನನೂ, ಉಗ್ರಾಕ್ಷನೂ ತಮ್ಮ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ, ಅನುಚರರನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಲು ಭಟರ ಮೂಲಕ ಅಚ್ಚೆಗಳನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದರು. ಎಲ್ಲಿ ರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಉತ್ಸಾಹದ ಚುರುಕು ತಪವಿದ್ದಿತು.

ಆತ್ತ ಅಮರಪಾಲನಾ, ತನ್ನೊಂದಿಗಿರುವ ಸೈನಿಕರನ್ನೂ, ರಾಕ್ಷಸರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ನಡು ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಕಪಿಲಪುರದ ಸಮೀಪವಿರುವ ಅಡವಿಯನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡನು.

ಆ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿಯೇ ಸುಮಾರು ನೂರು ರಕ್ಕಸ ಪಕ್ಷಿಗಳು ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಕೊಟ್ಟಿಗಿಳಲ್ಲಿ ಕಬ್ಬಿಲ್ಲು ಬಿದ್ದುವು ಅವುಗಳನ್ನು ಕಾವಲು ಕಾಯುವವರು ಕೊಟ್ಟಿಗಳ ಸಮೀಪದ ಚಿಕ್ಕ ಚಿಕ್ಕ ಗುಡಿಸಲಿನಂಥ ಮನೆಗಳಿದ್ದರು.

ಅಮರಪಾಲನು ತನ್ನ ಅನುಚರರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಒಂದೆಡೆ ಸೇರಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ಕಾವಲಿನವರ ಮನೆಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತ, "ನನಗೆ ಈ ಸ್ಥಳವೆಲ್ಲಾ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆ ಕಾವಲಿನವರಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬನೂ ನನ್ನ ಗುರುತಿನವನೇ. ನಾನು ಮೊದಲು ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ಅವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ

ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿಸಿ ನಿನಗೆ ಸಂಜ್ಞೆಮಾಡಿ ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಾ ಭಕ್ತನ ಅವರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು ನಿರ್ದಾಕ್ಷಿಣ್ಯವಾಗಿ ಕೊಂದುಬಿಡಿ. ಅಮೇಲೆ ಭಯಂಕರ ರಕ್ಕಸ ಹಕ್ಕಿಗಳ ಕೊಟ್ಟಿಗುಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚೋಣ" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸರಿಯೆಂದು ಒಪ್ಪಿದರು. ಅನಂತರ ಅಮರಪಾಲನು ಕಾವಲಿನವರ ಗುಡಿಸಲಿನ ಕಡೆಗೆ ಓಡುತ್ತಾ, ಕೆಟ್ಟ ದನಿಯಿಂದ ವಿಕಾರವಾಗಿ ಕೂಗಿದನು.

ಅವನ ಕೂಗನ್ನು ಕೇಳಿ ಕಾವಲಿನವರು ಮನೆಗಳಿಂದ ಗಡಿದಡಿಯಾಗಿ ಹೊರಗೆ ಓಡಿಬಂದರು. ಹಾಗೆ ಒಂದು ತೇಕತ್ತಾ ನಿಂತ ಅಮರಪಾಲನನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಏನು ಏನೆಂದು ಕೇಳತೊಡಗಿದರು. ಅವರಲ್ಲ ಒಟ್ಟು ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಮಂದಿಗಳಿದ್ದರು ಅವರ ಪಾಲನು ಬಹಳ ದೂರದಿಂದ ಓಡಿಬಂದ ಹಾಗೆ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಆಯಾಸ ನಟಿಸಿದನು.

"ಓಹ್ ! ನಮ್ಮ ಅಮರಪಾಲಾ ! ಬದುಕಿಯೇ ಇರುವೆಯಾ ? ನೀನು ಆ ರಾಕ್ಷಸರ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಸತ್ತುಹೋದಿಯಂತಲೇ ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೆವು. ಹೇಗೆ ಬಂದಿ ? ಏನಾಯಿತು ? ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಹಸರಾದರೂ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾರೆಯೇ ?" ಎಂದರು ಅವರೆಲ್ಲ ಕುತೂಹಲದಿಂದ.

"ಸಾಯುವ ಅಂಚಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದೆ. ಆದರೆ ಭೂಮಿಯ ಹುಣ ಇನ್ನೂ ಇದ್ದುದರಿಂದ ಜೀವದೊಂದಿಗೆ ಓಡಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದುಬಿಟ್ಟೆ. ಇಷ್ಟು ಮಾಡಬೇಕಾದರೆ ಎಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಉಪಾಯ ಮಾಡಬೇಕಾಯಿತೋ ಆ ಪರಮಾತ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತು ! ನೀವೆಲ್ಲಾ ಹೇಗಿದ್ದೀರಿ ? ನಮ್ಮ ಪಕ್ಷಿಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೂಡಾ ಸಾಯದೆ ನಮ್ಮ ಕೊಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿರುವೆಯಷ್ಟೇ ?" ಎಂದನು ಅಮರಪಾಲ ತೇಕುತ್ತಾ.

"ಅವೆಲ್ಲಾ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿವೆ. ಪಾವೂ ಅಷ್ಟೇ ಈಗ ನಾಗವರ್ಮ ಮಹಾರಾಜರು ಧವಳಿಗಿರಿಯ

ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾರೆ. ಅದ್ದರಿಂದ ಕೆಲವುಕಾಲ ರಕ್ತಕರೂ ಈಗ ನಾವೇ ಕೊಂಟಿ ಯಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವಂದಿ ಭಜರಷ್ಟೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಅವರಾದರೂ ಕೊಂಟಿಯ ರಕ್ಷಣೆಗಿಂತಲೂ ರಾಜ ಕುಮಾರಿ ಕಾಂತಿಮತಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋಗದಂತೆ ಕಾಯಬೇಕೇ ಇರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅವಳು ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ನಮಗೆ ಆಘಾತವೇ ! ನಾಗವರ್ಮ ರಾಜರು ಸರ್ವ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಮೊದಲಾ ಧವಳಿಗಿರಿಯನ್ನೂ ಅವೇಲೆ ಕಾಡಿ ನಲ್ಲಿರುವ ಚಿತ್ರಸೀನನ ಕೋಟೆವನ್ನೂ ಆಕ್ರಮಿಸಿ, ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ವಿಜಯದ ಸುತ್ತು, ಹಾಕಿ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ ಬಡು. ಅವೇಲೆ ನಾವು ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರೂ ಒಂದೊಂದು ಸಾವಂತ ರಾಜರು !" ಎಂದರು ಅವರು ಅತ್ಯಂತ ಉತ್ಸಾಹದ ಅವಸರದಿಂದ.

ಅವರು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತ ಅಮರಪಾಲನು ಅತ್ಯಾನಂದ ಪಡುವವನಂತೆ ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ನಗುತ್ತ ಹಾಕುಕುಡು ಕೈಗಳನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಪಟು ಮುನಿ ತಟ್ಟಿ ಸಂಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಅದನ್ನೇ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದವರು ಒಮ್ಮೆಗೇ ಎದ್ದರು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮರಗಳ ಮೇಲಿಂದ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಗರ್ಜಿಸಿಕೊಂಡು ರಾಕ್ಷಸರೂ, ಸೈನಿಕರೂ ಓಡುತ್ತಾ ಬಂದು ಆ ಕಾವಲಿನವರ ಗುಂಪಿನ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರು.

ಅದೇ ರಭಸದಲ್ಲಿ ಅಮರಪಾಲನು ಕೂಡಾ ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದು, ಜ್ವಾಲಾದ್ವೀಪ ವಾಸಿಗಳಾದ ಆ ಕಾವಲಿ ನವರನ್ನು ಕಡಿಯತೊಡಗಿದನು. ನಿರಾಯುಧರಾಗಿದ್ದ ಆ ಕ್ರೂರರು ನಿಮಿಷ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಯಮವುರಿ ಯನ್ನು ಸೇರಿಬಿಟ್ಟರು.

ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸತ್ತು ಮೇಲೆ ಅಮರಪಾಲನೇ ಮೊದಲಾದವರು ಮನೆಗೊಳಗೆ ತೂರಿ ಎಚ್ಚರದಲ್ಲಿ ಆದ್ದಿದ ದೊಂದಿಗಳನ್ನು ಬೆಳಗಿಸಿ ಭಯಂಕರ ಪಕ್ಷಿ

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ತನು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದೊಂದು ಗುಡ್ಡದ ಕಡೆಯಿಂದ ಭೇರಿಯ ಮೊಳಗು ಕೇಳ ತೊಡಗಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಗಕ್ಕನೆ ನಿಂತರು. ಅಮರಪಾಲನು ಆ ಕಡೆಗೆ ನೋಡುತ್ತ, "ಓ! ನಮ್ಮ ಚಿತ್ರಸೇನ ಮಠಾ ರಾಜರು. ಉಗ್ರಾಕ್ಷನೊಂದಿಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ನಾವು ಹೆಚ್ಚಿದ ಬೆಂಕಿ ಅವರ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದಿರಬೇಕು. ಇನ್ನು ನಾವು ಕಬಲಪುರವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿದ ಒಹುದು ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರು ಆ ಸೈನ್ಯಗಳಿಗೆ ಇದಿರಾಗಿ ಹೋಗಿ, ಇಲ್ಲಿಯ ಕೆಲಸ ಸರಿಯಾಗಿ ನಡೆಯಿತೆಂದು ಹೇಳಬಿಡಿರಿ. ಅವಗೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಉತ್ಸಾಹ ಬರುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ಕೂಡಲೇ ನಾನೇ ಹೋಗುತ್ತೇವೆಂದು ಶಾಕ್ಷನ ರಿಬ್ಬರೂ ಕಲ್ಲಿನ ಗದೆಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸುತ್ತ, ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಹಾರು ಹೆಜ್ಜೆಗಳಿಂದ ಪೌದ್ಧಗಳ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಹಾರಿ ಆ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿಬರು.

ಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಹಾಕಲ್ಪಟ್ಟ ಕೊಟ್ಟಿಗಳಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಕಡೆಗಳಿಂದಲೂ ಬೆಂಕಿ ಹಚ್ಚಿದರು. ಗಾಳಿಯ ವೇಗದಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಒಮ್ಮೆಗೇ ಉರಿಯತೊಡಗಿದುವು. ಭಗಭಗನೆ ಉರಿಯುವ ಬೆಂಕಿಗೂ, ಮೇಲಿಂದ ಉರಿದು ಬೀಳುವ ಕೆಂಪುಗಳಿಗೂ ತಾಳಲಾಗದೆ, ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಗಳಿಗೆ ಸಹಲೇಖದ ಬಗಿಯಲ್ಪಟ್ಟ ರಕ್ಕಸ ತಕ್ಕಿಗಳು ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಚೀರುತ್ತಾ, ಅಕ್ಷೆ ತಿರುಗುತ್ತಾ ಬಡಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಒದ್ದಾಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಉರಿಯುವ ಇಡೀ ಪೂಡುಗಳು ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದುವು. ಅದರೂ ತಮ್ಮ ರಕ್ಕಸ ಬಲದಿಂದ ಕಬ್ಬಿಣದ ಕಂಬಗಳನ್ನು ಮುರಿದು ಮೇಲೆ ಹಾರಿದ ಕೆಲವು ಪಕ್ಷಿಗಳು ಕೂಡಾ ರೆಕ್ಕಗಳು ಉರಿದು ಹೋಗಿ ಮತ್ತೆ ಕೆಳಗೇ ಬಿದ್ದು ತುಳುಕಾಡುತ್ತಿವೆ.

ಅಮರಪಾಲನೂ ಅವನ ಅನುಚರರೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಶಾಂಡನವಾಡುತ್ತ ಪಾಡತೊಡಗಿದರು. ಆಗ

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಉಗ್ರಾಕ್ಷನೂ ಚಿತ್ರಸೇನನೂ ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದರು. ಅಮರ ಪಾಲನಿಂದಾದ ಬೀಭತ್ಸ ದೃಶ್ಯ ಅವರ ಕಣ್ಣದಿರೇ ಬಿದ್ದುಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಇನ್ನೂ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಬೆಂಕಿಯೂ, ಹೊಗೆಯೂ, ಚಿಪುಟ ಸದ್ದೂ ಹೊರಡುತ್ತಲೇ ಇದ್ದುವು ಭಯಂಕರ ಪಕ್ಷಿಗಳೆಲ್ಲ ಪತ್ತ ರೀತಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಉಗ್ರಾಕ್ಷನು ಅಪರಿಮಿತ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಅಮರಪಾಲನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, ಅವನ ಕೈಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮೇಲೆತ್ತಿ ಗಿರನೆ ತಿರುಗಿಸಿ, "ಆಹಾ! ಬುದ್ಧಿಮಂತ ವೀರನೆಂದರೆ ನೀನೇ ಅಮರಪಾಲಾ! ನನ್ನ ಅಡ್ಡಾಕ್ಕೆ ಶತ್ರುಭಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ಮಾಡಿದಿ! ನಿವಗೆ ಏನು ಬೇಕೋ ಕೇಳು!" ಎಂದನು.

"ಅಯ್ಯಾ! ನಿನ್ನ ತಿರುಗಿಸುವಿಕೆಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಗಂಡಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವುರಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ಬದು! ಅದೇ ಸಾಕು!" ಎಂದನು ಅಮರಪಾಲ ಅದುವನ ದಿಂದ ಉಬ್ಬುಸಬಿಡುತ್ತ.

ಉಗ್ರಾಕ್ಷನು ಅವನನ್ನು ನೆಲದ ಮೇಲೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿ
ವಗುತ್ತ ಬಿಟ್ಟು ತಟ್ಟ. "ಒಂದೇ ಒಂದು ಭಯಂಕರ
ವಕ್ತಿ ಕೂಡಾ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳದಂತೆ ಎಲ್ಲಿವನ್ನೂ ಸುಟ್ಟು
ಹಾಕಿದಿಯಲ್ಲೋ. ಸುಟ್ಟ ಅವುಗಳ ಮೂಸು
ವಾಸನೆ ನಮ್ಮ ಮೂಗುಗಳಿಗೆ ಎಷ್ಟು ಸೊಗ
ಸಾಗಿದೆ!" ಎಂದು ತನ್ನ ರಾಕ್ಷಸರಿಗೆ, ಅಂತಹು
ದನ್ನು ಹುಡುಕಿ ತಿನ್ನುವಂತೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟನು.
ರಾಕ್ಷಸರೂ ಉತ್ಸಾಹದಲ್ಲಿ ಆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದರು.

"ಹೌದು. ಒಂದು ವಕ್ತಿ ಕೂಡಾ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳ
ಲ್ಪಿ. ಕಾವಲಿನವರೂ ಸತ್ತರು. ಅವುಗಳ ಸವಾರವು
ಕೆಲವರು ಇಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು ಇವತ್ತು ಮಂದಿ ಸತ್ತಿರ
ಬಹುದು. ಉಳಿದವರು ಕಟಲವುರದಲ್ಲಿದ್ದಾರೊಂದು
ನನ್ನ ಅನುಮಾನ. ಒದ್ದಿಟ್ಟರು ಅತ್ಯಂತ ಓಡಿದ
ಹಾಗಿತ್ತು. ಆದರೂ ಅಂಥವರಿಂದ ಹೊಸ ಅಪಾಯ
ಭಕ್ಕನೆ ಬರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ" ಎಂದನು ಅಮರವಾಲು.

"ಓಹ್! ಅವರು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಓಡಿಯಾರು? ನಾವು
ಕೋಟೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿ ಭಸ್ಮಮಾಡದೆ ಬಿಡುತ್ತೇ
ವೆಯೇ? ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮೊದಲು ಚಿತ್ರಸೇನನು
ಹೇಳಿದ ಹಾ' ನನ್ನ ಸಹಾಯ ಒಪ್ಪದೊಡ್ಡದು"
ಎಂದನು ಉಗ್ರಾಕ್ಷ.

"ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ದುಡುಕಿಬಿಟ್ಟರೆ ರಾಜಕುಮಾರ
ಕಾಂತಿಮತಿಗೆ ನೀಡು ಒಂದಿಂತಯ್ಯಾ! ಆ ಕೋಟೆ
ಯನ್ನು ಹಿಡಿಯುವ ಕೆಲಸವನ್ನು ನನಗೇ ಬಿಡು
ಉಗ್ರಾಕ್ಷಾ" ಎಂದನು ಚಿತ್ರಸೇನ.

"ಹೌದಲ್ಲ! ಆ ಹುಡುಗಿಯ ಸಂಗತಿಯನ್ನೇ
ಮರೆತನು. ಕೋಟೆಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಹಾನಿಬರಲೊಡದು.
ಎಲ್ಲರೂ ಕೇಳಿರಿ. ಎಚ್ಚರಿಕೆ!" ಎಂದು ಉಗ್ರಾಕ್ಷನು
ತನ್ನ ರಾಕ್ಷಸ ಸೇವಕರನ್ನು ನೋಡಿ ಕಣ್ಣು ತಿರು
ಗಿಸಿದನು.

"ಗೊತ್ತಾಯಿತು ನಾಯಕಾ! ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರು
ತ್ತೇವೆ" ಎಂದರು ರಾಕ್ಷಸರೆಲ್ಲಾ ಏಕ ಕಂಠದಿಂದ.

ಅಂತರ ಅಮರವಾಲನ ನಾಯಕತ್ವದಲ್ಲಿ ಪತು,
ಮಂದಿ ಆಶ್ಚಿತ್ಯ ಸೈನಿಕರು ಅನುಕೂಲ ಸಂಧಿ ನೋಡಿ
ಕೊಡು ಬರಲು ಕಟಲವುರದ ಕಡೆಗೆ ಕಳುಹಿಸ
ಲ್ಪಟ್ಟರು. ಈಗ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಾಧಾನವಾಗಿತ್ತು,
ಭಯ ಪೂರಾ ಹೋಗಿತ್ತು. ಸೈನಿಕರಿಗೆ ಹುಸಿ
ಗೊತ್ತಾಗತೊಡಗಿತು. ಕೆಲವು ಸೈನಿಕರು ಅಡಿಗೆಯ
ಕೆಲಸಗಳಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದರು.

ಸೂರ್ಯನು ಪಶ್ಚಿಮಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ಕೆಳಗಿಳಿಯಲು
ತೊಡಗಿದನು. ಸೈನಿಕರು ಊಟ ಮುಗಿಸಿ ಮರಗಳ
ನೆರಳಿನಲ್ಲಿ ಒಡಗೊಂಡಿದ್ದರು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕಟಲವುರದ ಕಡೆಗೆ ಕಳುಹಿಸ
ಲ್ಪಟ್ಟ ಆಶ್ಚಿತ್ಯರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬನು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬಂದು,
"ಮಹಾರಾಜಾ! ಅಡಾಯ ಒಂದಿದೆ. ಐವತ್ತು
ಅರುನತ್ತು ಮಂದಿ ಹುರಿಯಾದವರು ರಾಜ
ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮೇನೆಯಲ್ಲಿ ಕೂರಿಸಿ, ಕೋಟೆ
ಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಕಾಡಿನೊಳಗೆ ಎಲ್ಲಿಗೋ ಹೊರಟಿ

ಧಾರಿ. ಅವರಲ್ಲಿ ವೇಗವಾಗಿ ಓಡುವವನನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ತಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೋಗುವವರ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಈ ಸುದ್ದಿ ಕೇಳಿದ ಕೊಡಬೀ ಚಿತ್ರಸೇನನೂ, ಉಗ್ರಾಕ್ಷನೂ ಮೆಟ್ಟುಬಿದ್ದು ಹಾರಿನಂತರು. ಇಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲ ಸತ್ತು ಹೋದ ಸಂಗತಿ ಕಪಿಲಪುರದ ಕೋಟೆಯಲ್ಲಿರುವ ಹುಲಿರಾಯರು ಗಳಿಗೆ ತಿಳಿದಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲಿ ಎದ್ದಿರುವ ಬಂಕಿ-ಹೊಗೆ ಗಳಿಂದ ಅದು ತಿಳಿದಿದ್ದೀತು. ಇನ್ನು ಕೋಟೆಗೆ ರಕ್ಷಣೆ ಇಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದು ಅವರು ರಾಜಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಅಡಗುಡಲು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗುತ್ತಿರಬೇಕು.

ಚಿತ್ರಸೇನನು ಹೀಗೆ ಊಹಿಸಿ ತನ್ನ ಸೈನಿಕರಲ್ಲಿ ಚುರುಕಾದ ಐವತ್ತು ಮಂದಿ ಯೋಧರನ್ನು ಆರಿಸಿ, 'ಉಗ್ರಾಕ್ಷನನ್ನು ಅವನ ಕುಳಿ ಮಂದಿ ಅನುಸರಿಸುತ್ತಾ ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕಾಂತಿಮತಿಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಆಡ್ಡೆ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟನು.

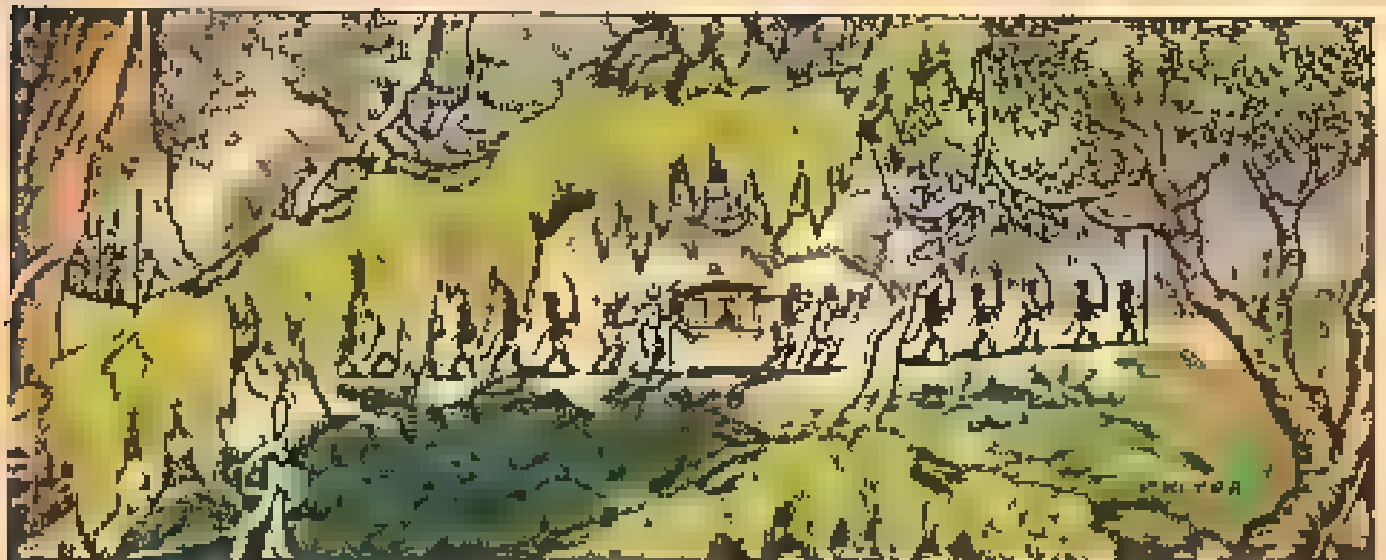
ಉಳಿದ ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲ ಅನುಸಾರವಿಲ್ಲದ ಸಾಯಕತ್ತದಲ್ಲಿ ಕಪಿಲಪುರ ಕೋಟೆಯನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಕೊಡಬೀ ಹೊರಟಬೇಕೆಂದು ಚಿತ್ರಸೇನನು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಕಾಂತಿಮತಿಯ ಮೇನೆ ಹೋದ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದು ಅರಿತುಕೊಂಡು ದಾರಿ ಕೊರಿಸುತ್ತಿರಲು, ಸ್ವಲ್ಪಕೂತ್ತಿಗೆ ಚಿತ್ರಸೇನನು ತನ್ನ ಅನುಸರರೊಂದಿಗೆ ಹುಲಿರಾಯರು ಗಳು ಹೋಗುತ್ತಿರುವಲ್ಲಿಗೆ ತಲುಪಿದನು.

ಅತ್ತಿಹೊ ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ನಾಲ್ವರು ಬೋಯಿಗಳು ಮೇನೆಯನ್ನು ಹೊತ್ತು ಓಡುವಂತೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದರ ಮುಂದೆಯೂ, ಹಿಂದೆಯೂ ಕತ್ತಿ ಕಡಾರಿಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ ಹುಲಿಚರ್ಮಧಾರಿಗಳು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಚಿತ್ರಸೇನನ ಪರಿವಾರವು ಅವರ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅವರೂ ನೋಡಿ ಬಿಟ್ಟರು. ಕೊಡಬೀ ಹುಲಿರಾಯರ ನಾಯಕನು ಕತ್ತಿಯನ್ನು ಮೇಲೆತ್ತಿ, ಭೀಕರವಾದ ಗರ್ಜನಾಧ್ವನಿಯಿಂದ, "ಮೇನೆಯನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸೋ!" ಎಂದು ಕೂಗಿ, ತನ್ನ ಅನುಸರರನ್ನು ನೋಡಿ, "ನನ್ನ ಮಾತು ಕೂದಲಿನಷ್ಟೂ ತಪ್ಪುಕೊಡದು! ನಮ್ಮ ಕುಡದಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಣಿಮರದಾಗ ಕಾಂತಿಮತಿ ಕತ್ತುಗಳ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಕೊಡದು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಕೊನೆಯವನು ಸಾಯುವ ವೊಡದು ಅವಳನ್ನು ಕೊಂದೇ ಸಾಯಬೇಕು. ಇದು ನಾಗವರ್ಮ ಮಹಾರಾಜರ ಆಜ್ಞೆ!" ಎಂದನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ.

—(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

ದೂಗಿ ನೀಗೆ ಈಗ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನೆ ಭಾರವನ್ನು ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನಡೆಯುವ ಕಷ್ಟ ತಿಳಿದುದಂತೆ ಕಥೆ ಕೇಳುತ್ತಾ ಸಾಗು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭ ಮಾಡಿತು :

ಒದ್ದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಚತುರಸೇನನೆಂಬ ವ.ಹಾರಾಜನು, ಪ್ರಪಂಚದೊಳಗಿನ ದೇಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಯಿಸಿ ಏಕಭಕ್ತಾಗ್ರಾಜತ್ವದ ಕೆಲಗೆ ಸಿಂಹು ಮಹಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಎನಿಸಿಕೊಂಡನು. ಹಾಗೆ ತಾನು ಜಯಿಸಿದ ಎಲ್ಲಾ ರಾಜ್ಯಗಳೂ ಸಮರ್ಥರಾದ ಪಾಲಿಕರನ್ನು ನಿಯಮಿಸಿ ಪ್ರಪಂಚವೆರಡೆಂಬ ಕೀರ್ತಿ ಯನ್ನೂ ಗಳಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅವನೆಂದರೆ ಒಬ್ಬಳ ಅಧಿಪತನವೆನಿಸಿತು. ಪ್ರಪಂಚವೆಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಯುದ್ಧ ಭಯವೆಂಬುದಿಲ್ಲದೆ ಶಾಂತಿ ನೆಲೆಸಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಚತುರಸೇನನ ರಾಜಧಾನಿಯ ಹೆಸರು ರಂಗನಗರವೆಂದು ಖ್ಯಾತವಾಯಿತು.

ಯುದ್ಧದ ಭಯವಿಲ್ಲದೆ ಹೋದುದರಿಂದ ಉತ್ಸಾಹ ಯುವಕರೆಲ್ಲಾ ಲಲಿತಕರೋಳು, ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಂತಾದ ವೃತ್ತಿಗಳ ಕಡೆಗೆ ಆಕರ್ಷಿತರಾಗಿದ್ದರು. ಈ ಸಂಗತಿ ಚತುರಸೇನ ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ದೇಶದೊಳಗಿನ ಯುವಕರು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ವ್ಯಾಯಾಮದಿಗಳನ್ನು ಪೂರ್ತಿ ನಿಯಂತ್ರಿಸುವುದು ದೇಶಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಮವೃದ್ಧಿವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೋರಿತು. ಆದರಿಂದಾಗಿ ಒಂದು ವರ್ಷ ರಾಜನು ರಾಜಧಾನಿ ಯಲ್ಲಿ ಶಸ್ತ್ರಾಸ್ತ್ರ ವಿದ್ಯೆಗಳ ಒಂದು ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ಏರ್ಪಡಿಸಿದನು.

ಆ ಸ್ಪರ್ಧೆಯಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲು ಪ್ರವೇಶದೊಳ ಗಿನ ನಾಲ್ಕು ದಿಕ್ಕುಗಳೆಂಬವೂ ಅನೇಕ ಯುವಕರು ಒಂದರು. ಅವರು ತಂಗಲಿಕ್ಕಾಗಿ ನಗರದ ಪರಿಸರ ಗಳಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಶಿಬಿರಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡರು. ಎಲ್ಲರಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹ.

ಸ್ಪರ್ಧೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲು ಇಬ್ಬು ಎರಡು ದಿನ ಗಳು ಇವೆಯೆಂದಿರುವಾಗ ರಂಗನಗರದೊಳಗೆ ತಾಳೇ ಮರದದ್ದು ಎತ್ತರವುಳ್ಳ ರಾಕ್ಷಸೊಬ್ಬನು ಪ್ರವೇಶ ಮಾಡಿದನು. ಅಹವನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರೂ ಹೆದರಿ ಬೆದ್ದಾಬಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಓಡತೊಡಗಿದರು.

ಅವರೆ ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ಯಾರತಂಟಗೂ ಹೋಗದೆ ನಗರದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿಂತುಕೊಂಡು, ಕಿವಿ ಒಲೆಯು ಹೋಗುವಂತೆ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಬೊಡ್ಡೆಹಾಕಿ, ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಕರೆದನು. ಮಹಾ ಸಾಹಸ ಯಾದ ಚತುರಸೇನನು ಕೂಡಾ ಆ ಭೀಕರಾಕಾರ ವನ್ನು ನೋಡಿ ಹೆದರಿ ಪಡುಗದಿರಲಿಲ್ಲ.

ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ಆ ರಾಕ್ಷಸನು "ಎಲೋ ರಾಜಾ ! ನಾನೀಗ ಮನ್ಯನು ಮಾಡಿದರೆ ಈ ಮಹಾ ಪಾಪವನ್ನು ಕ್ಷಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ನೆಲಮಟ್ಟ ಮಾಡಿಬಿಡ ಬಲ್ಲೆನು. ಅವರೆ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಲು ನನಗೆ ಇಷ್ಟ ವಿಲ್ಲ. ಕೇಳು. ನಾನು ದಿನಾ ಇದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ

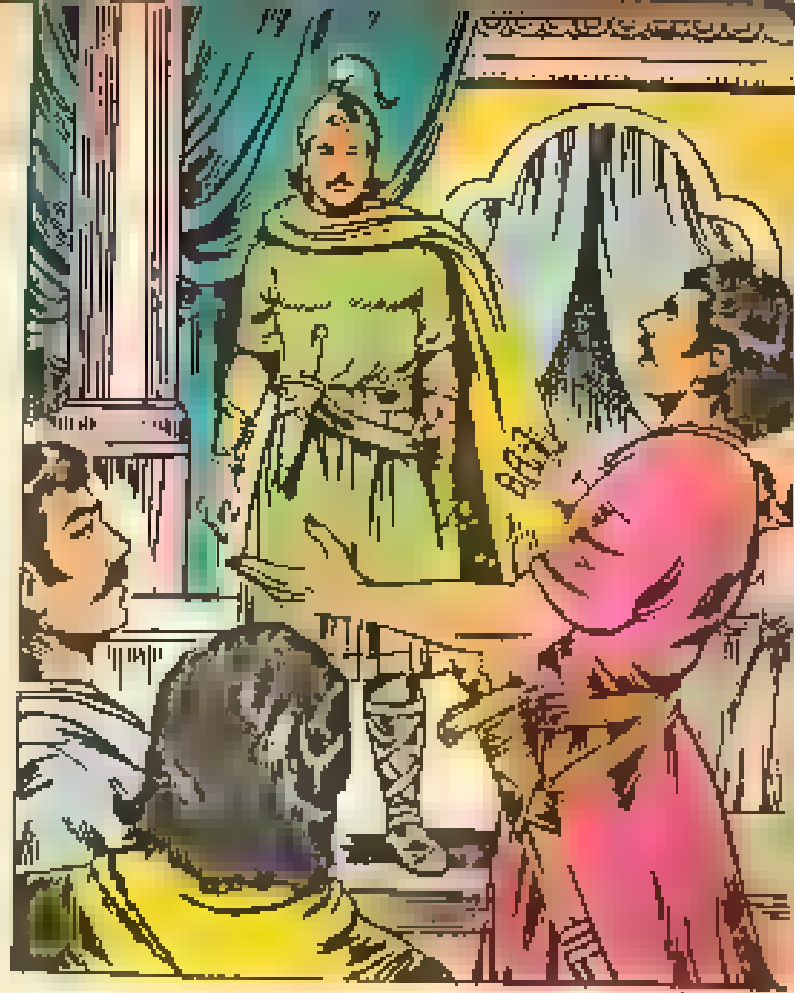
ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಬಲಿಷ್ಠನೂ, ಅರೋಗ್ಯಶಾಲಿಯೂ ಆದ ಇಬ್ಬರೂ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ನನಗೆ ಒಪ್ಪಿಸಬಿಡು. ಅವರಿಂದ ನನ್ನ ಹಸಿವೆ ತೀರಿಸಿಕೊಂಡು ತೃಪ್ತನಾಗು ತ್ತೇನೆ. ನೀವೂ ಉಳಿಯುವಿರಿ" ಎಂದನು ಗುಡುಗಿ ನಂತಹ ಧೈನಿಯಿಂದ.

ಬೇರೆ ದಾರಿ ಕಾಣದೆ ಚತುರಸೇನ ರಾಜನು ಕೂಡಲೇ ರಾಕ್ಷಸನ ಮಾತಿಗೆ ತನ್ನ ಅಂಗೀಕಾರವನ್ನು ತಿಳಿಸಿದನು.

ಆ ದಿನ ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ತನಗೆ ತೋರಿದ ಇಬ್ಬರೂ ಮಹಾಕಾಯರಾದ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಅರಿಸಿ ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ನಗರದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ರಾಕ್ಷಸನು ಹೊರಟುಹೋದ ಕೂಡಲೇ ಚತುರ ಸೇನನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆಯಿಸಿದನು. ಎಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಈ ರಾಕ್ಷಸನ ಪೀಠಾ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ವಿಷು ಮಾಡಬಹುದೆಂದು ಚರ್ಚೆಮಾಡಲು ತೊಡಗಿ ದರು. ಕಡೆಗೆ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಅದರಂತೆ ಮಾಡಲು ದೇಶದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಒಂದು ಡಂಗುರ ಸಾರಿಸಿದರು. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಈ ಮೊದಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದ ಪ್ರಕಾರ ಯುದ್ಧ ವಿಢ್ಯ ಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಯನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗಿದೆ. ಅವಕ್ಕೆ ಬದಲಾಗಿ ಹೊಸತಾಗಿ ಬಂದಿರುವ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಪತ್ರವರ್ತಿಯವರು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಸವಾನ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ.

ಈ ಡಂಗುರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಸ್ಪರ್ಧೆಗಾಗಿ ಒಂದು ಶಿಖರಗಳಲ್ಲಿ ತಂಗಿದ್ದ ಕೆಲವೂವು ಯುವಕರು ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಪ್ರಭುಗಳೇ, ಈ ರಾಕ್ಷಸನ ಶಕ್ತಿ ಅಪಾರ. ಆಲಸ ಮಠವನ್ನು ಬೇರೂಗಿಕೊಂಡಿಗೆ ಕಿತ್ತು ಕಾಡಿಗೆ ಬೀಸುವಂಥವನು. ನದಿಯ ನೀರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ ಉಸಿರಿಗೆ ಹೀರಿಬಿಡುವಂಥವನು. ಅವನ ಮೊಲೆ ವೀರರಾದ ಮನವರನ್ನು ಕೊಹಿಸಿ ಅವನನ್ನು ರೊಟ್ಟಿಗೆಬಿಡುವುದರಿಂದ ಪ್ರಯೋಜನ

ವಿಲ್ಲ. ಬದಲಾಗಿ ಒಹಳ ಅನರ್ಥವೇ ಉಂಟಾ ದೀತು" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು.

ಆ ರಾಕ್ಷಸನ ಸಮಾಚಾರವು ಅನೇಕ ಮಂದಿ ಯುವಕರಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು. ಅವರು ಪ್ರಪಂಚದೊಳ ಗಿನ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತಿರುಗುತ್ತ ಕಡೆಗೆ ಈ ರಂಗನಗರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದಾನೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಂಗತಿ ಚತುರಸೇನ ರಾಜನಿಗೂ ಈಗ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

"ಕಣ್ಣು ಬಿಡಿಸಿಕೊಂಡು ನೋಡುತ್ತಾ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಒಲಿಗೊಡಲಿ?" ಎಂದನು ಚತುರಸೇನನು ವಿಚಾರಭಾರದಿಂದ.

"ಪ್ರಭುಗಳೇ, ಈ ರಾಕ್ಷಸನು ನಿತ್ಯಸಂಚಾರಿ ಯಾಗಿರುವವನು. ಇಂಥವನು ಇಲ್ಲಿ ಒಹಳ ಕಾಲ ಇರುವವನೇನಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇವನ ಕಾಟ ನಿಮಗೆ ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಯಿಷ್ಟೇ ಇರತ್ತದೆ. ಲಕ್ಷ ಗಟ್ಟಲೆ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೂ, ನಗರ ದೊಳಗಿನ ಕಟ್ಟಡಗಳನ್ನು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೂ

ತಾತ್ಕಾಲಿಕವಾಗಿ ಕೆಲವು ನೂರು ಮಂದಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ವ್ಯಾಜಗಳು ಹೋದರೂ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ನಷ್ಟವೇನಿಲ್ಲ. ನಮ್ಮ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಪ್ರತಿನಿಧಿಗಳು ಜಾಗರೆಯೇ ಮಾಡಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದರು ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಮತಗಳಿಂದ ಒಂದ ಆ ಯುವಕರು.

ಚತುರಸೇನನು ಪನ್ನಮುಖದವನಾಗಿ, ಆ ಯುವಕರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಲು ಹೇಳಿ ತಾನು ಕಿವಾ, ಲೋಚನಿಗೆ ಬಿದ್ದನು.

ಮರುದಿನ ರಾಕ್ಷಸನು ಅದೇ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಂಗ ಕಣರಕ್ಕೆ ಬಂದು, ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಲಾಗಿದ್ದ ಇಬ್ಬರು ಬಲಶಾಲಿಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೋರಾಟ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಿರುವ ತನ್ನ ಆಸಹಾಯಕತೆಯನ್ನು ನೆನೆದು ಮಹಾರಾಜನಿಗಾದ ದುಃಖವು ಅಪ್ಪಿಷ್ಟೆಂದು ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಅವನು ವ್ಯಕ್ತಿಯೆಂದು ಸಾರಿ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಮಾಹಿತಗೊಳಿಸಿ, "ನನ್ನ ಪ್ರಜೆ

ಗಳನ್ನು ಈ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಸಮರ್ಪಿಸಲು ನನ್ನಿಂದಾಗದು. ನಿವೃತ್ತಿಗೂ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಾರ್ಗವನ್ನು ಹೋರಿಸಲೇಬೇಕು. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ನಾನೇ ವ್ಯತಿ ಅ. ನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಲು ನಿಜವೇ ತಾನೇ. ಅವನು ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ ಚಂದವನ್ನು ಹೇಡಿಯಂತೆ ನೋಡುತ್ತಿರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೀರನಾಗಿ ಮಹಾ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯೆನಿಸಿದ ನನ್ನಿಂದಂತೂ ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಚತುರಸೇನನು ರಾಕ್ಷಸನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡಲು ನಿಶ್ಚಯವಾದರೆ, ಅತ್ಯುತ್ಕೃಷ್ಟ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಮಾನವೇ ಎಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವರೆಲ್ಲಾ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, ಮಹಾ ಮಂತ್ರಗಾರನಾದ ಸಾಂಘಿಕನನ್ನು ಬರಮಾಡಿಕೊಂಡರು.

ಸಾಂಘಿಕನು ಅಂದನ ಹಾಕಿ ನೋಡಿ, "ಇದೇನು ಅದ್ಭುತವೋ! ೬ ರಾಕ್ಷಸನ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಅಂದಾಜು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದೆ. ನಾನು ಇಲ್ಲಿಯೇ ಇದ್ದು, ನನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯಿಂದ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಹೋರಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅದೃಷ್ಟವು ಚೆನ್ನಾಗಿದ್ದರೆ ಅವನು ಅಂತರಿಸಿ ಹೋಗುತ್ತಾನೆ. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ನನ್ನ ವ್ಯಾಜ ಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿಗಳ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ.

ತನ್ನ ಬೀದದಾರೆ ಬಿಟ್ಟು ಸಾಂಘಿಕನು ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿದ್ದಾನೆಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ವಿಚಿತವಾಯಿತು. ಅವನ ಶ್ವಾಗಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿ ಬೀಕಾದು ದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟರು.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯೇ ಸಾಂಘಿಕನು ಆ ರಾಕ್ಷಸನ ಮೇಲೆ ತನ್ನ ಮಂತ್ರಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಲೆಸಗಿ, ಪೂಜಾ ಮಂದಿರವನ್ನು ಶುಭ್ರಪಡಿಸಿದನು.

ಅಮೇಲೆ ರಂಗೋಲಿಯ ವದ್ನಚಿತ್ರ ಬರೆದು, ಅದರ ಕಡುವೆ ಶಕ್ತಿ ಎಗ್ರಹವನ್ನು ಪ್ರತಿಷ್ಠೆಮಾಡಿ,

ಅದರ ಮುಂದೆ ತಾನು ಪದ್ಮಾಸಕ್ತನಾಗಿ ಕುಳಿತು ಮಂತ್ರೋಚ್ಚಾರಣೆಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವನು. ಭೂವಯ ಕಿಟ್ಟಕತೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಬೆವರಿ ಒತ್ತೆಯಾದನು.

ಮರುದಿನ ರಾಕ್ಷಸನು ಒಂದು ಎಂದಿನಂತೆ ಮುಕ್ತಿಯಿರುವ ಬುಲಾರಿಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅವನ ವಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಮುಕ್ತಿಯ ಮಂತ್ರದ ಪರಿಣಾಮ ಅವನನ್ನೇನೂ ಮೂರಿದಂತೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಮಂತ್ರವಾದಿ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಚತುರಸೇನನು ಹತಬುದ್ಧನೆಂತಾದನು.

ಮಂತ್ರಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಸೇರಿ ಮತ್ತೆ ಜುಟಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭ ಆದರು. ಈ ಸಾರಿ ಅವರು ಅಪರ ಧನ್ಯಂತರಿ ಎಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದ ರಾಜವೈದ್ಯನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ. "ಅಯ್ಯೋ, ನಮಗೆ ಪಾಣಿಗಳನ್ನು ಕಾಳಿಸುವಂತಹ ಮಧ್ಯಗಳಿವ್ಯೋ ಅಲ್ಲವೆ. ಏನೂ ತಿಳಿಯುವಂತಹ ವಿಷಗಳ ಸಂಗತಿಯೂ ಗೊತ್ತಿರಬೇಕೆನ್ನೆ" ವಿಷ ಪ್ರಯೋಗದಿಂದ ರಾಕ್ಷಸನ ಪ್ಲಾಣ ಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡಬಲ್ಲರಾ ?" ಎಂದರು.

"ಎಂತಹ ಬುಲಾರಿಯನ್ನು ಎರಡು ಕ್ಷೇಮದ, ದಲ್ಲಿ ಕೊಲ್ಲಬಲ್ಲಂತಹ ಕಾಲಕೂಟ ವಿಷವ ಸಂಗತಿ ಹೇಗೆ ಗೊತ್ತಿದೆ" ಎಂದನು ರಾಜವೈದ್ಯ.

"ಆ ವಿಷದಿಂದ ರಾಕ್ಷಸನು ಸಾಯುವನೆ ?" ಎಂದು ಮಂತ್ರಿಗಳು ಕೇಳಿದರು.

ರಾಜವೈದ್ಯನು ನಕ್ಕು. "ಆ ವಿಷದಿಂದ ಸಾಯ ದಿಧವನನ್ನು ಮತ್ತೆ ಯಾವ ವಿಷವೂ ಕೊಲ್ಲ ರಾರದು" ಎಂದನು ರಾಜವೈದ್ಯ.

ಆ ದಿನ ರಾತ್ರಿಯಲ್ಲಿ ರಾಜವೈದ್ಯನು ಕಾಲಕೂಟ ವಿಷವನ್ನು ಕರೆಯುವುದಾಗಿ ಮಂತ್ರಿಗಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅವರು ಅದನ್ನು ಮರುದಿನ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಅಹಾರವಾಗಿವಂತಹ ಬುಲಾರಿಗಳ ಕೈಗೆ ಕೊಟ್ಟು. "ಇದನ್ನು ನೀವು ಮುಕ್ಕಿಯೊಳಗೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರ ಬೇಕು. ನಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ರಾಕ್ಷಸನ ಶರೀರದೊಳಗೆ ಈ ವಿಷವೂ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ನೀವು ಸತ್ತರೂ ರಾಕ್ಷಸನ ಪ್ರಾಣಗಳನ್ನು ತೀರ ಧಾತು ನಮಗೆ ಬರುತ್ತದೆ. ಸೂರ್ಯನು ಪ್ರಾರಂಭವದೇಗೂ ಪ್ರಜೆ

ಗಳು ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮರೆಯಲಾರರು” ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಅದರೂ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪದೆ ಕೇರೆ ಉಪಾಯವಿರಲಿಲ್ಲ.

ಮರುದಿನ ಎಂದಿನಂತೆ ರಾಕ್ಷಸನು ಬಂದನು. ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತ ಮುಂದೆ ನಿಂತಿದ್ದ ಬಲಶಾಲಿಗಳ್ಳುರನ್ನೂ ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ಅವರಿಬ್ಬರನ್ನು ತಿನ್ನುವಾಗ ಅವರ ಮುಷ್ಟಿಯೊಳಗಿದ್ದ ಕಾಲಕೂಟದಂತಹ ವಿಷವೂ ರಾಕ್ಷಸನ ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಹೋಯಿತು.

ಅದರ ವಿಷವು ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಕೀಡೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಜೀರ್ಣಶಕ್ತಿ ಒಹಳ ದೊಡ್ಡದಾಗಿರಬೇಕು. ಅದರ ಮರುದಿನ ಕೂಡಾ ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ಎಂದಿನಂತೆ ಬಂದೇ ಬಂದು, ಮತ್ತಿಬ್ಬರನ್ನು ಕೂಡಾ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಿಂದನು. ಇವನೊಂಕಹ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನಾ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಮೂಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೆರಳಿಟ್ಟುಕೊಂಡರು.

ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಅದಮೇಲೆ ಚತುರನೇನು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೂ, ಬಂಧುಗಳನ್ನೂ, ಹೆಂಡತಿ ವಂಶ್ಯಗಳನ್ನೂ ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸಿ, ಅವರನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡಿ, “ಪ್ರವಂಚದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲಾ ದೇಶಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸಿ ನಾನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾದೆನು. ಇನ್ನು ಕಾಲ ಯಾರ ಮುಂದೆಯೂ ತರುವಾಗಿದವನಲ್ಲ. ಈಗ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನು ನನ್ನನ್ನು ಅಸಹಾಯಕನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳನ್ನು ಕೊಂದು ತಿಂದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಅದನ್ನು ಹಾಗೆ ತನ್ನಿಚ್ಛೆಯಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ, ಅದನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಇರುವ ನನಗೆ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುವ ಅರ್ಹತೆ ಇಲ್ಲ. ಏಳೆ ನಾಡೇ ಅವನ ಬಲ ನೋಡಿಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಅಥವಾ ನಾನೇ ಅವನಿಗೆ ಒಲೆಯಾಗುತ್ತೇನೆ. ಇನ್ನು ಸುಮ್ಮನಿರುಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಯಾರೂ ಏನೂ ಹೇಳಬೇಡಿರಿ! ಎಯೋ ಒಂದು ದಿನ ಮರಣ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು ಗಂಟು ತಾನೆ?” ಎಂದನು.

ಇದು ಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿ ಮರಣ ತಂದುಕೊಂಡ ಹಾಗೆಯೇ ಎಂದು ಎಲ್ಲರೂ ಚತುರನೇನನಿಗೆ ಸಮಾಧಾನ ಮಾಡಲು ನೋಡಿದರು. ಅದೇನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ ಹೋಯಿತು.

“ಈ ರಾಕ್ಷಸನನ್ನು ಕೊಂದರೇನೇ ನಾನು ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗಲು ಅರ್ಹನಾಗುವೆನು. ನನ್ನನ್ನು ಅವನು ಕೊಂದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಜೆಗಳ ದೌರ್ಭಾಗ್ಯವನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡುವ ಸಂಕಟ ನನಗೆ ತಪ್ಪುತ್ತದೆ” ಎಂದನು ಚತುರನೇನ.

ಮರುದಿನ ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಚತುರನೇನನು ಅವನ ಇದಿರಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ಎಲೋ ರಾಕ್ಷಸಾ! ನಾನು ಈ ಭೂಮಂಡಲವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಯಿಸಿ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಆಸ್ತಿಕೊಂಡ ಚತುರನೇನ ಮಹಾರಾಜನು. ಈಗ ನೀನು ನನ್ನನ್ನೇ ತಾನು ತಿರುವಿ. ಈಗ ನಾನು ನಿನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ

ನಿಂತಿದ್ದೆ ನೆ. ನಾನು ಜಯಸಿದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರವೇಶ
ನಿನ್ನ ಪೀಡೆ ನಿವಾರಣೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ನೀನು ಗೆದ್ದರೆ
ಈ ರಾಜ್ಯದ ಹಕ್ಕು ಭಕ್ತಿ ಪೂರಾ ನಿನ್ನದಾಗುತ್ತದೆ !
ನೋಡಿಕೋ !” ಎಂದು ಕತ್ತಿ ಹಿರಿದನು.

“ಹೋದಾಡುವುದು ನೀರಸ ಲಕ್ಷಣ. ಜಯವ
ಜಯವು ದೈವಾಧೀನ” ಎಂದು ಚತುರಸೇನನು
ರಾಕ್ಷಸನ ಅಭ್ಯಯ ಮೇಲೆ ಕತ್ತಿಯಿಂದ ಬಲವಾಗಿ
ಹೊಡೆದನು.

ಆ ಪಟ್ಟಿಗೆ ಅಂಚೆಯಲ್ಲಿ ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿಕೊಂಡ
ಚಕ್ರ ಗಾಯವಾಗಿ ರಕ್ತ ಸೋರತೊಡಗಿತು. ರಾಕ್ಷಸನು
ಅವನ್ನು ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾಡದೆ ರಾಜನ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಕತ್ತಿ
ಯನ್ನು ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಆಚೆಗೆ ಬಿಡುಬಿಡು, “ಎಲೋ
ಚಕ್ರವರ್ತಿ ನೀನ್ನ ಸಾಹಸಕ್ಕೆ ಮೆಚ್ಚಿದೆಯ್ಯಾ. ಈ
ಭೂಮಂಡಲದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಂತಹ ನೀರಸನು ಮತ್ತೊಬ್ಬ
ನಿಲ್ಲವೆಂಬುದು ನಿರೂಪಣವಾಯಿತು. ನಿನ್ನನ್ನು
ನೋಡಿದುದಕ್ಕೆ ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಾಗಿದೆ.
ನಾನು ಬಂದ ಕೆಲಸ ನಿನ್ನಿಂದ ಮುಗಿಯಿತು. ಇನ್ನು

ನಾನು ಈ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಲು
ಹೋಗುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಚತುರಸೇನನು ಅಶ್ಚರ್ಯ
ಪಡುತ್ತ, “ನಿಜಕ್ಕೂ ನೀನು ಯಾರವ್ವಾ? ನಮ್ಮ
ದೇಶಕ್ಕೆ ಏತಕ್ಕಾಗಿ ಬಂದೆ? ಈಗ ಏತಕ್ಕಾಗಿ
ಹೊರಟು ಹೋಗುತ್ತೇನೆನ್ನುವೆ?” ಎಂದು
ಕೇಳಿದನು.

ಅವಕ್ಕೆ ರಾಕ್ಷಸನು, “ನನ್ನದು ಪಾತಾಳ ಲೋಕ
ಅಲ್ಲಿ ನಾನು ಎಲ್ಲಾ ವಿದ್ಯೆಗಳಲ್ಲಿಯೂ ತೇರ್ಗಡೆ
ಯಾಗಿರ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ಸೋಲಿಸು
ವವರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದರು. ಪಾತಾಳದ
ರಾಜನು ಕೂಡಾ ನನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ
ಪಾತಾಳ ಲೋಕಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು ಸೈನ್ಯಾಧಿಪತಿಯಾಗಿ
ಮಾಡುತ್ತೇನೆಂದನು. ನನ್ನನ್ನು ಮೂರಿಸುವ ನೀರ
ನೊಂದಿಗೆ ಕೈ ಕಲೆಸುವವರೇನೂ ನಾನು ಎಲ್ಲಿಯೂ
ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಇರಲಾರೇನೆಂದು ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿ
ಕೊಡೆನು. ಆಗ ಅವನು ನನ್ನೊಂದಿಗೆ, ಭೂಲೋಕ

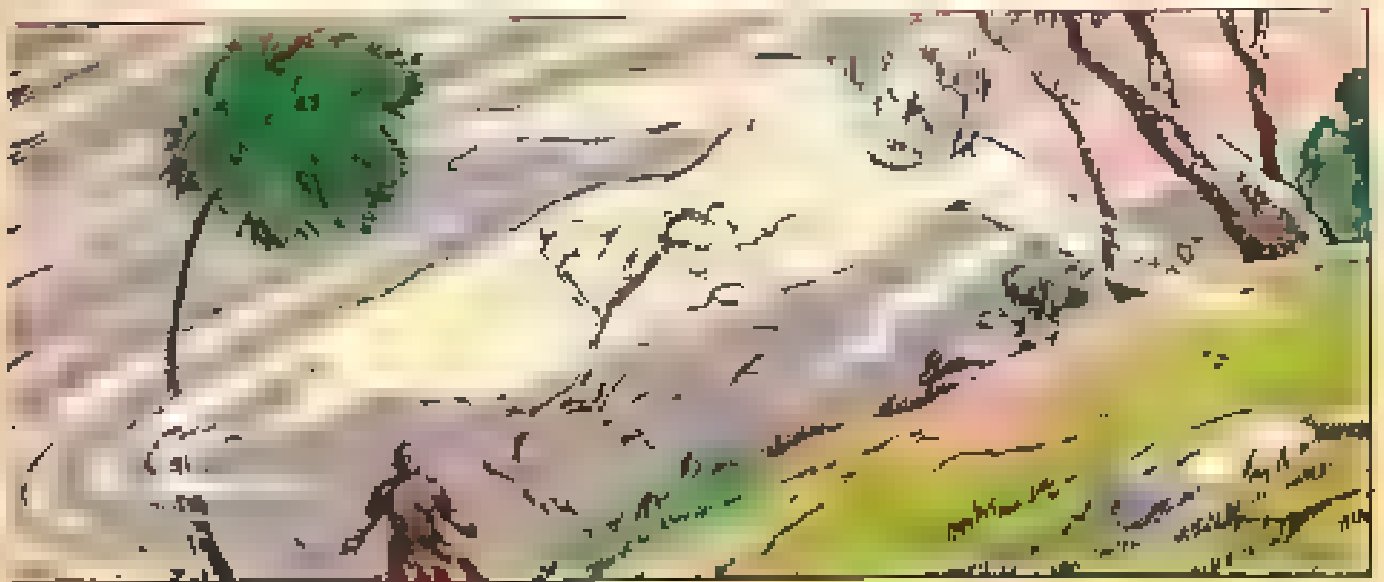

ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆ ನೆರವೇರುತ್ತದೆಂದು ಹೇಳಿದನು. ಅಂತಲೇ ಭೂಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಬಂದನು. ಇಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಓಡಿದರೂ ನನ್ನನ್ನು ಇದ್ದಿರುವ ವಿರೋಧ ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದನು. ಇಷ್ಟು ಕಾಲದ ಮೇಲೆ ಅಂತಹ ಮಹಾವಿರನಾಗಿ ವಿಸು ಬಂದಿರುವ. ನನ್ನ ಇಚ್ಛೆ ನೆರವೇರಿತು. ಇನ್ನು ಪಾತಾಳ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ದಿಡುತ್ಪತಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಬೇತಾರವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳಿ ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ, ಶಕ್ತಿ ಹಿರಿದು ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಬರುವ ಚತುರರೊಡನೆನ್ನು ರಾಕ್ಷಸನು ನಿರಾಯಾಸವಾಗಿ ಎತ್ತಿ ತನ್ನ ಅಂಗೈಯಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದಾನೆ. ಚತುರರೊಡನೆ ಶಕ್ತಿಯ ಮೆಟ್ಟಿನಿಂದ ಅವನು ಮುಳ್ಳು ಚುಚ್ಚಿದಷ್ಟು ಕೊಡಾ ನೋವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಹಾಗಿದ್ದೂ ಚತುರರೊಡನೆ ನನ್ನ ಆ ರಾಕ್ಷಸನು ತನ್ನನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ನೀರವೆಂದು ಹೋಲಿದು ಮುಖಿಸ್ತುತಿ ತಾನೆ? ಆ ಬಗೆಯ ಮುಖಿಸ್ತುತಿ ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡಿದಂತೆ ತಾನೆ! ಇದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಉತ್ತರವು ಗೊತ್ತಿದ್ದೂ ಹೇಳದೆಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತಲೆ ನೂರು ಹೊಳುಗಳಾಗಿ ಬಿಡುಯುತ್ತದೆ!" ಎಂದು ಸುಮ್ಮನಾಯಿತು. ಅದಕ್ಕೆ ಕ್ರಿಮಿರಮನು ಹೀಗೆ ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

"ಆ ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಪಾತಾಳ ಲೋಕದ ರಾಜನು ವೈನ್ಯಾಧಿಪತಿ ವದವಿ ಕೊಡುವೆನೆಂದಿದ್ದಾನೆ. ಇದರಿಂದ ಏನು ತಿಳಿಯುತ್ತದೆಯೆ, ರಾಜನು ರಾಕ್ಷಸನಿಗಿಂತ ಬಲವಂತನೂ ವೀರನೂ ಆಗಿರದಿದ್ದರೆ ತಾನೇ ರಾಜ ನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ರಾಜನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಂದರೆ ಹನಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿನ ವೀರನನ್ನು ಇದ್ದಿರುವ ಸಾಹಸವು ರಾಕ್ಷಸನಿಗೆ ಇಲ್ಲವೆಂದಾಯಿತು. ಚತುರ ರೊಡನೆ ಹಾಗಲ್ಲ. ರಾಕ್ಷಸನು ಎಲ್ಲಾ ವಿಧದಲ್ಲಿಯೂ ಹನಿಗಿಂತ ಬಲಿಷ್ಠನಾದು ತಿಳಿದು ಕೊಡಾ ಅದನ್ನು ಇದ್ದಿರಿಸಿ ನಿಂತಿದ್ದಾನೆ. ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ವೀರನ ಲಕ್ಷಣ. ಶಕ್ತಿಗೆ ತಕ್ಕಷ್ಟು ಹೋರಾಡಬಲ್ಲವನು ಸಾಮಾನ್ಯ ವೀರನು, ಶಕ್ತಿಗೆ ಮಿುತಿ ಹೋರಾಡುವವನು ಮಹಾ ಸಾಹಸವೀರನು. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೊಂಡ ರಾಕ್ಷಸನು ಸಾಹಸದಲ್ಲಿ ತಾನು ಚತುರರೊಡನೆ ನನ್ನ ಎದುರಿಸಲಾರೆನೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡನು. ಆದುದರಿಂದಲೇ ಅವನು ಚತುರರೊಡನೆನ್ನು ಅಭಿನಂದಿಸಿ ಪಾತಾಳಕ್ಕೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು. ಅವನ ಮಾರ್ತಿನಲ್ಲಿ ಮುಖಿಸ್ತುತಿಯೋ, ಅವಹೇಳನೆಯೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಕೊಡಾ ಇಲ್ಲ."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮೌನಭಂಗವಾದ ಕೊಡಲೇ ಬೇತಾರವು ಶವಮೇತ ಮೂಯವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಎಂದಿನಂತೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೆಲೆಸಾಡತೊಡಗಿತು.

ಸಮ, ದೇವಾಲಯಗಳು

ಚಾ ನುಂ ದೇ ಶ್ವ ರಿ

ಒಂದಾನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಬಹು ಭಯಂಕರ ನಾವ ಮಹಿಷಾಸುರನೇಬ ರಾಕ್ಷಸನು ವಿಷ್ಣುವಿಷ್ಣು, ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಜಯಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದನು.

ದೇವತೆಗಳು ಅವನೊಂದಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ಸಾರಿ ಯುವ ಮೂಡಿದರು. ಆದರೆ ಪ್ರತಿಸಾರಿಯೂ ಮಹಿಷಾಸುರನೇ ಜಯಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವನ ದಾರಣಾ ಶತ್ರುಗಳಿಂದ ಭೂಲೋಕವು ಗಡಗಡ ನಡುಗಿಕೊಂಡಿದ್ದಿತು. ಅವನು ದಿನದಿಂದ ದಿನಕ್ಕೆ ಗರ್ವವಿಂದ ಶಬ್ದವೂಕೊಂಡು ಇದ್ದನು.

ಆ ರಾಕ್ಷಸನ ಪೀಡೆಯನ್ನು ಪರಿಹರಿಸಬೇಕೆಂದು ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲಾವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿಕೊಂಡರು. ವಿಷ್ಣು ಒಂದು ಯಜ್ಞ ಮೂಡುವಂತೆ ಅವ ರೊಂದಿಗೆ ಹೋದನು. ಆದರಂತೆ ದೇವತೆಗಳು ಯಜ್ಞ ಮೂಡಿ ಯಜ್ಞ ಕುಂಠದ ಸುತ್ತಲೂ ಕುಳಿತು ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಮಾಡತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಪ್ರಾರ್ಥನೆ ಫಲಿಸಿತು. ಯಜ್ಞ ಕುಂಠದಿಂದ ಮುಗಾಧಾವಿ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಯಿತು.

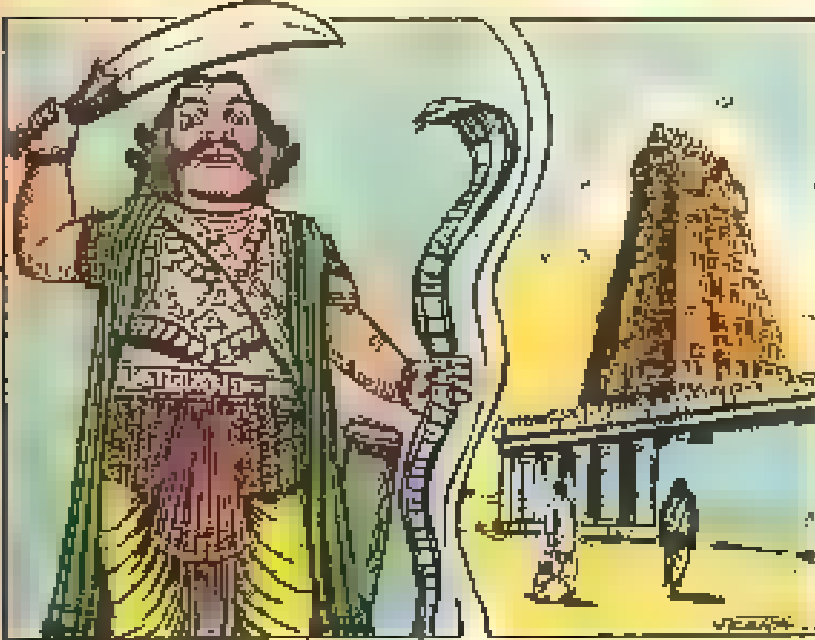
ಶಿವನು ತನ್ನ ಕೊಲವನ್ನು ದುರ್ಗಾರೇವಿಗೆ ಪ್ರಸಾದಿಸಿದನು. ಇಂದ್ರನು ವಾಯುಯುಧವನ್ನು ಕೊಟ್ಟನು. ಶಂಕರನು ಹಲವು ದೇವತೆಗಳ ದುರ್ಗಾರೇವಿ ಕಲವು ವಿಧಗಳ ಆಯುಧಗಳನ್ನೂ, ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೂ ಗ್ರಹಿಸಿ ಅದ್ಭುತವಾದ ಸಿಂಹವನ್ನು ಅಧಿರೋಹಿನಿ ಎಂದೆ ಬರ್ತಾಳೆಂಬ ಕಡೆಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದನು.

ದುರ್ಗಾರೇವಿಯು ಗುಡ್ಡೀರವಾರ ಸೌಂದರ್ಯವಾದ ಪರ್ವತವನ್ನು ಕೊಡ ಮಹಿಷಾಸುರನು, ಅವಳನ್ನು ದೂರವಿಡಿದ ನೋಡಿ, ಆ ದಿವ್ಯ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೆ ಮುಗ್ಧನಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ವರಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಅವಳಿಗೆ ಸಂದೇಶ ಕಳುಹಿಸಿದನು. ಅವಳು ಅವಳು ನಿರಾಕರಣೆ ತೋರಿಸಲು, ಅವಳು ಕೊಲವ ಒಂದಿತ್ತು.

ಮಹಿಷಾಸುರನ ಅನುಚರರು ದುರ್ಗಾರೇವಿಯ ಬೆಂಚು, ಅವಳನ್ನು ಹಿಡಿಯಲು ನೋಡಿದರು. ಆಗ ಅವಳ ಪುಟ್ಟಿವಿಡ ಅವಳೆಲ್ಲಾ ಹತ್ತಿದರು. ಕೊನೆಗೆ ಮಹಿಷಾಸುರನು ಅವಳನ್ನು ಇದ್ದರಿಸಿದನು, ದುರ್ಗಾರೇವಿ ಲೋಕ ಕುಟುಂಬವಾದ ಮಹಿಷಾಸುರನನ್ನು ಸಂತಾರ ಮಾಡಿದಳು, ಅವರಿಂದ ಲೋಕ ಕಲ್ಯಾಣವಾಯಿತು.

ಮಹಿಷಾಸುರನ ಸಂಹಾರವಾದ ಮೇಲೆ ದುರ್ಗಾ ದೇವಿ ಗುಂಡರವಾರೋಂದು ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆ ಎತ್ತಾಂಕಿ ಪಡೆವಳು. ಅದೊಂದೆ ಆ ಗುಡ್ಡವು ಪವಿತ್ರವಾದುದೆಂದು ಭಾವಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಮೈಸೂರು ನಗರಕ್ಕೆ ಹದಿನೂರು ಕಿಲೋ ಮೀಟರ್ ದೂರದಲ್ಲಿ ಜಾಮುಂಡಿ ಪರ್ವತ ಎಂದು ಹೆಸರು ಪಡೆದ ಈ ಗುಡ್ಡದ ಮೇಲೆಯೇ ಶೋಕಮಾತೆಯಾದ ದುರ್ಗಾದೇವಿ ಜಾಮುಂಡೇಶ್ವರಿಯೆಂದು ಅಲೆಯವು ಬೆಳಗಿ ಕೊಂಡಿದೆ.

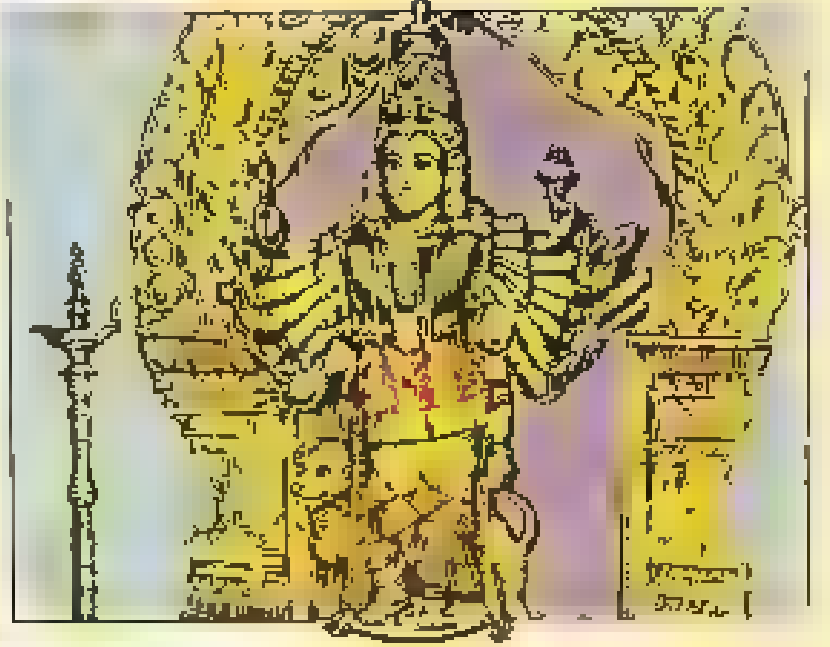
ಸಮುದ್ರಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ೩,೪೦೯ ಅಡಿಗಳಷ್ಟು ಎತ್ತರವಾದ ಈ ದಿವ್ಯಕ್ಷೇತ್ರವನ್ನು ಕಲವುಜಾಹದ ಸಾವಿರ ಮೆಟ್ಟಿಲುಗಳನ್ನು ಹತ್ತಿ ನಡೆಯಬೇಕು. ಜಾಮುಂಡಿ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆಯೇ ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರನೆಂಬ ಶಿವಾಲಯವೂ ಇದೆ.

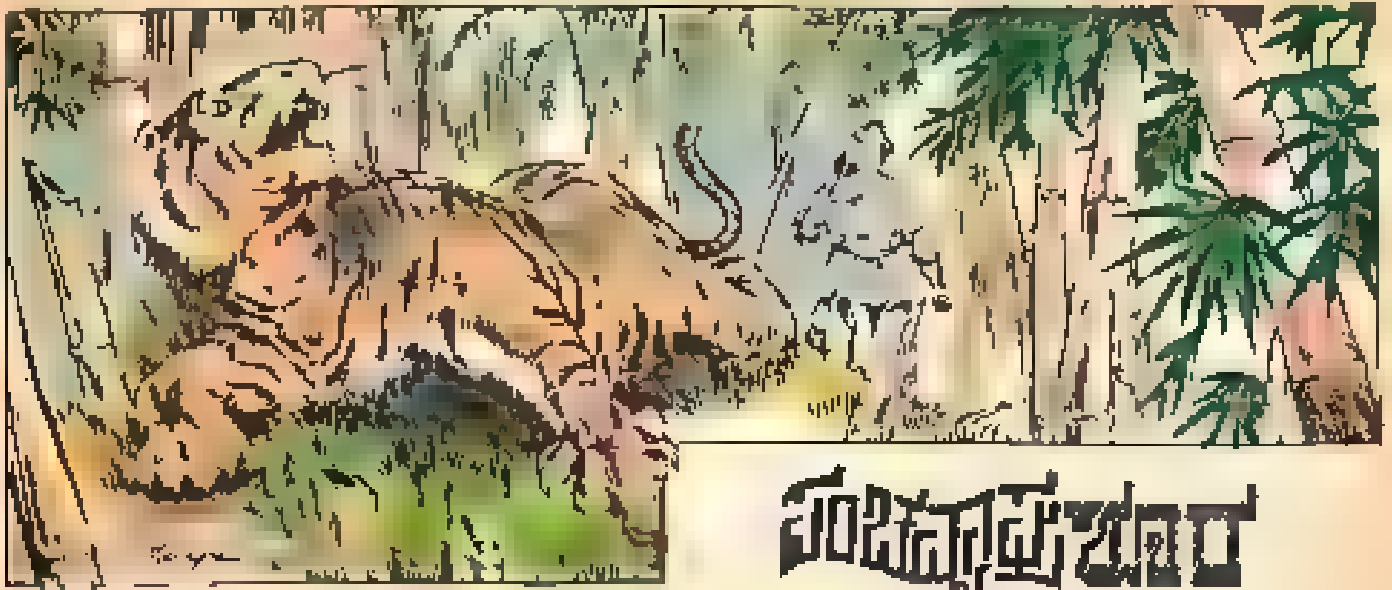

ಗುಡ್ಡದ ತೆರಿಗೆಕ್ಕೆ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ
ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವಾದೊಂದು ನಂದಿಯ ವಿಗ್ರಹವಿದೆ.
ಒಂದೇ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಕೆತ್ತಲ್ಪಟ್ಟ ಈ ನಂದಿ ವಿಗ್ರಹದ
ಕೊರಳಿನ ಸುತ್ತಲೂ ಕೆತ್ತರಾದ ಗುಡೆಗಳು
ಅಚ್ಚರೋಹದ ಗುಡೆಗಳಂತೆಯೇ ಕಂಡು
ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

ಅಲಯದೊಳಗಿನ ದೇವಿಯ ವಿಗ್ರಹವು ಸ್ವರ್ಣ
ಮಯ ಸಿಂಹಾಸನಾರೂಢಳಾಗಿ ದಿವ್ಯಾಕರ್ಷಣೆ
ಯಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತಿದೆ. ಅಲಯದ ಪೂಜಾರಿ
ಪುಂಡ್ರಗಳು ಸುಂದರ ಪ್ರಕೃತಿ ದೃಶ್ಯಗಳಿಂದ
ಕಣ್ಮನಗಳಿಗೆ ಹೆಬ್ಬರನ್ನು ಮುಮುಕ್ಷುಪಡುತ್ತವೆ.

ಈ ಗುಡ್ಡದ ಶಿಖರವನ್ನು ನೋಡಲು ಸದುಪಾಯ
ಗಳೇನಲ್ಲದ ಪೂರ್ವಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಭಕ್ತರು
ಕಂಡೋಪಕಂಡವಾಗಿ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು.
ಈಗ ಹೋಗಿಬಿಡಲು ಕುಲಭವಾಗಿದೆ ಇಲ್ಲಿ
ಪ್ರತಿ ವರ್ಷವೂ ನಡೆಯುವ ನವರಾತ್ರಿಯ
ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ದೇಶದ ನಾಲ್ಕು ಮೂಲಗಳಿಂದಲೂ
ಭಕ್ತರು ಅಸಂಖ್ಯಾರಾಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವರು.

ಪಂಚಪ್ರಭುರು

ಕೆಲವು ನೂರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಚೀನಾ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ನಿರ್ಗತನಾದೊಬ್ಬ ಯುವಕನಿದ್ದನು. ತಾಯಿ ಯೊಬ್ಬಳ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾವ ದಿಕ್ಕೂ ಅವನಿಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಗುಡ್ಡಗಾಡುಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಕಡಿದು ಒಡೆಯ ಮಾರಿ ಬೇವಿನ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಶ್ರಮವೂ ಅವನಿಗೆ ಮೈಹಿಡಿದುಹೋಗಿತ್ತು.

ಚಳಿಗಾಲದ ಸಾಯಂಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ದಿನ ಅವನು ಗುಡ್ಡದ ಇಳಿಜಾರಿನಲ್ಲಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಗಳನ್ನು ಕಡಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸಮೀಪದಲ್ಲಿದ್ದ ಬಿದಿರು ಹಿಂದಿ ನೊಳಗಿನಿಂದ ಸಂಕಟದಲ್ಲಿ ನರಳಿಕೊಂಡಿರುವಂತಹ ಮೂಲಗು ಶಬ್ದ ಹೊರಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದನು. ಬಿದಿರು ಹಿಂಡು ಒತ್ತೊತ್ತಾಗಿ ದೃಢವಾಗಿದ್ದವರಿಂದ ಒಳಗೆ ಏವಿರುವುದೋ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

ಯುವಕನು ಕೊಡಲಿಯನ್ನು ಹೆಗಲಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ಬಿದಿರು ಹಿಂಡಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು. ನರಳುವ ಶಬ್ದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೋರಾಗಿ ಕೇಳುತ್ತಿತ್ತು. ಒಳಗೆ ಯಾರಿಗೆ ಏನಾಗಿದೆ ಎಂಬುದೊಂದೂ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಬಹು ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ಎದೆಮಾಡಿ ಕೊಂಡು ಬಿದಿರು ಮೇಳದ ಪೊದರೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ

ದನು. ಅಷ್ಟು ಹಾಗೆಗೆ ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅವರು ವರು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಕಡಿದ ಬಿದಿರಿನ ಮೇಳ ಯಾಗಿತ್ತು. ಕೂದ ಜಾಗಗಳಲ್ಲಿ ಬಿದಿರಿನ ಸಿಂಚೆಗಳು ಕತ್ತಿಗಿಡ ತರತವಾಗಿದ್ದುವು. ಅಪ್ಪಿತಪ್ಪ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಪಾದವಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರೆ ಪಾದವನ್ನು ಸೀಳು ವಂಥವು. ಅಲ್ಲದೆ ಒಳಗೆ ಸ್ಥಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಮನುಷ್ಯನೋ ವ್ಯಗವೋ ಎಂಬುದೂ ಆ ಕಬ್ಬ ರಿಂದ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ನರಳಿಕೆ ಮಾತ್ರ ಬಹು ದೀನವಾಗಿತ್ತು.

ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಯುವಕನಿಗೆ ಪೊದೆಯೊಳಗೊಂದು ಹೆಣ್ಣು ಹುಲಿ ಸ್ಥಿಕೊಂಡಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಅವರ ಪಾದದೊಳಗೆ ಬಿದಿರಿನ ಶೂಲದಂತಹ ಸಿಂಚೆ ಯೊಂದು ಅಳಿ ಇಳಿದಿತ್ತು. ಕಾಲು ಕದಲಿಸ ಲಾಗದೆ ಸಂಕಟದಿಂದ ಮೂಲಗೊಂಡಿತ್ತು ಮೊದಲು ಹುಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಯುವಕನಿಗೆ ಭಯವಾದರೂ ತನ್ನನ್ನೇ ನೋಡುವ ಅದರ ದೀನ ದೃಷ್ಟಿ ಅವನ ಎದೆಯನ್ನು ಕರಗಿಸಿತು.

ಕಟ್ಟಿಗೆ ಯುವಕನು ತಟ್ಟಕ್ಕನೆ ಬಿದಿರು ಮೇಳ ಯೊಳಗಿನಿಂದ ಈಚೆಗೆ ಬಂದು, ಗುಡ್ಡವಿಳಿದು

ಮನೆಗೆ ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, "ಅವನ್ನಾ, ಗುಡ್ಡದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹುಲಿ ಪಾವ, ದೊಡ್ಡ ಗಾಯದಿಂದ ಸರಲಿ ಕೊಂದಿದೆ. ಅವನ್ನಾ, ಕಾಪಾಡಿಬಿಡೋಗವಂತರೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಲು ಓಡಿಬಂದೆ. ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ನೀನೂ ಸ್ವಲ್ಪ ಬರುತ್ತೀಯಾ ಅಮ್ಮಾ?" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೇನು? ಒಂದು ಕ್ಷಣ ತಾಳು. ಗಾಯಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಲು ಮಧು ಕೂಡಾ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳೋಣ" ಎಂದಳು ತಾಯಿ.

ಆಮೇಲೆ ತಾಯಿ ಮಗ ಇಬ್ಬರೂ ಹುಲಿ ಇರುವ ಸ್ಥಳಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ತಾಯಿಯೂ ಮಗನೂ ಮಗು ವನ್ನು ಮಂಗೂಡಿಸುವಂತೆ ಸಮಾಧಾನದ ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿರಲು, ಮಗನು ಉಪಾಯದಿಂದ ಹುಲಿಯ ಕಾಲನ್ನು ಬಿಡಿರು ಕೊಲಿಸಿದ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ಬಿಟ್ಟನು. ವಿಮೋಚನೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ಮೇಲೆ ಆ ಹುಲಿ ತನ್ನ ಸಹಜ ಕ್ರೋಧವನ್ನು ತೋರಿಸಲಿಲ್ಲ. ಆ

ತಾಯಿ ಮಗಂದಿರನ್ನಾ ಬಹಳ ಕೃತಜ್ಞತೆಯಿಂದ ನೋಡುತ್ತಾ ಮೂಡಿತು. ತಾಯಿ ಹುಲಿಯ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಮಧು ಹಚ್ಚಿ, ಭಕ್ಷಣ ಎರಡು ಅಡುಗೆನ್ನು ಹಿಂದಕ್ಕೆಟ್ಟಳು.

ಆಮೇಲೆ ಮಯೂರದೆಯಿಂದ ತಮ್ಮ ವಾಡಿಗೆ ಹೋಗಲು ಎನೋ ಹೇಳುವ ವಾಡಿಕೆಯಂತೆ, "ಹುಲಿಯಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನ ಕುಂಡಾ ಬದವರು, ನನ್ನ ಈ ಮಗನಿಗೆ ಯಾರೂ ಹುಡುಗಿ ಕೊಡಲು ಮುಂದೆ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನ ಪ್ಲೆಡಾದಿಂದ ನಿನ್ನ ಗುರುಕನ ಹುಡುಗಿಯರಿದ್ದರೆ ನಮ್ಮ ವಸನ್ನು ಒಂದು ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡು ಹುಲಿಯಮ್ಮಾ, ನಿನ್ನಗೂ ಪ್ಲೆಡಾ ಬರುತ್ತೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಮಗನೊಂದಿಗೆ ಬೇಗ ಬೇಗ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು.

ಅನಂತರ ಚಳಿಗಾಲವು ಮುಗಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಒಬ್ಬ ಭಕ್ಷಣ ಕುಮಾರಿಯನ್ನು ಮದುವೆಗಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕಾಣಿಕೆಯ ವಸ್ತು ಒದವೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಮನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವ ಗುಂಪೊಂದೂ, ಆ ಗುಡ್ಡದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದಿತು. ಮದುವೆಗಳು ಮೇನೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದಳು. ಮೇನೆ ಹೊಕ್ಕು ನಡೆಯುವವರು ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಮುಂದೆಯೂ ಹಿಂದೆಯೂ ಕೆಲವು ಝಂಡಿ ಸೇವಕರು ಗಂಟು ಕಟ್ಟಿಗಳನ್ನು ಹೊತ್ತು ಕೊಂಡು ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದರು.

ಅಕಸ್ಮಾತ್ತಾಗಿ ಆ ಮದುವೆ ಗುಂಪು ಸಾಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಗಟ್ಟಿ ಐದು ಹೆಬ್ಬರಿಗಳು ಕುಳಿತು ಕೊಂಡು, ಕೋರೆ ಹಲ್ಲುಗಳನ್ನೂ, ವಜ್ರಗಳನ್ನೂ, ತೋರಿಸುತ್ತ, ಗುರುಗಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದುವು. ಅವುಗಳ ಛಾಲಗಳು ಆತನೂ ಈತನೂ ಮೇಲೂ ಕೆಳಗೂ ನಲಿದಾಡುತ್ತಿದ್ದುವು.

ಅವುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದವರೆಲ್ಲಾ ಹೊರಗೆನ್ನು ಕಣೆಗೆ ಹಾಕಿ, ಕಾಡಿಗೆ ಬಲವಿಧವನ್ನು ವೇಗವಾಗಿ ಓಡಿಹೋದರು ಮೇನೆ ಹೊತ್ತವರೂ ಅಷ್ಟೇ!

ಮದುವೆಗಳು ಗಾಬರಿಯಾಗಿ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಬಂದು ನಿಂತರು. ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನವರಾರೂ ಕಾಣದೆ ತಾಣೂ, ಐದು ಹುಲಿಗಳೂ ಇರುವುದನ್ನು ಅವಳು ನೋಡಿದಳು. ಅವಳ ಸುತ್ತಲೂ ಆ ಹುಲಿಗಳು !

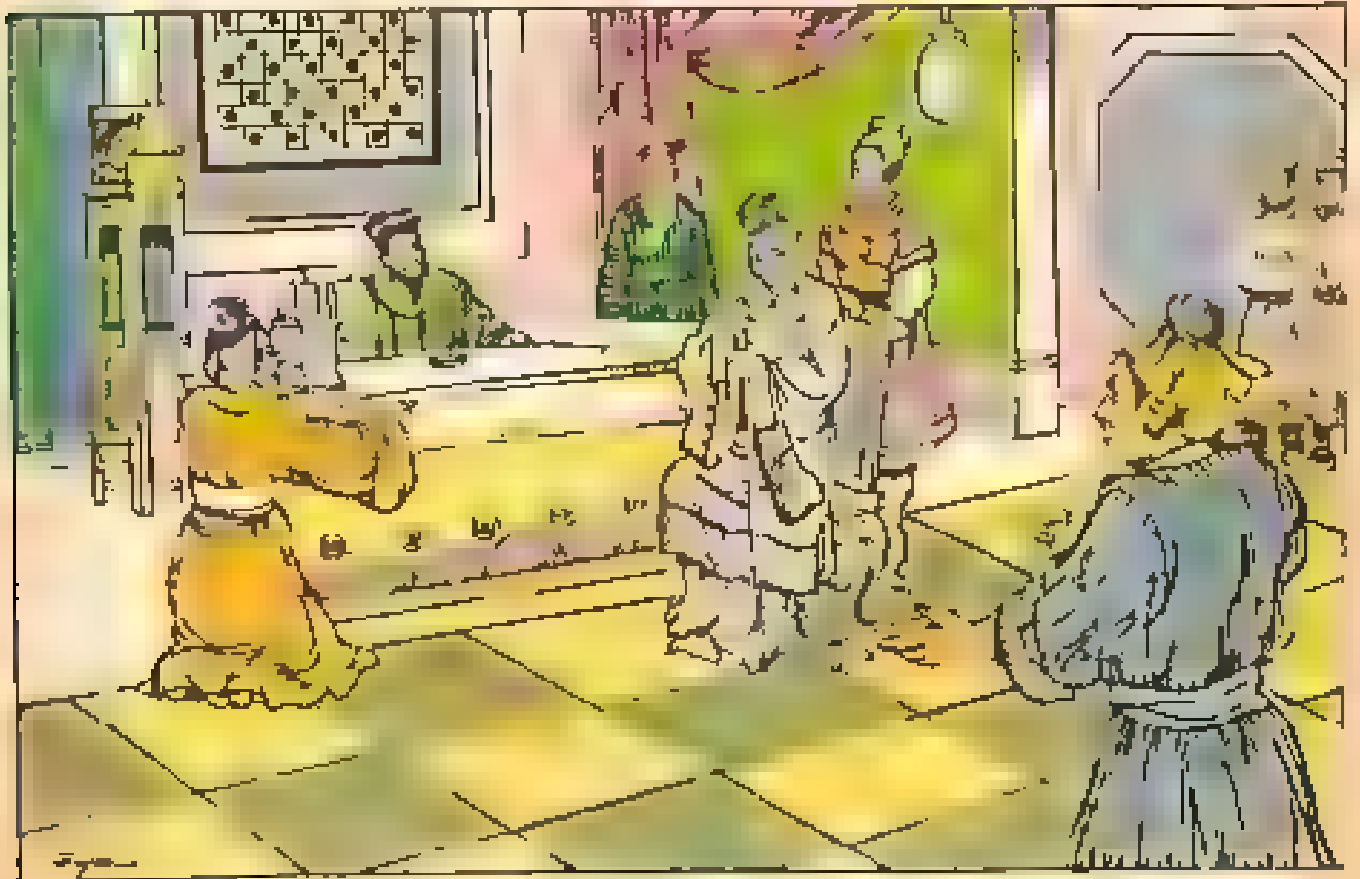
ಅನಂತರ ಸ್ವಲ್ಪ ಪೊತ್ತಿನ ಮೇಲೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವಳನ ಮನೆಯ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಯಾರೋ ತಟ್ಟಿದ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿತು. ಯುವಕನು ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದು ನೋಡಿದನು. ಸುಂದರಿಯಾದ ಮದುವೆಗಳು ಬಾಗಿಲು ಹೊರಗೆ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವಳ ಹಿಂದೆ ಐದು ಹುಲಿಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಅವುಗಳು ತನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಮದಹಾಸದಲ್ಲಿ ಓರಾಡುವಂತೆ ಕಟ್ಟಿಗೆಯವಳಿಗೆ ಕಂಡಿತು. ಧೈರ್ಯವೂ ಬಂತು.

ಮುಂದೆ ಆ ಯುವಕನು ಮದುವೆಗಳ ಸಮ್ಮತಿ ಕೇಳಿ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅವಳು ತನ್ನ ಗಂಡನ ಮೇಲೂ, ಅತ್ತೆಯ ಮೇಲೂ ಬಹಳ ಪ್ರೇಮಾಭಿಮಾನದಿಂದಿದ್ದಳು. ಅವಳ ಬೇರಿತವು

ಸುಖವಾಗಿ ನಡೆಯುತ್ತತ್ತು. ಮದುವೆಗಳೊಂದಿಗೆ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ಬಳುವಳಿಯೂ ಸಿಕ್ಕಿವೆಯಷ್ಟೆ ?

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಮದುವೆಗಳ ತಂದೆಗೆ ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವನು ಗುಪ್ತವಾಗಿ ತನ್ನ ಬರಿಯ ಕೂದಿಗಳಿದ್ದನು. ಅವನು 1 ಹುಲಿಗಳನ್ನು ಧನಕವಾಗಿ ಎಲ್ಲರ ಮೇಲೆ ಪ್ರವಾಹವನ್ನಿಳಿಸಿದನು. ಅವನು ಬಹಳ ಕೋಪಗೊಂಡು, ಕಟ್ಟಿಗೆಯವಳನೂ ಅವನ ಕಾಯಿಯೂ ಕೊಡಿ, ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಅವಳರಿಸಿದರೆಂದು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯ ಮುಂದೆ ಫಿರ್ಯಾದಿ ಮಾಡಿದನು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಯುವಕನನ್ನು ಅವನ ಕಾಯಿಯನ್ನು ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಕರೆದುಕೊಂಡು ನಡೆಸಿದನು.

ತಾನು ಮದುವೆಯಾದ ಹುಲಿಯನ್ನು ತಾನು ಅವಳರಿಸಿಬಿಟ್ಟೆವೆಂದು, ಹುಲಿಗಳು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದೂ ಕಟ್ಟಿಗೆಯ ಯುವಕನು ಕೊಂದನು. ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಆ ಮಾತನ್ನು ನಂಬದೆ, "ಇವನು

ಕಪ್ಪು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವವರೆಗೂ ಕೋರಿನಿಂದ ಹೊಡೆ
ಯಿರಿ" ಎಂದು ತನ್ನ ಭಯದಿಂದ ಅಪ್ಪಿ ಮಾಡಿದನು.

ಆಗ ಕಪ್ಪಿಗಳೆಂಬವರ ತಾಯಿ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿಯ
ಕಾರಿಗೆ ಬಿದ್ದು, "ನನ್ನ ಮಗ ನಡವಣಿಗೆ ಹೇಳು
ತ್ತಿದ್ದಾನೆ. ಬೇಕಾದರೆ ನಾನು ಹೋಗಿ ಹುಲಿಗಳನ್ನು
ಸಾಕ್ಷಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಕರೆಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು.

ಅದರಂತೆ ಅವಳು ಓಡುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಸ್ವಲ್ಪ
ಹೊತ್ತಿಗೆ ತಿರುಗಿ ಬಂದಳು. ಅವಳ ಹಿಂದೆಯೇ
ಬರುವ ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ
ಪಲ್ಲವೆವರಲ್ಲಾ ಕಾರಿಗೆ ಬಿದ್ದು ಹೇಳಿದರು. ನ್ಯಾಯಾಧಿ
ಕಾರಿ ವಿನಯ, ಎತ್ತರವಾದ ಮೇಲೆಯ ಮೇಲೆ
ಹತ್ತಿನಂತು ನಡೆಸುತ್ತ, ಹುಲಿಗಳನ್ನು ನೋಡಿ,
"ನೀವೇನಾ. ?" ಎಂದನು. ಆಮೇಲೆ ಅವನ
ಬಾಯಿಂದ ಮಾತು ಬರಲಿಲ್ಲ.

ನ್ಯಾಯಾಧಿಕಾರಿ ಕೇಳಬೇಕಾದ ಪ್ರಶ್ನೆ ಅರ್ಥ
ವಾದಂತೆ ಐದು ಹುಲಿಗಳೂ ತಲೆಗಳನ್ನು ಮೇಲಕ್ಕೂ
ಕೆಳಕ್ಕೂ ಅಡ್ಡಿಸುವವು. ಮೂರನೇ ಮುಗಿಯಿತು.
ಕಪ್ಪಿಗಳೆಂಬ ಯುವಕನು ತನ್ನ ತಾಯಿಯೊಡನೆ
ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

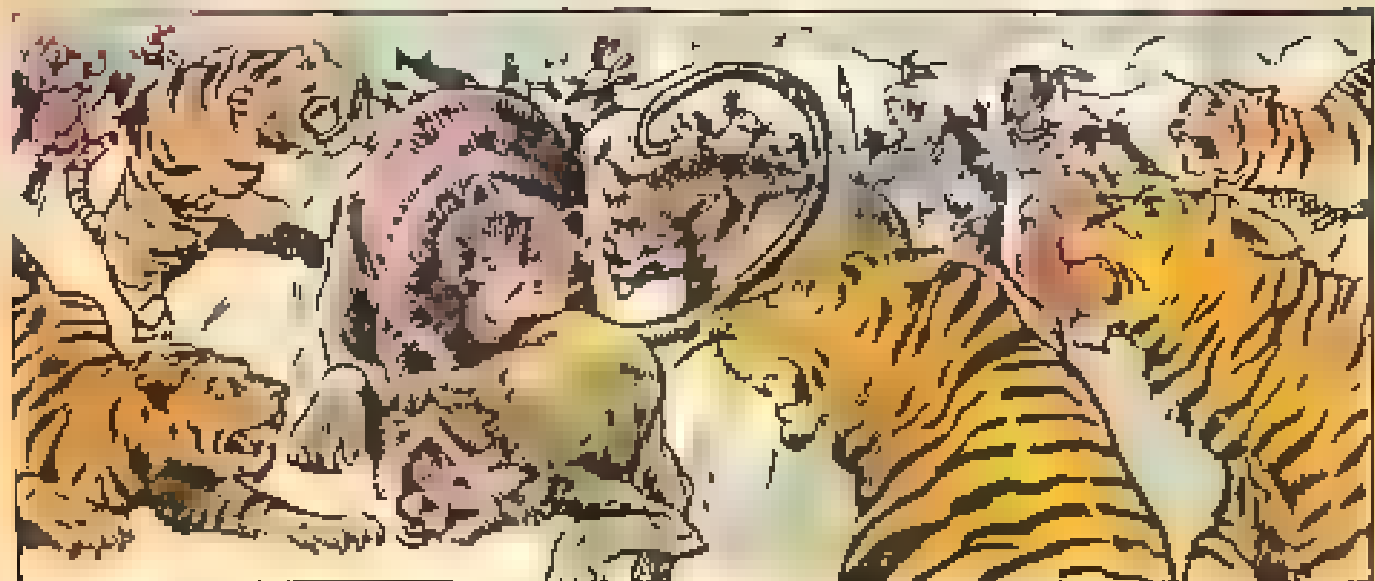
ಆ ವರ್ಷದ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಸಾವಿರ ಮಂದಿ
ಅಟವಿಕರು ರಾಜ್ಯದ ಮೇಲೆ ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದರು.
ಅವರ ಹಿಂದೆ ಬೇಟೆ ನಾಯಿಗಳೂ, ವಾನರಗಳೂ,

ಫಣಿಗಳೂ ಇದ್ದುವು. ಚಕ್ರವರ್ತಿಗೆ ಎನು ಮಾಡ
ಬೇಕು, ಬೇಗ ಪ್ರತಿಭಟಿಸಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಸೈನಿಕರೇನೋ ಆ ವಿವರ ಗುಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ
ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೋದರು ಅವರ ಯುದ್ಧವಿದ್ದೆಗಳೆನೂ
ತಿಳಿಯದ ಅಟವಿಕರ ಮೇಲೆ ಅವರ ಯುದ್ಧ
ಸೈನ್ಯಗಳೊಂದಿಗೆ ಪ್ರಯೋಜನಕ್ಕೆ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಚಕ್ರವರ್ತಿ ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಯಾರೋ
ಕಪ್ಪಿಗಳೆಂಬವನ ಸಮಾಚಾರ ಹೇಳಿದರು. ಅವನಿಗೆ
ಹುಲಿಗಳ ಸಹಾಯವಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದು ಚಕ್ರವರ್ತಿ
ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, "ನೀನು ಶತ್ರುಗಳನ್ನು ಹೊಡೆ
ದೊಡ್ಡಿಸಿಬಿಟ್ಟರೆ ನಿನ್ನನ್ನು ಸರ್ವ ಸೇನಾಧಿಪತಿ
ಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಯೋಧರನ್ನೂ ಆಯುಧಗಳನ್ನೂ ಕವಚಗಳನ್ನೂ
ನೋಡಿ ಹೆದರದಿದ್ದ ಅಟವಿಕ ಘಂಟರು ಐದು
ಹೆಜ್ಜೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೊಡಗೇ ಕುಯ್ಯೋ
ಮುಯ್ಯೋ ಕೊಗುತ್ತಾ ಹಾರಿದಿದ್ದರು ಬೆಳ್ಳಾಬೆದ
ರಾಗಿ ಓಡಿಯೋಡಿ ಹೋದರು. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯ
ಮುಖದೇ ಉಳಿಯಿತು. ಅವನು ಕಪ್ಪಿಗಳೆಂಬ
ಯುವಕನಿಗೆ ಶಾಸ್ತ್ರೋಕ್ತವಾಗಿ ಸರ್ವಸೇನಾನಾಯ
ಕದವಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, "ಮಂಚವ್ಯಾಘ್ರ ಕೂರ"
ಎಂಬ ದಿರುದ್ಧನಿತ್ತು. ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತದ ಸುಬಳ
ವನ್ನೂ ನಿರ್ವಾಯಿಸಿ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿರಿಸಿಕೊಂಡನು.

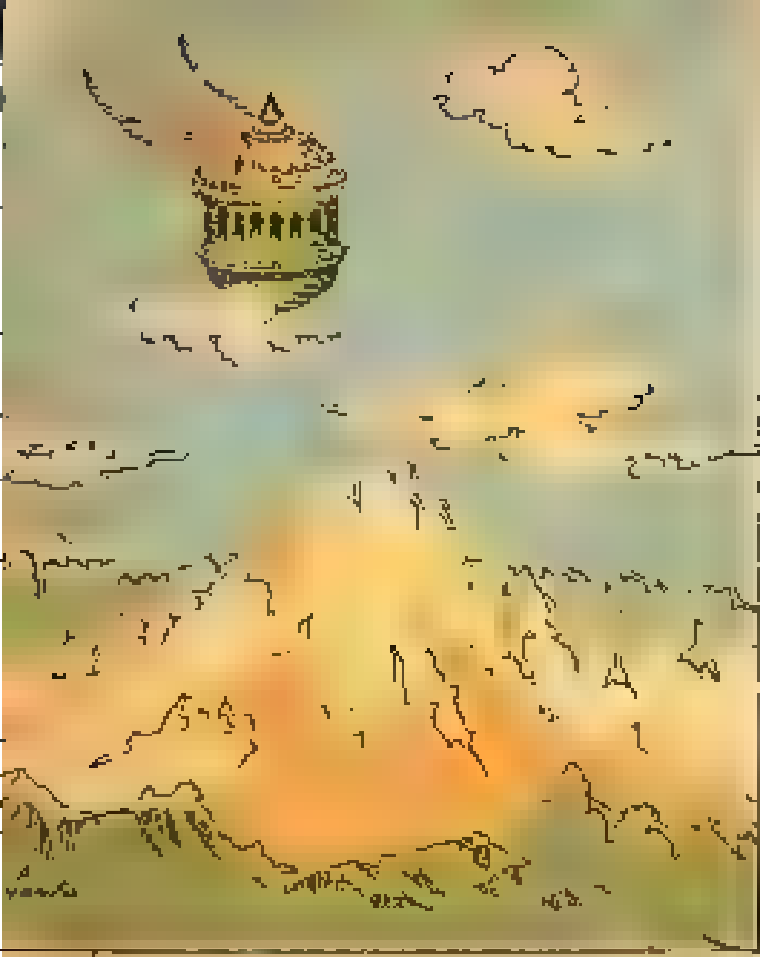
ಕುತ್ರರ ರಾಮಾಯಣ

ಕುಬೇರನು ತನ್ನ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಕುತ್ರ ಮತ್ತು ಪೂಜ್ಯವರರೊಬ್ಬ ಇಬ್ಬರು ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ರಾಮಾಯಣ ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, "ಎಲೋ ಮುಷ್ಠಸೇ! ದುರ್ವಿದಗ್ಧಸೇ! ನಾನು ಎಷ್ಟು ಹೇಳಿ ದರೂ ನಿನ್ನ ಕಿವಿಗೆ ಎದಲಿಲ್ಲ. ಆಜ್ಞಾನದಿಂದ ತಿಳಿಯದೆ ಎವನನ್ನು ಕುಡಿದಮೇಲೆ ಅದರ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮವನ್ನೆ ಬುದ್ಧಿಗಾಗಿ ಮಾಡುವೆ ಹ್ಲಾನ ಬರುತ್ತದೆ. ಅದು ನಿನ್ನ ಯೋಜನೆಯೇ ಹ್ಲಾನ. ನಿನ್ನ ಆಜ್ಞಾನವು ನಿನ್ನಿಗೆ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಗೆ ಅಧೋಗತಿ ಬರಬಾರದೆಂತಲೇ ಇಷ್ಟೆನ್ನಾ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆ. ಅದರೂ ನಿನ್ನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನೀನು ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಎನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಪರಕಾರಾರ್ಥವನ್ನು ಅಗ್ರಾಧವಿಧವಾಗಿ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಿ. ನಿನ್ನೊಡನೆ ಮೂಕಾದುವುದು ವೃಥಾ ಸಮಯ ಹಾಳು" ಎಂದು ನಂದಿಸಿದನು.

ಅದರಿಂದ ರಾಮಾಯಣ ಇನ್ನಿಷ್ಟು ಕೆಲಸ ಕೆಂಡ ಮಾಡಲು. ಅದ್ದರಿಂದ ನೋಡದೆ ಮುಟ್ಟಿದಿಗಿರು

ನಿಂತನು. ಅದ್ಭುತವುಂಟಾಯಿತು. ದೃಂದ್ರ ಯುದ್ಧವು ನಡೆಯಿತು. ಕುಬೇರನು ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಅಸ್ತ್ರಗಳೆಲ್ಲವನ್ನೂ ರಾಮಾಯಣ ಪ್ರತ್ಯಸ್ತ್ರಗಳಿಂದ ಪರಿಹರಿಸಿ ಮಾಯಾ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು. ಕುಬೇರನಿಗೆ ಅನೇಕ ಬಗೆಯ ರೂಪಗಳು ಕಾಣಬಂದುವು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ರಾಮಾಯಣ ರೂಪ ಮಾತ್ರ ಕಾಣಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಾಮಾಯಣ ಅಧರ್ಮ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಕುಬೇರನ ಶರಣ ಮೇಲೆ ಗರೆಯಿಂದ ಹೊಕ್ಕು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದನು. ರಕ್ತ ಸುರಿ ಸುತ್ತಾ ಬಿದ್ದ ಕುಬೇರನನ್ನು ಸಿಂಹಗಳ ಅಧಿಭಾವಕಗಳು ನಂದನವನ್ನೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಚಿಕಿತ್ಸೆ ಮಾಡಿದರು.

ಹೀಗೆ ರಾಮಾಯಣ ಕುಬೇರನ ಮೇಲೆ ವಿಜಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ, ವೃಷಭ ವಿಮಾನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು, ಅದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಕುಳಿತು ಹಾರಿಸುತ್ತಾ ಶರವಣಕ್ಕೆ ಹೋದನು. ಹೀಗೆ ವೃಷಭವನ್ನು ತಾನು ಗೆದ್ದುಕೊಂಡೆನೆಂದು ನಂದಿ ಹೆಮ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡು

ಗರ್ವಿಷ್ಠನೊಂದಿಗೆ ವಿವಾದ ಬೇಡವೆಂದು ಕುದೇರನೂ ಸುಮ್ಮನಾದನು.

ರಾವಣನು ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನದಲ್ಲಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಸಾಗುತ್ತಿರಲು, ಶರವಣ ಪರ್ವತವು ಒಂಗಾರದ ರಂಗಿನಿಂದ ಹೊಳೆಯುತ್ತ ಎರಡನೇ ಸೂರ್ಯನ ಹಾಗೆ ಕಾಣುತ್ತಿತ್ತು. ರಾವಣನು ಅದರ ಮೇಲ್ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒರುವಾಗ ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನವು ಮುಂದೆ ಸಾಗದೆ ಗಕ್ಕನೆ ನಿಂತುಬಿಟ್ಟಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ರಾವಣನು "ಇಟ್ಟಿಸಿದ ಪ್ರಕಾರ ನಡೆಯುವ ಈ ವಿಮಾನವು ಹೀಗೆ ನಿಂತು ಹೋಯಿತೇ? ಇದೇನಾದರೂ ಕುದೇರನ ಪಕ್ಷಪಾತಿ ಯಾಗಿದ್ದಿತೆ?" ಎಂದು ತನ್ನೊಂದಿದ್ದ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ಅವರಲ್ಲಿ ಈಶ್ವರನ ಪಾರ್ಶ್ವಧರನೂ, ಮಹಾ ಬಲಿಷ್ಠನೂ ಆದ ನಂದಿ ರಾವಣನನ್ನು ಉದ್ದೇಶಿಸಿ ಗಂಭೀರ ಕಂಠದಿಂದ, "ಎಲೋ ದಶಗ್ರೀವಾ!

ನಿಲ್ಲಲ್ಲೇ! ಆಚೆಗೆ ಹೋಗು. ಕೂಡಲೆ! ಹಿಂದೆ ಹೋಗಿಬಿಡು. ಈ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಶಿವನು ರೀಲಾಮಗ್ನನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಸುವರ್ಣರೂ, ನಾಗರೂ, ಯಕ್ಷರೂ, ದೈತ್ಯರೂ, ರಾಸವರೂ, ರಾಕ್ಷಸರೂ ಯಾವ ಇತರ ಪ್ರಾಣಿಗಳೂ ಈ ಪರ್ವತದ ಮೇಲೆ ಬರಬಾರದು. ಜಾಗ್ರತೆ! ದೂರ ಸುತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗು" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾವಣನು ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ ಕಂಪಿತನಾಗಿ, "ಯಾವನು ಮರ್ಯಾದೆ ತಿಳಿಯದ ಶಿವ?" ಎಂದು ಮೊದಲಿಸಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ವಿಮಾನದಿಂದ ಇಳಿದು ಗುಡ್ಡದ ಕೆಳಗೆ ಹೋದನು.

ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ಶಿವನೂ, ತುಸು ದೂರದಲ್ಲಿ ಶೂಲ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಎರಡನೇ ಶಿವನ ಹಾಗೆ ನಿಂತುಕೊಂಡಿದ್ದ ನಂದೀಶ್ವರನೂ ಕಾಣಿಸಿದರು. ನಂದೀಶ್ವರನ ಕೊಂಬುಗಳ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ, "ನೀನೋ ಕೋತಿ ಹಾಗೆ ಎಚ್ಚರಿಸಿದ ಒಂಟಿ?" ಎಂದು ರಾವಣನು ಮೇಘ ಗರ್ಜನೆಯಂತೆ ಗಡಗಡನೆ ನಗಾಡಿದನು.

ಅಪರಕಂಠರನಂತಹ ನಂದಿ ರಾವಣನ ನೆಗುವಿನಿಂದ ಕೋಪಗೊಂಡು, "ಎಲೋ ಗರ್ವಿಷ್ಠನೇ! ನನ್ನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಕೋಶಿಯೆಂದು ನಗುವ ನಿನ್ನನ್ನೂ, ನಿನ್ನ ಕುಲವನ್ನೂ ನನಗೆ ಸಮಾನರಾದ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ವಾನರರು ಕಾಲ ಒಂದಾಗ ತಪ್ಪದೆ ನಿರ್ಮೂಲ ಮಾಡುತ್ತಾರೆಂದು ತಿಳಿ!" ಎಂದು ಶಪಿಸಿದನು.

ರಾವಣನು ನಿರ್ಲಕ್ಷ್ಯವಾಗಿ ಪರ್ವತವನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿ ನಂದಿಯನ್ನು ನೋಡಿ "ನನ್ನ ವಿಮಾನವನ್ನು ತಡೆದ ಈ ಪರ್ವತವನ್ನೇ ಈಗ ಶಿಕ್ಷಾಹಾಕು ತ್ತೇನೆ ನಾನು ಎಂಥವನೊಂದು ಇಲ್ಲಿನವರಿಗೆ ತಿಳಿಯದೆಂದು ತೋರುತ್ತದೆ! ಪಾಪ! ಈಗ ಎಲ್ಲರೂ

ತಿಳಿಸಿರಿ!" ಎಂದು ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಪರ್ಮಾತಮ ಕೆಳಗೆ ತೂಗಿಸಿ ಪರ್ಮಾತಮನನ್ನು ಎತ್ತಲು ನೋವಿನಿಂದ ಪರ್ಮಾತಮ ಕೆದರಿತು.

ಇದನ್ನೆಲ್ಲ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಿದ್ದ ನಾನು ನೋಡುವ ದಿಂದ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ ತನ್ನ ಕಾರಿನ ಉಂಗುಡದಿಂದ ಪರ್ಮಾತಮನನ್ನು ಒತ್ತಿದನು.

ಅದರಿಂದ ರಾವಣನ ಕೈಗಳು ಪರ್ಮಾತಮ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಾಗುವ ಕಷ್ಟವನ್ನು ಆ ನೋವಿನಿಂದ ರಾವಣನು ಮಹಾ ದಾರುಣವಾಗಿ ಅಕ್ರೋಶವಾಗಿಸಿತು. ರಾವಣನ ಮಂತ್ರಿಗಳು ತಮ್ಮೊಳಗೆ ಪೇಚಾಡುತ್ತ, ರಾವಣನೊಂದಿಗೆ, "ಪ್ರಭೂ! ರಾವಣನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವೆವು. ಈಗ ಅತನ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಗತಿ ಇಲ್ಲ. ಅವನಿಗೇ ಶರಣಾಗತನಾಗ ಪ್ರಭೂ. ಅವನನ್ನು ಧ್ಯಾನಿಸು. ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿ ಮೆಚ್ಚಿಸು ಪ್ರಭೂ" ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದರು.

ರಾವಣನು ನೋವಿನಿಂದ ಅಳುತ್ತಾ ಶಿವನನ್ನು ಸ್ತೋತ್ರ ಮಾಡಿದನು. ಅದನ್ನು ಕೇಳುತ್ತಾ ಶಿವನ ಕೋಪವು ತಣಿಯಿತು. ಕಡೆಗೆ ಶಿವನು ಕನಕದ ಪುಷ್ಪ ರಾವಣನ ಕೈಗಳನ್ನು ಪರ್ಮಾತಮ ಅಡಿಯಿಂದ ಎಳೆದುಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡಿ, "ರಾವಣಾ, ನಿನ್ನ ದುರತ್ತಳಾ ದವಳಾ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಒಂದಿಷ್ಟುಮಾತ್ರ ತೂಕ ಸರಿಯಾಗಿದೆ. ಮೆಚ್ಚಿದನು. ಸಂತೋಷವಾಯಿತು. ನಿನ್ನ ಕೈಗಳು ಹೆಚ್ಚಿದಾಗ ನೀನು ಮಾಡಿದ ದಾರುಣವಾದ ಶ್ವಾದಿವ ನಿನ್ನ ರಾವಣ ನಾಮವು ಸಾರ್ಥಕವಾಗುವಂತಾಯಿತು. ಈ ಹೆಸರೇ ಸ್ಥಿರವಾಗಿ ಬೆರಕಾಲ ನಿಲ್ಲುವಂತೆ ಮಾಡಿ ಕೊಡಿದೆ. ಇನ್ನು ನೀನು ನಿನ್ನ ಇವಳು ಒಂದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗು" ಎಂದನು.

ಆಗ ರಾವಣನು, "ಮಹಾದೇವಾ! ನಿನಗೆ ನನ್ನ ದೇಹಕ್ಕೆ ಕೃಪೆಯಿಂದಾದ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿ ನಾನು ಕೇಳುವುದನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು. ನಾನು ಇದುವರೆಗೆ ದೇವತೆ

ಗಳೆ ನೋಡಲು ಬಂದ ವರಾಚಾರವಂತೆ ನನಗು ಪಡೆದಿದ್ದೇನೆ. ಅಲ್ಲದಾದ ಮಾನವರನ್ನು ನಾನು ಲಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ. ಬ್ರಹ್ಮದೇವನು ನನಗೆ ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯ ಕೊಡು ಕೊಟ್ಟನು. ನಾನು ನಿನ್ನಿಂದ ಇನ್ನಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚು ಆಯುಷ್ಯವನ್ನು ಒಂದು ಆಯುಷ್ಯವನ್ನೂ ಬೇಡುತ್ತೇನೆ. ನಿನ್ನ ಅನುಗ್ರಹದ ನೆನಪಿಗಾಗಿ ದಯಮಾಡಿ ಅವುಗಳನ್ನು ಅನುಗ್ರಹಿಸು ಮಹಾದೇವಾ!" ಎಂದು ಎಲ್ಲಾ ಕೈಗಳನ್ನೂ ಮುಗಿದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಶಿವನು ರಾವಣನಿಗೆ ಆಯುಷ್ಯವನ್ನೂ ಚಂದ್ರ ಹಾಸವೆಂಬ ಖಡ್ಗವನ್ನೂ ಕೊಡುತ್ತ, "ಈ ಖಡ್ಗವನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ಅವಮಾನಿಸಕೂಡದು. ಯಾವ ದಿನ ಇದಕ್ಕೆ ಅವಮಾನವಾಗುವುದೋ ಆಗಲೇ ಇದು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ತಿರುಗಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಬಂದುಬಿಡುತ್ತದೆ. ನೆನಪಿಟ್ಟುಕೋ!" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಈ ಬಗೆಯಾಗಿ ಶಿವನಿಂದ ವರಗಳನ್ನು ಪಡೆದ ರಾವಣನು ತನ್ನ ವಿಶ್ವಕರ್ಮದಿಂದ ಒಂಟೊಂದು ಘನಮೂರ್ತಿಯನ್ನು ಕಟ್ಟಿಸಿ, ವಿಶಾಲವಾದ ರಾಜರಕ್ಷಿಪಾ ಕದಂಬಕ್ಕೆ ಸೇರಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಹೂವುಗಳಿಂದ ತರಾಳಿಸುವಂತಹ ಕೆಲವರು ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಹೋಗಿರಬೇಕು. ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮೂಡಿ ನಿಂತರೂ, ಒಮ್ಮೊಮ್ಮೆ ಮೇಲೆ ಏರಿತು ಸ್ವಲ್ಪದೂರವನ್ನು ತಿಳಿದು ಕಾಲವನ್ನು ನಂಬಿಕೊಂಡು, ಸೋಲನ್ನು ಒಪ್ಪಿ, ಅವನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳುವೆವೆಂದು ವಿನಯದಿಂದ ಬಾಗಿಬಿಟ್ಟರು.

ಹಾಗೆ ದಿಗ್ವಿಜಯ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ರಾವಣನು ಬಂದು ಸಾರಿ ಹೊಸದಾಗಿ ವಸತಿ ಮಾಡಿದನು. ಕ್ರಿಯಾಂತ ಕಾಣುವ ರೂಪವತಿಯೊಬ್ಬಳನ್ನು ಕೊಂಡನು. ಅವಳ ಮೂಲಕ ಹಾಗೆ ಕೃಷ್ಣಜನನವನ್ನೂ, ಜಟಾಪಲ್ಲವಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿ ತಪ್ಪಿಸಿದ ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತುಕೊಂಡಿದ್ದಳು.

ರಾವಣನು ಅವಳನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ, ಅವಳ ಅತಿಶಯವಾದ ಸೌಂದರ್ಯದಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತನಾಗಿ, ಮೋಹಮಗ್ನನಾದ ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ಸುಂದರೀ ! ಈ ನವಯೌವನ ಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ತನ್ನನ್ನು ಮದುವೆಯಾದೆ ?" ಎ೦ತೆ ಈ ವೈರಾಗ್ಯ ? ಎನ್ನ ಈ ಸೌಂದರ್ಯ ರಾಶಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಧರಾಪರ: ಸಮ್ಮೋಹಿತರಾಗುತ್ತಾರೆ. ನಿನ್ನಿಗೆ ಈ ಲಿಂಗವ್ಯತ ? ಇದ್ದು ನೆನಪಿ ಸಗಲಿ ಸಹಿಸಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅವಳು ಕಣ್ಣು ಬಿಡಿಸಿ ರಾವಣನನ್ನು ನೋಡಿ, ತಾನು ಯಾರು ವಿನಂಬುದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದಳು :

"ಒತ್ತಕ್ಕತನ, ಮಗನಾದ ಶಕವ್ಯಾಸನಿಂದಲೂ ನನ್ನ ತಂದೆ, ನನ್ನ ಬೆಸರು ಮೇದವತಿ, ಗಂಧರ್ವರೂ, ಮೃಗರೂ ರಾಕ್ಷಸರೂ ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಒಳಗೆ ಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಕಮಲೆ ಕೊಟ್ಟು ಮದುವೆ ಮಾಡುವಂತೆ ಕೇಳಿಕೊಂಡು ಅವರ ನನ್ನ ತಂದೆ ಅವರಾರೊಬ್ಬ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಕಾರಣವೇನೆಂದರೆ, ಅವರಿಗೆ ವಿಷ್ಣು ಮೂರ್ತಿಯನ್ನೇ ತನ್ನ ಅಳಿಯನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಅಪೇಕ್ಷೆಯಾಗಿತ್ತು. ಈ ಸಂಗತಿ ಬಿಳನ್ನು ತಿಳಿದು ದಂಡನೆಯ ಒಬ್ಬ ರಾಕ್ಷಸನು, ಮೂರು ದಿನ, ಕೂಡೆ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನವಾಗಿ ಬಂದು ಅವರನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಟ್ಟನು. ನನ್ನ ತಾಯಿ ತಂದೆ ಯೊಂದಿಗೇ ಸಹೃದಯನ ಮಾಡಿದಳು. ನಾನು ನನ್ನ ತಂದೆಯ ಕೊಂಕಿಲೆಯನ್ನು ವ್ಯತಿಗೋಷವಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ವಿಶ್ವವಾಸನನ್ನು ಕಳಿಸಿ ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂದೆ. ಏನು ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇಷ್ಟೇ ನನ್ನ ಸಂಗತಿ. ತಿಳಿಯ ತಪ್ಪೇ ? ಅದುದರಿಂದ ರಾವಣಾ, ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲದೆ ಮಾತಾಡದೆ ಹೊರಟು ಹೋಗಿಬಿಡು."

ಆ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ರಾವಣನು ನಗುತ್ತ, ಅವಳ ತೀರ ಹತ್ತಿರಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ, "ಒದ್ದಿಯಿಲ್ಲದ

ಮುಗ್ಯಬಾಲೇ! ಗರ್ವ ಬೇರೆ ತಲೆಗೇರಿ ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ವಿಕಟವಾಗಿದೆ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಜಗದೇಕ ಸುಂದರಿಯಾಗಿದ್ದೆ, ನಿನ್ನ ಯೌವನವನ್ನು ಹೀಗೆ ಹಾಳು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವಿಯಾ? ನೋಡಿದಲ್ಲಿ, ದಶಗ್ರೀವನಾವ ನಾನು ಲಂಕಾಧಿಶ್ವರನಾಗಿದ್ದೇನೆ. ನೀನು ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯಾಗಿ ಸಮಸ್ತ ಭೋಗಗಳನ್ನೂ ಅನುಭವಿಸುತ್ತ ಸೌಭಾಗ್ಯಶಾಲಿಯಾಗಿರು. ದೀರ್ಘಾಯುಷ್ಯವಾದ ನನ್ನನ್ನು ಪರಿಸಿ ದೀರ್ಘ ಸುಮಂಗಲಿಯಾಗಿರು. ನಿನ್ನ ಅದೃಷ್ಟ ಇಂದು ಕಣ್ಣು ತೆರೆಯಿತು ಅದುವೇನೋ. ವಿಧಿಯೇ ನಿನ್ನನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಲು ನನ್ನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನೆಂದು ನಂಬು” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಮುಂದಡಿಯಿಟ್ಟನು.

“ಎಲೋ! ಗರ್ವಿಷ್ಠನೇ! ಯಾವ ಲೋಕದಲ್ಲಿರುವಿಯೋ? ನಿನ್ನಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಬುದ್ಧಿಯಿದ್ದರೆ ವಿಷ್ಣುವನ್ನು ಅಲಕ್ಷ್ಯಮಾಡಿ ಮಾತಾಡಲಾರೆ!” ಎಂದಳು ವೇದವತಿ.

ಕೂಡಲೇ ರಾವಣನು ಅವಳ ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಎಳೆಯನು. ವೇದವತಿ ಕೋಪಾವೇಶದಿಂದ ತನ್ನ ಕೈಗಳನ್ನು ಕತ್ತಿಗಳ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಜುಟ್ಟನ್ನು ಕಡಿದುಕೊಂಡಳು. ತನ್ನ ಕೋಪಾಗ್ನಿಯಿಂದ ರಾವಣನನ್ನು ದಹಿಸುವಳೋ ಎಂಬಂತೆ ಕಾಣಿಸಿದಳು ವೇದವತಿ.

ಅವಳು ಉರಿಯುವ ಅಗ್ನಿಯ ನಡುವಿನಲ್ಲಿ ರಾವಣನನ್ನು ನೋಡಿ, “ನೀಚನೇ! ನಿನ್ನಿಂದ ಅವಮಾನ ಪಟ್ಟು ಇನ್ನು ಬದುಕಿರಲಾರೆ. ಈ ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪಯಸ್ವಿಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಅದೋಪವೇಯಾಗಿ, ಪತಿವ್ರತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ ತೀರುತ್ತೇನೆ. ಶಾನೇ ನಿನ್ನ ಮೃತ್ಯುವೆಂದು ತಿಳಿ!” ಎಂದು ಅಗ್ನಿಯಲ್ಲಿ ಸುಟ್ಟುಹೋದಳು.

ಆ ವೇದವತಿಯೇ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಸೀತೆಯಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿ, ಜನನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದು ವಿಷ್ಣುವಿನ

ಅವಕಾರವಾದ ರಾಮವತ್ತಿಯಾಗಿ ರಾಮನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಾವಣನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಿದಳು.

ಹೀಗೆ ವೇದವತಿ ಅಗ್ನಿಗೆ ಆಹುತಿಯಾಗಿ ಹೋದ ಮೇಲೆ ರಾವಣನು ಅವಳ ಕೋಪ ಶಾಖಗಳ ನ್ನೇನೂ ಲಕ್ಷ್ಯ ಮಾಡದೆ, ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನವನ್ನೇರಿ ಲೋಕ ಸಂಚಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಯಾವುದೋ ಮಹಾ ಯಜ್ಞ ನಡೆಯುವುದನ್ನು ನೋಡಿದನು.

ಅದು ಮರುತ್ತ ವಹಾರಾಜನು ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಪತ್ನಿರವಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಯಜ್ಞ. ಪೃಥ ಸ್ವತಿಯ ತಮ್ಮನಾದ ಸಂವತ್ಸರ ಮುಖ್ಯ ಪುರೋಹಿತನಾಗಿ ಯಜ್ಞ ಮಾಡಿಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ರಾವಣನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಸೇರಿದ್ದ ದಿಕ್ಕಾಲಕರು ಭಯಭ್ರಾಂತರಾಗಿ ತಮ್ಮ ಗುರುತು ತಿಳಿಯದಂತೆ ವೇದ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಂಡರು. ಇಂದ್ರನು ನವಿರಿಸ ರಾವಣ ತಾಳವನು. ಯಮನು

ಹಾಗೆಯಾಗಿ ಮಾರ್ಪಟ್ಟನು. ಕುಬೇರನು ಓಡಿ
ಯಾವನು. ವರುಣನು ಹಂಸರೂಪ ತಾಳಿದನು.
ಹಾಗೆಯೇ ಉಳಿದ ದೇವತೆಗಳು ಬೇರೆ ಬೇರೆ
ಪ್ರಾಣಿಗಳ ಹಾಗೆ ಮಾರ್ಪಟ್ಟರು.

ರಾಮನು ನಿಸಂಕೋಚದಿಂದ ಯಜ್ಞವಾಟಕ
ಯೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಮರುತ್ತ ರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ,
"ಒಂದೇ ಮಾತು. ಈ ರಾಮನೊಂದಿಗೆ ಯಜ್ಞ
ಮಾಡುವಿಯಾ? ನೋತೆನೆಂದು ಶರಣಾಗುವಿದಾ?
ಬೇಗ ಹೇಳು" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಎಂಥಾ ರಾಮನು ನೀನು? " ಎಂದು ಮರುತ್ತನು
ರಾಮನನ್ನು ಕೇಳಿದನು.

ರಾಮನು ದೊಡ್ಡ ದನಿಯಿಂದ ನಾಲ್ಕು
ಸುತ್ತುಲೂ ಪ್ರತಿಧ್ವನಿಸುವಂತೆ ನಗುತ್ತ, "ಭೌಷ್!
ದಶಗ್ರೀವ ರಾಮನನ್ನು ಕೊಡಾ ನೀನು ಅರಿ
ಯೆಯಾ! ನನ್ನ ಒಲ ಪರಾಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತಿಳಿಯ
ದವನು ಮೂರು ಲೋಕಗಳಲ್ಲಿ ಬಾರೂ ಇಲ್ಲ

ಮೆದಕೊಂಡಿವ್ವೆ. ನೀನೊಬ್ಬ ಇರುವೆಯೆಂದಾ
ಯಿತು. ನನ್ನ ಅಣ್ಣನನ್ನು ಜಯಿಸಿ ಈ ಪುಷ್ಪಕ
ವಿಮಾನ ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ! ಈ ಗಾ ದ ರೂ
ತಿಳಿಯಿತು? ಒಳ್ಳೆಯದರಲ್ಲಿ ಶರಣಾಗು" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಮರುತ್ತ ರಾಜನು ಕೋಪ
ದಿಂದ ಕಿಡಿಕಡಿಯಾಗಿ "ಕಂದೆಯಂಥ ಅಣ್ಣನನ್ನೇ
ಜಯಿಸಿದ ಘನವಂತನೋ ನೀನು? ಬೆಂಕಿಹಚ್ಚಿತು
ನನ್ನ ಧನವಂತಿಕೆಗೆ! ಛೇ ಛೇ! ಅಂತಹ ಮುಷ್ಕತನ
ದೂಡಿದರೆಂದು ಗದಾ ಬಡುವಿಯೇನು? ನಿರ್ಲಾಪನೇ!
ನಿಷ್ಠು! ನನ್ನ ಬಾಣಗಳಿಂದ ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯು
ತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಎಪ್ಪು ಧನುರ್ಬಾಣಗಳನ್ನು
ತೆಗೆದುಕೊಂಡನು.

ಆಗ ಮರುತ್ತ ಮಹಾರಾಜನಿಗೆ ಸಂವತ್ಸಾನು
ಅಡ್ಡನಿಂತು. "ಅವರಹವಡಬೇಡ. ನಾನು ಹೇಳುವ
ದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಕೇಳು. ಈ ಮಹೇಶ್ವರ ಯಜ್ಞದ
ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ವಿಘ್ನ ಉಂಟಾದರೆ ಎಂತನಾತನ
ವಾಗುತ್ತದೆ. ಯಜ್ಞದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿರುವ ನೀನು
ಕೋಪಿಸುವುದೂ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತಲೆಹಾಕುವುದೂ
ಕ್ಷೇಮವಲ್ಲ. ಅಲ್ಲದೆ ಈ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಈ ರಾಕ್ಷಸ
ನನ್ನು ಜಯಿಸಲಾರೆ. ಇವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿವವರಿರೂ
ಈಗ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಇವನು
ದುರ್ಜಯನು" ಎಂದನು.

ಗುರುವಿನ ಮಾತನ್ನು ಕೇಳಿ ಮರುತ್ತ ರಾಜನು
ಧನುರ್ಬಾಣಗಳನ್ನು ಕೆಳಗೆ ಹಾಕಿ, ಮತ್ತೆ ಯಜ್ಞ
ದೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿವಾಗು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ರಾಮನ
ಮಂತ್ರಿಯಾದ ಶಹನು, "ರಾಮನದೇ ಜಯ!"
ಎಂದು ಮೊಟ್ಟ ಧ್ವನಿಯಿಂದ ಕೂಗಿದನು.

ರಾಮನು ಯಜ್ಞವಾಟಕಿಯಲ್ಲಿರ ಕೆಲವು ಮುಷಿ
ಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಮುರಿದು ಭಕ್ಷಿಸಿ ತುಗ್ಗಿ ತೃಪ್ತನಾಗಿ
ಅಲ್ಲಿಂದ ತನ್ನ ಪುಷ್ಪಕ ವಿಮಾನವನ್ನೇರಿಕೊಂಡು
ಹೊರಟು ಹೋದನು.

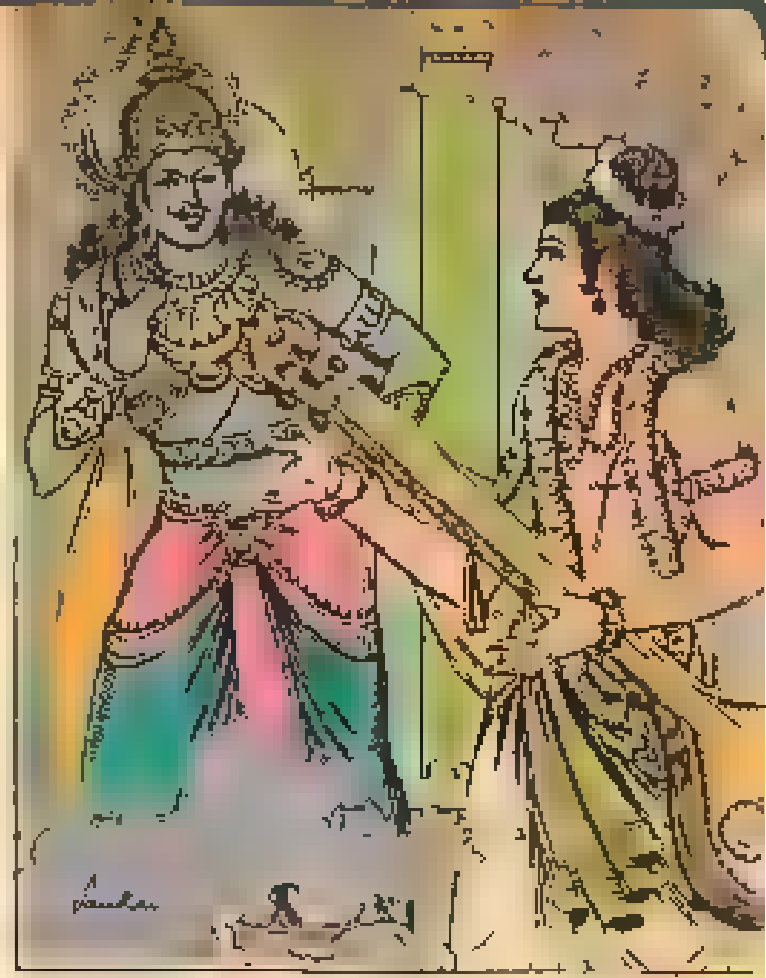
ಆಮೇಲೆ ದಿವ್ಯಾಲಕರು ತನ್ನ ತಮ್ಮ ನಿಜ ರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿ ತಾವು ಯಾವ ಯಾವ ಪ್ರಾಣಿಗಳ ರೂಪಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದರೋ ಅವುಗಳಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರು. ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ದೇವತೆಗಳೂ ಮಾಡಿದರು.

ಅದುವರೆಗೆ ನವಿಲುಗಳು ಕರಗಿದ್ದುವು. ಇದ್ದನು ಅವುಗಳಿಗೆ ಅನೇಕ ಬಣ್ಣಗಳ ಬದ ಬರುವ ಹಾಗೆ ವರಕೊಟ್ಟನು. ತನ್ನ ಕಾವಿರ ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಅವುಗಳ ಒಂಭೆಗಳಿಗೆ ಬರುವ ಹಾಗೆ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿ, ಅವುಗಳಿಗೆ ತಾವುಗಳ ಭಯವಿಲ್ಲದಂತೆ ವರವಿತ್ತನು. ತಾನು ಸುರಿಸುವ ಮೇಗೆ ಅವುಗಳು ಸಂತೋಷಿಸು ವಂತೆಯೂ ಹರಸಿದನು.

ಹಾಗೆಯೇ ಕಾಗೆಗಳಿಗೆ ಯಾವ ರೋಗವೂ ಇಲ್ಲ ದಂತೆ, ಹಾಗೂ ಸವಜ ಮರಣವಿಲ್ಲದಂತೆ, ಅವುಗಳ ಹೊಟ್ಟೆ ತುಂಬಿದರೆ ತನ್ನ ಲೋಕದಲ್ಲಿರುವ ಪಿತ್ತ ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ತ್ಯಕ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಯಮನು ವರ ವಿತ್ತನು.

ಪರಾಣನು ಹಂಸಗಳಿಗೆ ನೋರೆಯಂತಹ ದೇವ ಕಾಂತಿಯನ್ನೂ ಜಲಜೀವಸವು ಸುವಿವ್ರದವಾಗು ವಂತೆಯೂ ವರವಿತ್ತನು. ಕುಬೇರನು ಓತಿಗಳನ್ನು ಬಂಗಾರದ ವರ್ಣದಿಂದ ಶೋಭಿಸುವಂತೆ ಮಾಡಿದನು. ಹೀಗೆ ಅನೇಕ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೆ ದೇವತೆ ಗಳಿಂದ ಉಪಕಾರವಾಯಿತು.

ರಾವಣನು ಲೋಕವನ್ನೆಲ್ಲಾ ತಿರುಗುತ್ತ ಮರುತ್ತ ಮಹಾರಾಜನನ್ನು ಕೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ : ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ರಾಜರೆಲ್ಲರ ಬಳಗೂ ಹೋಗಿ " ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ಯುದ್ಧ ಮಾಡುವೆಯಾ ? ಸೋತೆನೆಂದು ತರಣಾಗು ವಿಯಾ ? " ಎಂದು ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದನು. ದುಷ್ಯಂತ, ಸುರದ, ಗಾಧಿ, ಗಮ, ಪುರೂರವ ಯೊದಲಾದ ರಾಜರೆಲ್ಲಾ ರಾವಣನ ಮುಂದೆ ಸೋತೆವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರು. ಅಯೋಧ್ಯೆಯನ್ನು ಪಾರಿಸುತ್ತಿದ್ದ

ಅನರಣ್ಯ ಮಹಾರಾಜನು ಮಾತ್ರ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ರಾವಣನನ್ನು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಕರೆದನು.

ಆಗ ನಡೆದ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅನರಣ್ಯನ ಸೇನೆಗಳು ಕಾಡುಗಿಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ತಗಣೆಗಳು ಸತ್ತ ಹಾಗೆ ಸತ್ತು ಹೋದವು. ದ್ವಂದ್ವ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅನರಣ್ಯನ ಬಾಣ ಗಳು ರಾವಣನನ್ನು ಎನ್ನೂ ಮಾಡಲಾರದೆ ವೃಥಾ ವಾದುವು. ರಾವಣನು ಅನರಣ್ಯನ ನೆತ್ತಿಗೊಂದು ಏಟು ಹಾಕಲು ಅವನು ರಥದಿಂದ ಕೆಳಗುರುಳಿ ಬಿದ್ದನು. ಅವನು ಪ್ರಾಣಬಿಡುತ್ತಾ ತನ್ನ ಇಕ್ಷ್ವಾಕು ವಂಶದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿರುವವನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ರಾವಣನು ಸಾಯುವಂತಾಗಲೆಂದು ಶಪಿಸಿದನು.

ಈ ಚಂದದಲ್ಲಿ ರಾವಣನು ಗಗನ ವಿಹಾರ ಮಾಡುತ್ತ, ಮಾನವ ಜಾತಿಯನ್ನು ತುಂಬಾ ಭಯ ಪಡಿಸುತ್ತ ತಿರುಗಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಒಂದು ದಿನ ಅವನ ಪುಷ್ಪಕಕ್ಕೆ ಇದಿರಾಗಿ ನಾರದನು ಮೋಡಗಳ ಮೇಲಿಂದಾಗಿ ಬಂದು ನಿಂತನು.

"ನೀನು ನಾರದಾ?" ಎಂದು ರಾವಣನು ಅವನನ್ನು ಕೇಳಲು, ನಾರದನು, "ಅಪ್ಪಾ, ರಾವಣಾ, ನಿನ್ನ ಬಲವರಾಕ್ರಮಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ಒಹಳ ಸಂತೋಷಪಟ್ಟೇನಪ್ಪಾ! ಆದರೆ ಒಂದು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಹಿಡಿಸಲಿಲ್ಲ. ದೇವತೆಗಳಿಂದ ಕೂಡಾ ಮರಣ ಎಲ್ಲದಂತೆ ವರವಡೆದ ನೀನು ಅಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳಾದ ಮಾನವರ ಮೇಲೆ ಬಲ ವರಾಕ್ರಮಗಳನ್ನು ತೋರಿಸುವುದೆಂದರೇನು? ಮಾನವರು ಅನೇಕ ವ್ಯಸನಗಳಿಂದ, ರೋಗಗಳಿಂದ, ಕ್ಷಣ ಮಾತ್ರದಲ್ಲಿ ಸತ್ತು ಬೀಳುವ ವಾರ್ಧಕ್ಯದಿಂದ ಒಗೆಬೀಯ ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಅನುಭವಿಸಿಕೊಂಡಿರುವವರಾಯಿತಷ್ಟೆ? ಅವರನ್ನೆಲ್ಲ ಯಮನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ಯಮನೊಂದಿಗೆ ದುಡ್ಡವೂಡಿ ಅವನನ್ನು ಕೊಂದುಬಿಡು. ಆ ಒಬ್ಬ ಯಮನನ್ನು ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟರೆ ಪರಲೋಕಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಜಯಿಸಿದ ಹಾಗೆ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ!" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

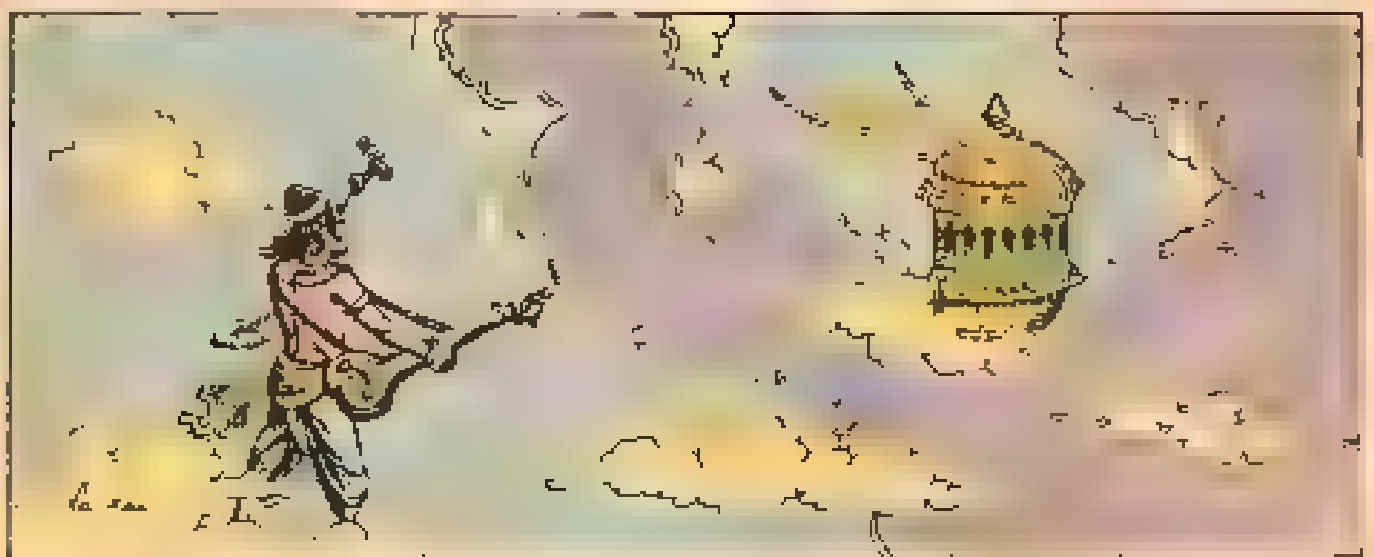
"ಆಹ್ನಾ ನಾರದಾ, ನಾನು ಮೊದಲು ಪೌರಾಣಿಕವನ್ನೂ, ಆಮೇಲೆ ಸ್ವರ್ಗವನ್ನೂ ಜಯಿಸಿ, ಮೂರು ಲೋಕಗಳನ್ನೂ ಸ್ವಾಧೀನಪಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಅನಂತರ ಸಮುದ್ರವನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿ ಅಮೃತವನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಇವೇನೆ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದು ರಾವಣ.

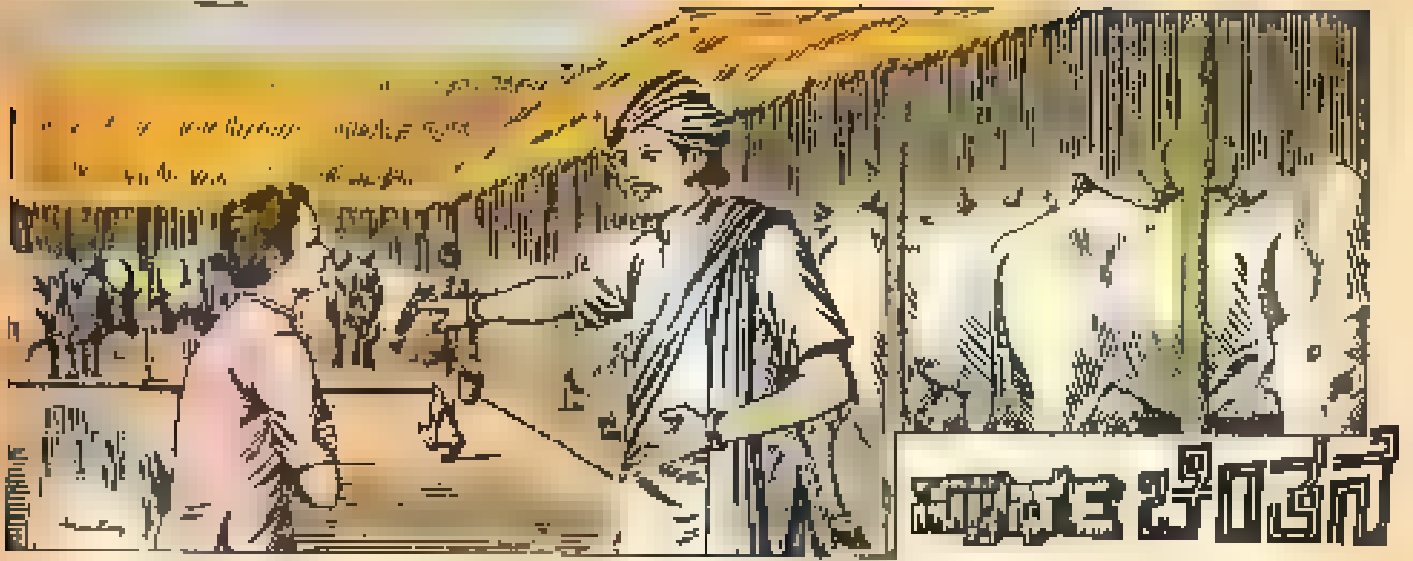
"ಇಲ್ಲಿ ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ಯಮಲೋಕವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಇನ್ನೆಲ್ಲಿಗೋ ಹೋಗುವೆನ್ನುವಿಯೇನಿದು? ನೀನು ಈಗ ಹೋಗುವ ದಾರಿಯೇ ಯಮ ಲೋಕದ ದಾರಿ. ಆ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿಬಿಟ್ಟು, ಉಳಿದ ಕೆಲಸ ನೋಡಬಹುದಷ್ಟೆ?" ಎಂದು ನಾರದ.

ರಾಮಾನು ಕಾಲಮೇಘವು ಮಿಂಚಿದಂತೆ ನೌಗಾಡಿ, "ಒಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಹೇಳಿದೆಯೋ ನಾರದಾ. ಒಳ್ಳೆಯ ಸಂತೋಷಪ್ರದವಾದ ಮಾತು. ನಾನು ಈಗಲೇ ಯಮಲೋಕಕ್ಕೆ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ, ದಿಕ್ಕಾಂಕರು ನಾಲ್ವರನ್ನೂ ಜಯಿಸುವೆನೆಂದು ಈ ಮೊದಲೇ ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಈಗ ಹೋಗಿ ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಿಗಳಿಗೂ ಮರಣಾಭಯವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವ ಆ ಯಮನ ಪ್ರಾಣ ತೆಗೆಯುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ನಾರದನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ ಅಪ್ಪಣೆ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ತನ್ನ ಮಂತ್ರಿಗಳೊಂದಿಗೆ ದಕ್ಷಿಣ ದಿಕ್ಕಿಗೆ ಹೊರಟನು.

ಎಲ್ಲಾ ಪ್ರಾಣಿಗಳನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲುವ ಯಮನಿಗೆ ಹೇಗೆ ಸಾವು ಬರುತ್ತದೋ ಎಂದು ನಾರದನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ.

ಆ ಯಮನನ್ನು ರಾಮಾನು ಜಯಿಸುವ ಒಗೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ಕುತೂಹಲಭರಿತನಾದ ನಾರದನು ಕೂಡಾ ಯಮ ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೇ ಹೊರಟನು.

ಮಾಡಬೇಕು

ಹಿರಿದ ಮದುವಾರವುರವೆಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವ ನಾಥನೇಬೊಬ್ಬ ಬಡ ಹುಡುಗನಿದ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಹತ್ತ ಕೊಡಲೇ ಅವನ ತಾಯಿ ಬಾಣಂತಿ ಕಾಯಿಲೆಯಿಂದ ಅಸು ನೀಗಿದ್ದಳು. ಅನಂತರ ಅವನಿಗೆ ಐದನೇ ವರ್ಷ ನಡೆಯುವಾಗ ತಂದೆಯೂ ಹಾವು ಕಡಿದು ತೀರಿಹೋದನು. ಹೀಗಾಗಿ ನಿರ್ಭಾಗ್ಯನಾದ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಒಬ್ಬ ತಲೆಯದ ಚಿಕ್ಕ ವಯಸ್ಸು ಸ್ಥಳಿಯ ಇತರರ ದಯೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಿ ಅನಾಥನೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಅದರ ಮೇಲೆ ಹುಟ್ಟುವಾಗಲೇ ತಾಯಿಯನ್ನು ಒಲಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ಅವನು ದುಷ್ಟ ಜಾತಕದವ ನೆಂದುಕೊಂಡು ದೂರದ ಬಂಧುಗಳಾರೂ ಅವನನ್ನು ಸೇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಲ್ಲ. ಊರೊಳಗಿನ ದಯಾಪಂತರು ಕೆಲವರು ಅವನ ಮೇಲೆ ಮನಸ್ಸು ಕರಗಿ ತಲಾ ಒಂದೊಂದು ಮುದ್ದೆ ಕೊಟ್ಟು ಅವನು ಒದುಕಿರು ವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೀಗೆ ಸಿಕ್ಕದಲ್ಲಿ ತಿಂದು, ಸಿಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿ ದಿನ ಕಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನು.

ಆದರೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಸುಮ್ಮನೆ ಮಾತ್ರ ಕೂತು ಕೊಳ್ಳುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಅಪರಿಗೂ

ಇವರಿಗೂ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವನು. ಯಾರು ಕರೆದರೂ ಒರುವನು. ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವನು. ತನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬ ಮಾತು ಅವನ ಬಾಯಿ ಯಿಂದ ಬರುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಮಾಡಿದರೆ ಅಷ್ಟು ಕೊಡಿ ಇಷ್ಟು ಕೊಡಿ ಎಂದೂ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ಇಂತಹ ಅವನ ಚುರುಕುತನವು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೆಚ್ಚಿಕು ವಂತಿತ್ತು. ಮೊದಲು ಅವನಿಗೆ ಭಿಕ್ಷೆ ಹಾಕಿದವರೇ, ಅವನು ತಮಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ಪ್ರತಿಫಲವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ತಿಡಿಕೊಡಲು ತೊಡಗಿದರು.

ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಅವನು ದೊಡ್ಡವನಾದನು. ಮಯೂರಪುರ ಗ್ರಾಮದ ಹಿರಿಯನ ಹೆಸರು ಧರ್ಮ ದಾಸನೆಂದು. ಅವನಿಗೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಅನೇಕ ಸಂಭವಗಳಲ್ಲಿ ಉಪಯೋಗಪಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅದುದರಿಂದ ಧರ್ಮದಾಸನಿಗೆ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಮೇಲೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕ ಅಭಿಮಾನವಿದ್ದಿತು. ಕೆಲವರು ಅವನಿಂದ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸಿ, ಶಕ್ತ ಪ್ರತಿಫಲ ಕೊಡದೆ ದೋಷು ವಾದೂ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಅವನು ಯಾರ ಮೇಲೆಯೂ ಆಧಾರಪಡದೆ,

ಸ್ವತಂತ್ರವಾಗಿ ಬೀವಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ ವಿನಾವರೊಂದು
ವರ್ಷವು ಮಾಧವೇಶ್ವರನು ಅವನಿಗೆ ಕೋರಿತು.

ಅವನು ಒಂದು ದಿನ ವಿಶ್ವನಾಥನನ್ನು ಕರೆದು
“ನನ್ನ ಒಳ್ಳೆಯತನವು ನನಗೆ ಕುಂಬಾ ಹಿಡಿದು
ಆದುದರಿಂದಲೇ ನಿನಗೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ
ನನ್ನ ಹೆಚ್ಚುವಿನ ನಿನಗೆ ಬೇಕಾದ ಸಾಲು, ಎಮ್ಮೆ
ಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳು. ಅವುಗಳ ಹಾಲಿನಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರ
ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ಕಾಲ ಮೇಲೆ ನೀನು ನಿಲ್ಲಬಹುದು.
ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ದಯೆಗೆ ಕಾದುಕೊಂಡಿರಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ.
ನೀನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುಂಬಾರಿ ಹಣ ಕೊಡುವ ಶಕ್ತನಾದ
ಮೇಲೆ ನನ್ನ ಎಮ್ಮೆಗಳ ಬೆಲೆಯನ್ನು ಕೊಡ
ಬಹುದು” ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥನು ಅವನಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿ ಧರ್ಮ
ದಾಸನ ಹೆಚ್ಚುವಿನ ಒಳ್ಳೆಯ ಸಾಲು, ಎಮ್ಮೆ
ಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಆಮೇಲೆ
ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ದಿನ ನೋಡಿ ಹಾಲಿನ ವ್ಯಾಪಾರ.

ವನ್ನು ಮೊದಲು ಮಾಡಿದನು. ಅವನು ಒಳ್ಳೆಯ
ಹಾಲನ್ನು ಸುಲಭ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದನು. ಲಾಭವ
ದೃಷ್ಟಿ ಅವನಿಗೆ ಇರಲೇ ಇಲ್ಲ.

ಆ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಕಾಳಿಂಗನು ಹಾಲಿನ ವ್ಯಾಪಾರಿ
ಯಿದ್ದನು. ಅವನು ಹಾಲಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಾಗಿ ನೀರು ಬೆರೆಸಿ,
ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರುವುದರಲ್ಲಿ ಒಹರ ಜಾಣ
ನಾಗಿದ್ದನು.

ಅವನು ವಿಶ್ವನಾಥನ ಹಾಲಿನ ವ್ಯಾಪಾರ ನೋಡಿ,
ಅದೋ ಎಂದಕೊಂಡು ಒಂದು ದಿನ ವಿಶ್ವನಾಥನ
ಬಳಿಗೆ ಬಂದು, “ಇಂತಹ ವ್ಯಾಪಾರ ನನ್ನದು?
ನಾವು ಮಾಡುವುದು ವ್ಯಾಪಾರ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ
ಲಾಭವೇ ಮುಖ್ಯವಷ್ಟೆ? ನೀನು ಹೀಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ
ರವು ಹಾಲನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರುವುದರಿಂದ
ಲಾಭವೇನೂ ಬಾರದೆ, ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನೂ ಸಾವಿ ನೀನೂ
ಉಂಟು ದಿನಗಳೆಯುವುದು ಕಷ್ಟ. ಹೀಗಿರುವಾಗ
ಧರ್ಮದಾಸರ ಹಣ ಅವರಿಗೆ ಹೇಗೆ ಕೊಡುತ್ತಿ?
ಆದುದರಿಂದ ಹಾಲಿಗೆ ನೀರು ಬೆರೆಸು, ಬೆಲೆಯನ್ನೂ
ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿಸು. ವಿನೂ ಪರ್ವಾಗಿಲ್ಲ” ಎಂದು
ವ್ಯಾಪಾರದ ವದ್ಯತೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದನು.

ಅವನ ಮೂತು ಕೇಳಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು, “ನನ್ನ ಈ
ಊರಿನವರೆಲ್ಲರೂ ನನ್ನದೇ ಎಂದುಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ.
ಹಾಗಾದರೂ ಹಾಲಿಗೆ ನೀರು ಬೆರೆಸಿ ಮಾರಿದರೆ
ನನ್ನನ್ನು ನಾನು ಮೋಸದಿಡಿಕೊಂಡಂತೆಯೇ ಆಗು
ತ್ತದೆ. ಸತ್ಯವ್ಯಾಮಾನೇಕವಾಗಿರುವ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡಿರುತ್ತೇನೆ. ಬಂದಷ್ಟೇ ಲಾಭ ಸೂಕು. ಸ್ವಂತ
ಕಷ್ಟದಿಂದ ದೊಗಳೆಯುತ್ತೇನೆಂಬ ತೃಪ್ತಿಯೊಂದಿದೆ
ಯಿಲ್ಲ. ಧರ್ಮದಾಸರಿಗೆ ಹಣಕ್ಕೆ ಅವಸರವೇನೂ
ಇಲ್ಲ” ಎಂದನು ವಿಶ್ವನಾಥ.

ಒಂದು ದಿನ ಕ್ಷೇಮೇಂದ್ರನೆಂಬವನು ತನ್ನ ಮನೆಯ
ಮುಂದೆ ಕುಳಿತು ವಿಶ್ರಾಂತಿ ಪಡೆದುಕೊಂಡಿದ್ದನು.
ಆಗ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಆ ದಾರಿದ್ರ್ಯವಾಗಿ ಹೋಗುವ

ವನ್ನು ಅವನು ಕೊಡಿದನು. ಕ್ಷೇಮೋದ್ರನ ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ ನಡೆದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಅವನಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಸಹಾಯ ಮಾಡಿದ್ದನು. ಅಂತಲೇ ಕ್ಷೇಮೋದ್ರನು ಅವನನ್ನು ಹತ್ತಿರ ಕರೆದು, "ನೀನಿಗೆ ಹೇಗೋ, ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಕೇಳಿದೆನು. ಹೇಗೆ ನಡೆಯುತ್ತದೆ? ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವೆಯಾ?" ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದನು.

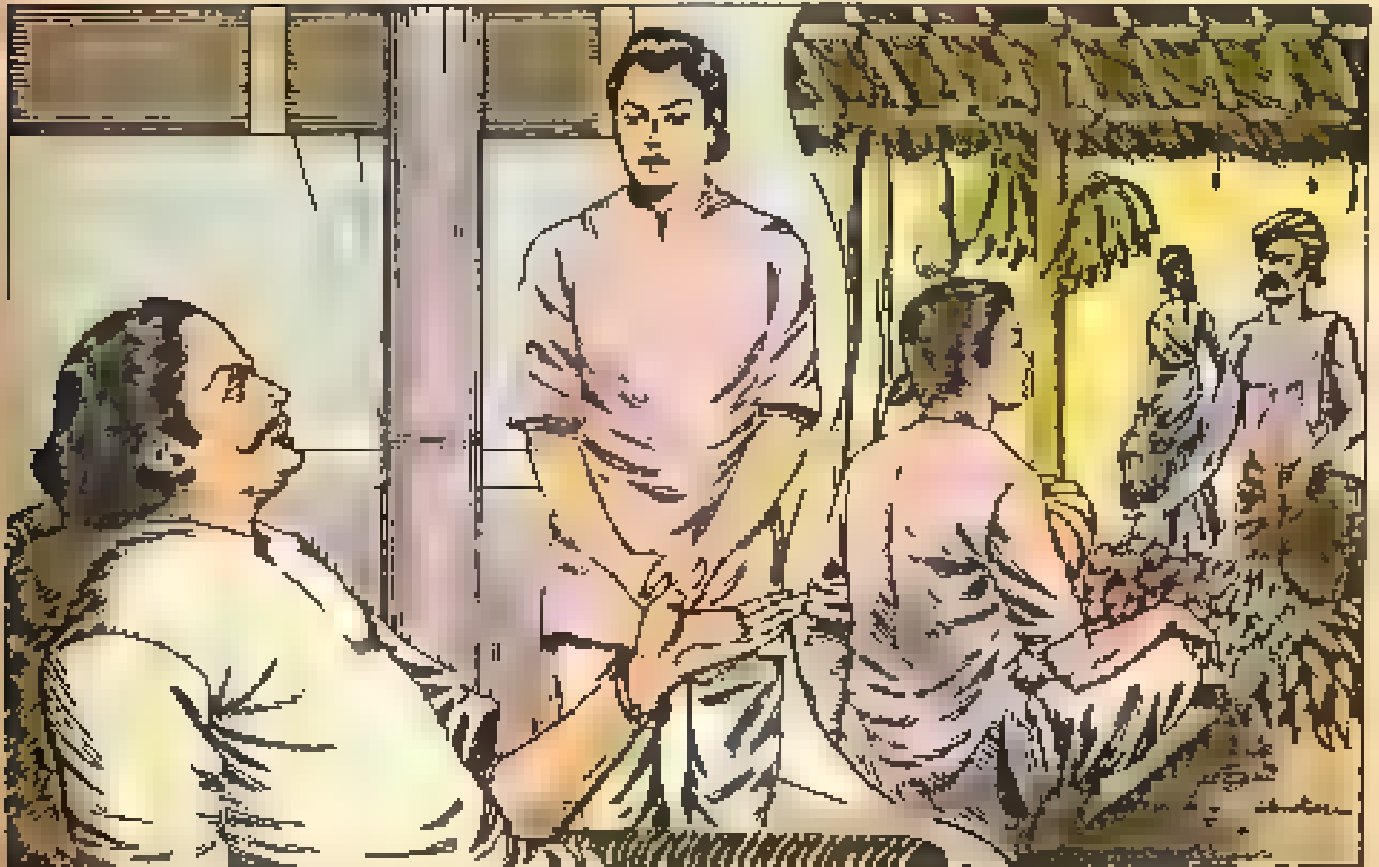
"ಅದೇನು ಹೇಳಲಿ ಸ್ವಾಮಿ! ಹಾಲಿನಿಂದ ಒರುವ ಆದಾಯಕ್ಕಿಂತಲೂ ಎಮ್ಮೆಗಳ ಮೇವಿನ ವಿಚಾರ ಹೆಚ್ಚಾಗಿದೆ. ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಗೊತ್ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೇಗೋ ದಿನ ಹೋಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು ವಿಶ್ವನಾಥ.

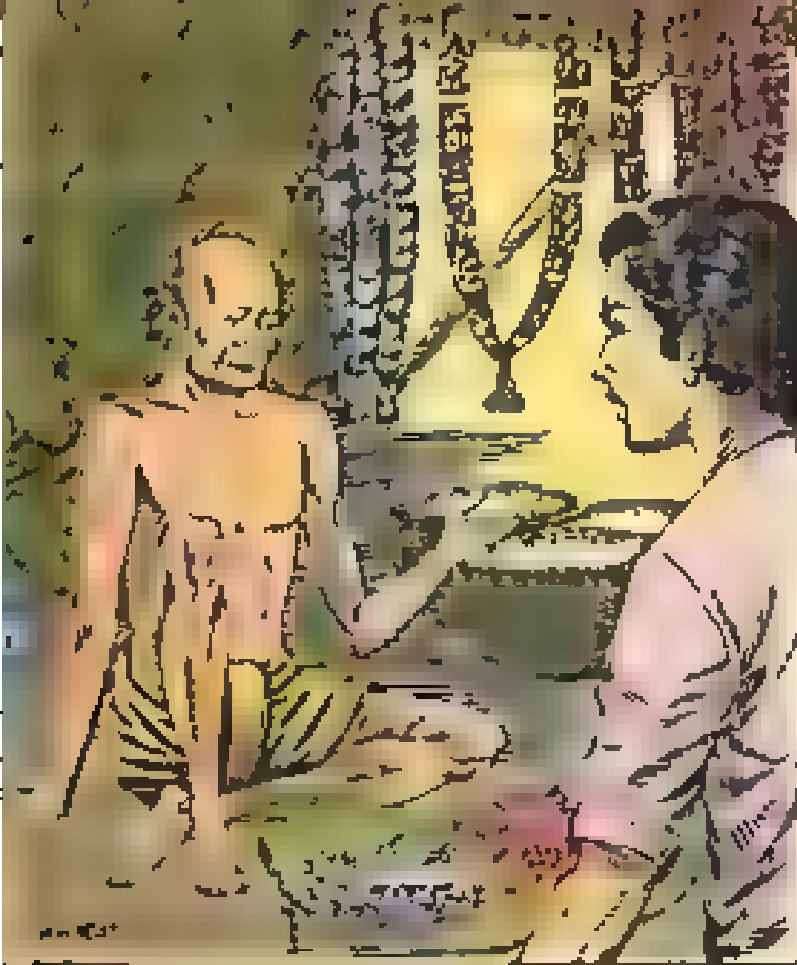
ಅವಕ್ಕೆ ಕ್ಷೇಮೋದ್ರನು "ಹಾಲಿನ ವ್ಯಾಪಾರವು ಶಾಫಕರೂಗಿದ್ದಿದ್ದರೆ, ನನ್ನ ಮನೆಯ ಮುಂದಿರುವ ಮಾರೀ ಜಾಗದಲ್ಲಿ, ಒಳಗೆ ತೆಗೆದು ತರಕಾರಿ ಬೆಳೆಸು. ಪಕ್ಕದ ಕೆರೆಯಲ್ಲಿ ಬೇಕಾದಷ್ಟು ನೀರೂ ಇದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟಪಡಬೇಕಾದೀತು. ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ನೀನು

ಹೆದರುವವಾ? ಎಂದು ನಾನಿಗೆ ಗೊತ್ತು" ಎಂದು ಸಲಹೆ ಮಾಡಿದನು.

ಆ ಕೆಲಸ ಆಗಬಹುದೆಂದು ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಆಗಲೇ ಅವನು ಧರ್ಮದಾಸನ ಒಳಗೆ ಹೋಗಿ, "ಅಯ್ಯಾ, ಹಾಲಿನ ವ್ಯಾಪಾರವು ಅಷ್ಟೇನೂ ಶಾಫವಾಯಿತೆವಾಗಿಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನು ನಿಮಗೇ ಒಪ್ಪಿಸಬಹುದುತ್ಯೇನೆ. ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿರಿ" ಎಂದನು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ಎಮ್ಮೆಗಳನ್ನು ಧರ್ಮದಾಸನ ಹೆಚ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ತಂದು ಕಟ್ಟಿ, ಕ್ಷೇಮೋದ್ರನು ತೋರಿಸಿದ ಮಾರೀ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಒಳಗಾಯ ತರಕಾರಿಗಳಾಗಿ ಒಳಗೆ ತೆಗೆದನು. ಬೇಕಾದ್ದೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಿದನು. ಬೇಗದಲ್ಲೇ ಅವನ ತರಕಾರಿಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ನ್ಯಾಯವಾದ ಬೆಲೆಗೇ ಮಾರುತ್ತಿದ್ದನು. ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಿಗಿಂತ, ಅವನ ತರಕಾರಿಗಳ ಬೆಲೆ ಅಗ್ಗವೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮುಗಿಯಲು ಕಾರಣವಾಗಿರಲಿಲ್ಲ.

ಅದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಚಕ್ರಧರನು ಇನ್ನೊಬ್ಬ ತರಕಾರಿ ವ್ಯಾಪಾರಿ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ನೀನು ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ಅರಸಿ ಮಾರಾಟ ಮಾಡುತ್ತೀ. ಆದ್ದರಿಂದ ಅವುಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನ ಬೆಲೆ ಹೇರಿ ಮಾರಬೇಕೆಲ್ಲಾ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಹುಳುಹಿಡಿದದ್ದು ಬಾಡಿದ್ದು ಕೂಡಾ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಮೂರುವ ಬೆಲೆಗೆ ಮಾರು. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಇರಬೇಕಾದ್ದು ಅಂಥದ್ದಷ್ಟೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯೇ ಆನಂತರದ್ದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಯಾರೂ ತಪ್ಪು ಹೇಳಲಾರರು" ಎಂದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು, "ದಿಕ್ಕಿಲ್ಲದ ನನ್ನನ್ನು ಈ ಊರಿನವರು ಪ್ರೇಮಭಾವದಿಂದ ಅರಸಿ ಬೆಳೆಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದರಾರೂ ರಾಘವ ಅಲೆಯಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ಬೆಳೆಸಲಿಲ್ಲ. ಅಂಥವರಿಂದ ನಾನೇನು ರಾಘವನ್ನು ಅರಸಲಿ? ಬೇಗೆ ಅರಸಲಿ? ನಾನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾಗಿದ್ದುಬಂದಿರೇ. ಈ ಸ್ಥಿತಿ

ಮಾಡ್ತೀ. ಒಳ್ಳವನರು ನನ್ನ ಬೇಲೆ ಅದಮಾನ ದಿಂದಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥನ ತರಕಾರಿ ವ್ಯಾಪಾರವು ಕೂಡಾ ಅತ್ತಿತ್ತರಲ್ಲೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ಸಭಾವತಿಯೆಂಬ ಹೂಗಳ ವ್ಯಾಪಾರದವನು ವಿಶ್ವನಾಥನನ್ನು ಕರೆದು "ನೋಡುಪ್ಪಾ, ನಾನು ಮುದುಕನಾಗಿಬಿಟ್ಟೆ. ಈ ಹೂಗಳ ವ್ಯಾಪಾರ ನನ್ನಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ ಮಗುವಿರಲ್ಲ ಬೇರೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ಥಿರವಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ನಿನಗೆ ಸಂಬಂಧಿಯಿದ್ದರೆ ನನ್ನ ಹೂವಿನ ವ್ಯಾಪಾರ ನಿನಗೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೋಡಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿರು" ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥನು ತರಕಾರಿ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೂಗಳ ವ್ಯಾಪಾರವನ್ನು ತೊಡಗಿದನು. ಆದರೆ ಬಾಡಿದ ಹೂವು, ಒಣಗಿದ ಹೂಗಳನ್ನು ಹೆಚ್ಚು ಒಳ್ಳೊಳ್ಳೆಯ ಹೂಗಳನ್ನೇ ಹತ್ತಿರ ಹತ್ತಿರವಾಗಿ ಮಾರಬೇಡಿ ಮಾರಲು ತೊಡಗಿದನು. ಇತರರು ನಾಲ್ಕು ಮಾಲೆ ಮಾಡುವ ಹೂಗಳಿಂದ ಇವನು ಮೂರೇ ಮಾಲೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ ಸಭಾವತಿ, "ನೀನು ಮಾಡುವ ಈ ಒಗೆಯ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ರಾಘವ ಬಾರದವನು ಒಳ್ಳೆ ಹೂಗಳ ನಡುವೆ ಬಾಡಿದ್ದು ಹೂವಿದ್ದು ಸಹಾ ಸೇರಿ ಸಡಿಲಾಗಿ ಮೂವರಲ್ಲು ಮೂವರೇ. ನೀನು ಕಟ್ಟುವ ಒಂದು ಮಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ತುದಿ ಗೊತ್ತಾ?" ಎಂದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು, "ನಾನೊಬ್ಬ ಒಂಟಿ ಮನುಷ್ಯ. ಹೇಗಾದರೂ ಬದುಕುತ್ತೇನೆ ಬಿಡಿ. ಹಾಗಿರುವಾಗ ನನ್ನ ಊರಿನವರನ್ನು ಏಕೆ ಮೋಸ ಪಡಿಸಲಿ?" ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ಹೂಗಳ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಕೂಡಾ ಶ್ರಮಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಫಲಿತ ಬಿಟ್ಟಿಲ್ಲ. ಸಭಾವತಿಯು

ಮೂಲಕ ಅವತೆ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದ ಜ್ಞಾನಗುಪ್ತ
 ಸೇವೆ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಾಪಾರಿ, ಸ್ವತಃ ವಿಶ್ವನಾಥನ
 ಹತ್ತಿರ ಬಂದು, "ವಿಶ್ವನಾಥಾ, ಒಳ್ಳೆ ದಿನಾಂಕವ
 ನಿನ್ನದ್ದು ಗಮನಿಸುತ್ತಿರಬೇಕು. ನಿನ್ನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ
 ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಹಿಡಿಸಿದೆ. ನನ್ನನ್ನು ನನ್ನ ಅಳಿಯ
 ನನ್ನಾಗಿ ಮೂಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದಿದ್ದಾರೆ. ನೀವು ಸು
 ಯಂವರ ನಿನ್ನ ಕುಟುಂಬವನ್ನು ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊ
 ಳುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಸ್ವಮೊಂದು ಜೀನೂನ ಅಂಗಡಿ
 ಯನ್ನು ನೀವೇ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥನು ಅವಳಿ ತನ್ನ ಅಂಗಡವನ್ನು
 ತಿಳಿದನು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಕೂಡಲೆ ಚಕ್ರವರ್ತಿ,
 ಸಭಾವರ್ತಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು. ಜ್ಞಾನಗುಪ್ತ
 ಸಂತಪ್ತ ಪ್ರಮುಖ ವ್ಯಾಪಾರಿ, ತನ್ನ ಮಗಳನ್ನೇ
 ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ಕೊಡುವುದು?

ಅವರು ಜ್ಞಾನಗುಪ್ತನನ್ನು ಸಂಧಿಸಿ, ಕಾವ್ಯ
 ತಿಳಿದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಈ ಸಮಾಚಾರ

ನಿಜವೇನು? ವಿಶ್ವನಾಥನಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ದಕ್ಷತೆ...
 ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಅವನಿಗೆ ಒಪ್ಪಿಸುವ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ
 ನಷ್ಟವ ಹೊರತು ಲಾಭ ಸಂಪಾದಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯ
 ಆಗದು. ಅವನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನು ನಿಜವಾದರೂ
 ಅಮಾಯಕನು" ಎಂದರು.

"ವಿಶ್ವನಾಥನು ನೀವು ಹೇಳುವಂತೆ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ
 ಕಣ್ಣೆ ಹೊಂದು, ಆದರೆ ಅಮಾಯಕನೇನೂ ಅಲ್ಲ.
 ಮುಂದೆ ನಿಮಗೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಜ್ಞಾನ
 ಗುಪ್ತನು ಅವರಿಗೆ ಹೇಳಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಜ್ಞಾನಗುಪ್ತನ ಕುಮಾರಿಯೊಂದಿಗೆ
 ವಿಶ್ವನಾಥನಿಗೆ ಮದುವೆಯಾದರು. ವೈಭವದಿಂದಲೇ
 ನಡೆಯಿತು. ಮದುವೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಜೀನೂನ
 ಅಂಗಡಿಯ ವ್ಯಾಪಾರವ ಬಾಧ್ಯತೆ ವಹಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೂ
 ಆಯಿತು. ಅವನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯನ್ನು ಅರಿತಿದ್ದ
 ಕೂರ ಜನರು ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು
 ಅವನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲೇ ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳತೊಡಗಿದರು.
 ಕ್ರಮವಾಗಿ ವಿಶ್ವನಾಥನ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ನಷ್ಟವು

ಕಾಣತೊಡಗಿತು. ಅವನಿಗೆ ಒಬ್ಬ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನು. ಅಳಿಯನು ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಿದ್ದಾನೆಂದು ತಿಳಿದು ಜ್ಞಾನಗುಪ್ತನು ಅವನಿಗೆ ಧನಸಹಾಯ ಮಾಡುವ ಗೊಡವೆಗೆ ಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ವಿಶ್ವನಾಥನ ಕುಂಡತಿ ಅವನಿಗೆ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಸರಕುಗಳನ್ನು ತರಳಿಸ್ಕಾಗಿ ತನ್ನ ಶರೀರದ ನಗಗಳನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡುತ್ರೆ "ಇನ್ನು ಮೇಲೆ ಆಪ್ತನಿಂದ ನಿಮಗೆ ಯಾವ ಧನಸಹಾಯವೂ ಬಾರದು. ಮೊದಲೇನೋ ನೀವು ಒಬ್ಬಂಟಿಗಾರಾಗಿದ್ದಿರಿ. ಈಗ ಮಗುವಿನೊಂದಿಗೆ ನಾವು ಮೂವರಾಗಿದ್ದೇವೆ. ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾದವನು ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಇಳಿಸಲಾರದೆನ್ನುವುದು ಸುಯಲ್ಲ. ಇನ್ನೊಬ್ಬರ ಒಳಿತನ್ನು ನೋಡುವುದರ ಹೊರತು ತನ್ನ ಒಳಿತನ್ನು ನೋಡದವರು ಮಾತ್ರ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಬೀಳುತ್ತಾರೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದಳು.

ಹೆಂಡತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ಅಂದರೆ ನಾನು ಪರರ ಒಳಿತನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಸ್ವಾರ್ಥ ಜಿಂತನೆಯಿಂದ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಬೇಕು ಅನ್ನುವಿಯಾ? ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದರೆ ನನ್ನ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತನ ಏನಾದೀತು?" ಎಂದನು ಚಿಂತಿತನಾಗಿ.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಒರುತ್ತ ಆ ಗಂಡಹೆಂಡಿರ ಸಂಭಾಷಣೆಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಹಳ್ಳದ ಗುಪ್ತನು, "ವಿಶ್ವನಾಥಾ, ಇವಳು ಹೇಳುವುದು ನೀನು ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಬಿಟ್ಟು ಸ್ವಾರ್ಥಿಯಾಗಬೇಕೆಂದಲ್ಲ. ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಅಂಥ ಸಂಪಾದಿಸಬೇಕಾದರೆ ಕಲಬೆರಿಕೆ, ಶಪ್ಪು ತೊಡೆಗಳು ಮಾತ್ರ ಶರಣ್ಯವೇಂದಲ್ಲ. ಹಾಗೆಂದೂ ನೀನು ಮಾಡುವ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅಂಥದ ವಿಷಯ ದುರತುಬಿಡುವುದೂ ಅಲ್ಲ. ಕೊಂಡುಕೊಂಡ ಸರಕುಗಳ ಮೇಲೆ ನ್ಯಾಯವಾದ ಸ್ವಲ್ಪ ಅಂಥದ ಲೆಕ್ಕವಿಟ್ಟು ಚೆಲ್ಲರೆವೂಗಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡು. ಅದು ನಾಲ್ಕು ಹಿಂದಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂಥಾ ಅಂಥವಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಗೆ ಭಂಗವಿಲ್ಲ ಆಗ ನಿನ್ನೇ ಎಲ್ಲಾ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದನು.

ವಿಶ್ವನಾಥನು ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ತಲೆ ಯಾಡಿಸಿದನು. ಜ್ಞಾನಗುಪ್ತನು ಸರಕುಗಳನ್ನು ಕೊಳ್ಳಲು ಸ್ವಲ್ಪ ಧನವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟನು. ಆಮೇಲೆ ವಿಶ್ವನಾಥನು ಇತರ ವರ್ತಕರಂತೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ದುರಾಚೆಗೆ ಹೋಗದೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಬೆಲೆ ಹೆಚ್ಚಿಸಿ ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ತೊಡಗಿದನು. ಇತರ ವರ್ತಕರ ಅಂಗಡಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ವಿಶ್ವನಾಥನ ಅಂಗಡಿಯ ಬೆಲೆ ಕಡಿಮೆಯೇ ಆಗಿ, ವಸ್ತುಗಳು ಒಳ್ಳೆಯವೂ ಆಗಿ ವ್ಯಾಪಾರವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಸಾಗಿತು.

ಆದಿತ್ಯಸೇನನೊಬ್ಬ ರಾಜನ ಆಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ವಂದಿ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರಿದ್ದರು. ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಎಷ್ಟೋ ಬಗೆಯ ವ್ಯವಹಾರಗಳು ಬರುತ್ತಿದ್ದುವು. ಆಗ ಯಾವುದೊಂದು ಸಣ್ಣ ಸಂಗತಿ ನಡೆದರೂ ಸಾಕು. ಆಸ್ಥಾನದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ರಾಜನನ್ನು ಅಂಥವೊಂಥವನೆಂದು ಮುಖಸ್ತುತಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವು ಸಾರಿ ಆ ಹೊಗಳಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳು ರಾಜನನ್ನು ಭೇಸರ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದುವು. ಅಂತಹ ಹೊಗಳಿಕೆಯ ಮಾತುಗಳು ಸಹಜವಾಗಿ ಹೊರಡುವಂಥವಲ್ಲವೆಂದು ರಾಜನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಿತು.

ಒಂದು ದಿನ ರಾತ್ರಿ, ಹಾಳಲಾಗದಷ್ಟು ಚಳಿ ಹರಡಿ ಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅಂತಹ ಚಳಿಯಲ್ಲಿ ಆದಿತ್ಯಸೇನ ರಾಜನು ರಾಜಭವನವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹೊರಟನು. ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ವಸಿವಿಸುತ್ತಿ ಮೂಡದ ಸತ್ಯ ಹೇಳುವ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕನಾದವನನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂದು ಅವನ ಆಸೆ.

ರಾಜನು ಮೃತುಯು ಶಾಲುವೆ ಹೊದೆದುಕೊಂಡು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೋದ ಮೇಲೆ, ಒಂದು ಬೀದಿಯ ಬದಿಯ ಮನೆಯ ಜಗಲಿ

ಯಲ್ಲಿ ಮುದುಡಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನನ್ನು ಅವನು ನೋಡಿದನು. ರಾಜನಿಗೆ ಅವನಲ್ಲಿ ಏನೋ ಕುತೂಹಲವೆದ್ದಿತು.

ಆದಿತ್ಯಸೇನನು ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ, "ಹೀಗೆ ಮಲಗಿದ್ದೀಯಲ್ಲಾ? ಏನಿಗೆ ಚಳಿಯಾಗುವುದಿಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು, "ನಾನು ಹೊದೆದುಕೊಂಡಿರುವುದು ಹರಕು ವಸ್ತ್ರ. ಅದರಿಂದ ಬೇಗಾಗಲಿ ಒಂದು ಹರಕೆನೊಳಗೆ ನುಸುಳಿ ಮತ್ತೊಂದು ಹರಕೆನೊಳಗೆ ನಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹೊಣುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಬೇಗಾಗಲಿ ನೀವು ಹೊದೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಶಾಲು ವೇಯೊಳಗೆ ಹೊಕ್ಕಿತ್ತೋ ತಿರಿಹೋಯಿತು. ಮತ್ತೆ ಅದಕ್ಕೆ ಹೊರಗೆ ಹೊಣುವ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲ. ಅದರಿಂದಲೇ ನೀವು ಚಳಿದನ್ನು ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ನಡುಗುವಿರಿ. ನನಗೆ ತಡೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ!" ಎಂದನು.

ಅವನ ಹಾಸ್ಯ ಧೋರಣಿಯ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಜನಿಗೆ ನಗು ಬಂದಿತು. ಅವನು ಆ ಮನುಷ್ಯನೊಂದಿಗೆ "ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನೂರು ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯ

ಗಳಿವೆ. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟತ್ರಸ್ತು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇವೆ. ನನ್ನನ್ನು ಮಹಾರಾಜವಂಶವನೆಂದು ಹೊಗಳ ಬಲ್ಲೆಯಾ ? ” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಕೇವಲ ಇಷ್ಟತ್ತು ನಾಣ್ಯಗಳಿಗಾ ? ಇಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಮೊತ್ತಕ್ಕೆ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ಹೊಗಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು ” ಎಂದನು ಜಗಲಿಯುವನು.

“ಒಂದು ಮೇಳ ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಇರುವುದರಲ್ಲಿ ಅರ್ಧಮಾಸ ಕೊಟ್ಟರೆ ? ” ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು ರಾಜ.

“ಆಗ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಸಮಾನರಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತೇವೆ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿನವರೆಂದು ಹೊಗಳುವ ಆಗತ್ಯವೇ ಹೋಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ ” ಎಂದನಾ ಬಡಮನುಷ್ಯ.

ಆದಿತ್ಯಸೇನ ರಾಜನಿಗೆ ಅವನ ಉತ್ತರಗಳು ಬಹಳ ಸಂತೋಷವನ್ನುಂಟುಮಾಡಿದುವು. ತಾನೀಗ ಮಾತಾಡದೆ ಹೋರಲು ಹೋದರೆ ಧನದ ಅಶಯಿಂದ ಅವನು ಕರೆಯುವನೋ ನೋಡಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡು ರಾಜನು ಮಾತಾಡದೆ ಮುಂದೆ ನಡೆದನು.

ಆದರೆ ಬಡಮನು ಅವನನ್ನು ಕರೆಯಲಿಲ್ಲ. ರಾಜನು ತಿರುಗಿ ಅವನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದನು.

“ಆಯ್ಯಾ, ತಾಳ್ಮೆ ಮತ್ತೇನೋ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಹಾಗಿವೆ ? ” ಎಂದನು ಆ ಬಡವ.

“ಪ್ರಶ್ನಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ನಿನ್ನಿಂದ ಮೊಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದೆನು. ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನೂರು ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳಿವೆಯೆಂದು ಬೇಳೆದ್ದೇನಪ್ಪೆ ? ” ಎಂದನು ರಾಜ. “ಹೌದು ” ಎಂದನು ಬಡವ.

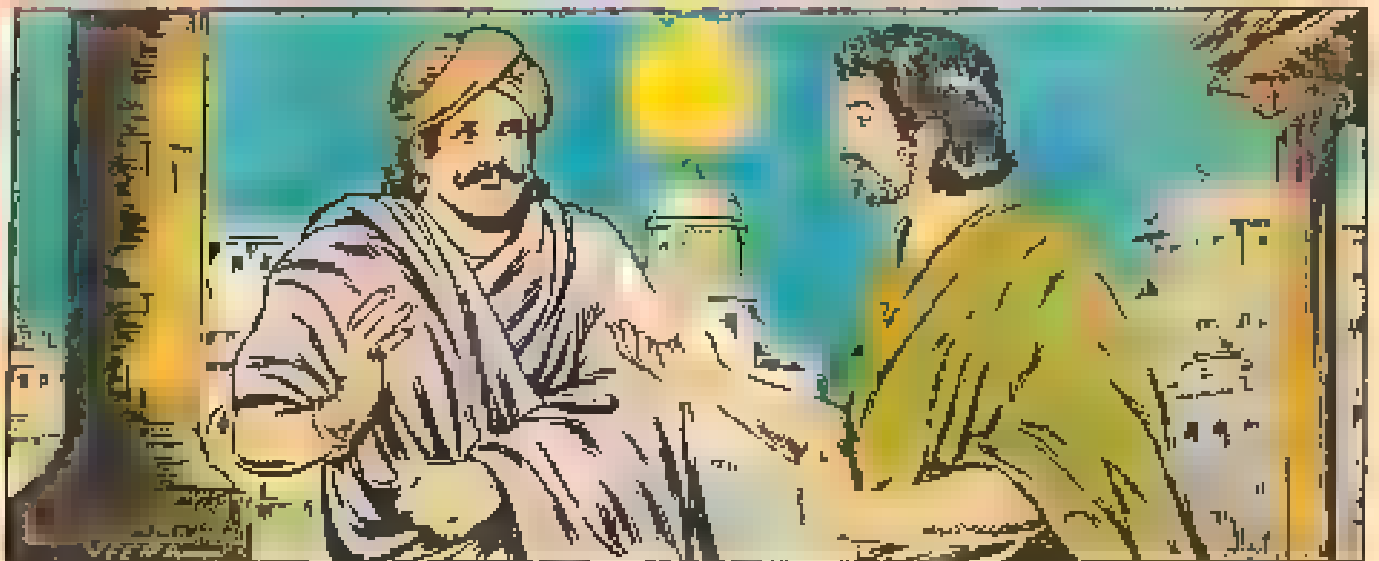
“ಸರಿ, ಆ ನೂರು ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೂ ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಆಗ ನನ್ನನ್ನು ಮಹಾರಾಜವಂಶವನೆಂದು ಹೊಗಳುವಿಯಪ್ಪೆ ? ” ಕೇಳಿದನು ರಾಜ.

“ಆಯ್ಯಾ, ಆ ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳೆಲ್ಲಾ ನನ್ನದೇ ಆಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಆಮೇಲೆ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಹೊಗಳಬೇಕಾದ ಆಗತ್ಯವಾದರೂ ಏನಿದೆ ? ಬೇಕಾದರೆ ನೀವೇ ನಿಮ್ಮ ಆಗತ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಗಳಬಹುದು. ಏಕೆಂದರೆ ನಿಮ್ಮ ಆಗತ್ಯಕ್ಕೆ ನಾನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಉಂಟು ! ” ಎಂದು ಮೇಳ ನಗತೊಡಗಿದನು ಆ ಬಡವ.

ಆದಿತ್ಯಸೇನ ರಾಜನೂ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಬಾಯಿ ತುಂಬಾ ನಕ್ಕನು.

ಅನಂತರ ರಾಜನು ಆ ಬಡ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ನೂರು ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟು, ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ಅಂತರಂಗದ ಸಲಹಾದಾರನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ಇರಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ನಡೆದುದನ್ನು ತಿಳಿದು ರಾಜಾಸ್ಥಾನದ ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥರು ಅಂದಿನಿಂದ ಮಾತು ಮಾತಿಗೂ ರಾಜನನ್ನು ಹೊಗಳುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಟ್ಟರು.

ಕಲ್ಪ

ಅನುಚಿ ರಾಜನಿಗೆ ಕಾಪ್ಪಾಕಾಂಕ್ಷೆ ವಿವರಿಸುವಾಗಿದ್ದು, ನೆರೆಹೊರೆಯ ರಾಜನೊಂದಿಗೆ ಅವಳ ಯುದ್ಧಗಳನ್ನು ಮಾತುಕತಿಸಿದ್ದನು.

ಯುದ್ಧಗಳ ಕಾರಣದಿಂದಾಗಿ ವ್ಯಾಪಾರಸ್ಥರಲ್ಲಿ ವಿವರಿಸಿ ಅನ್ಯಾಯಗಳು ಹುಂದಿದುವು. ಪ್ರಕೃತಿಯ ಕಾರಣಗಳನ್ನಿಲ್ಲದೆಯೇ ಬೇಕದ್ದಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಮ ಬಂದಿತು.

ಅಪಾರಧಾನ್ಯಗಳ ಕೊರತೆಯಿಂದಾಗಿ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನಗಳು ಹೆಚ್ಚಾದುವು. ಯಾವನೋ ಒಬ್ಬ ಕಳ್ಳ ರಾಜನ ಭವಾಗಾರಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳ ಕೊರತು, ಸಿಕ್ಕಿರಿದ್ದನು.

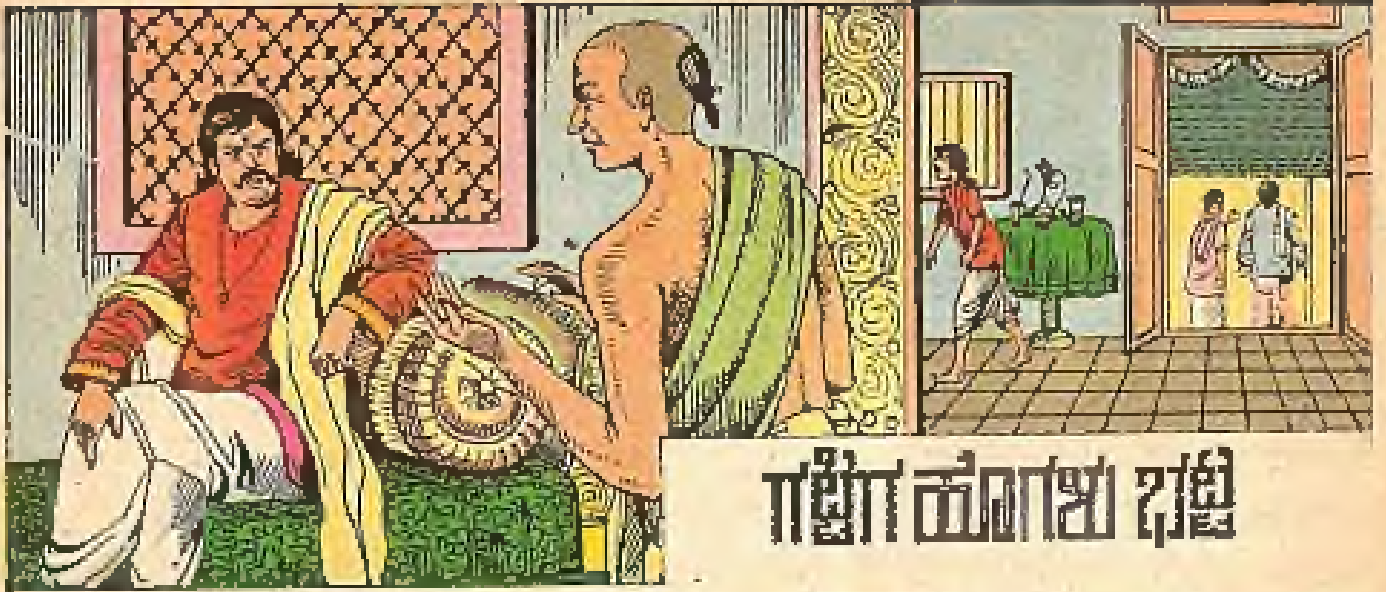
"ಅವನನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ, ಭಟರನ್ನು ನೋಡಿ.

ಕಳ್ಳನು ಅವನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೊರಟುಹೋದ ಮೇಲೆ, ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯೊಂದಿಗೆ ಕಳ್ಳನನ್ನು ಎಲೆ ಬಿಟ್ಟಿರುವ ಕೇಳಿದನು.

"ಕ್ಷಮಿಸಿ ಪ್ರಭೂ, ಅವನು ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದನಾದರೂ, ಅಂಕಿತ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗೆ ಕಾರಣ ನಾವೇ!" ಎಂದನು ಮಂತ್ರಿ.

ಆ ಮಾತಿನಿಂದ ರಾಜನಿಗೆ ಬುದ್ಧಿ ಬೆಳಗಿತು. ಯುದ್ಧದ ಗೊಡವೆ ಬಿಟ್ಟು ಶಾಂತಿ ಭದ್ರತೆಗಳನ್ನು ಕಾಪಾಡಲು ಶೋಧಿಸಿದನು.

ಗಟ್ಟಿಗ ಹೊಗಳಿ ಭಟ್ಟಿ

ಒಂದಿನೊಂದು ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿದ್ದ ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟಿನೊಬ್ಬನು ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಹೊಗಳಿ ಭಟ್ಟಿನಾಗಿತ್ತು. ಆಡುವ ಮೂರುಗಳಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಚಾಕಚಕ್ಯತೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದನು. ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿ ಯಾವ ಶುಭ ಸಮಾರಂಭಗಳು ನಡೆದರೂ ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟಿನು ಅಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಿ ಕೂದಿದವರನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತ, ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಹಾಡಿ ಅವರನ್ನು ಸಂತೋಷಪಡಿಸುವನು. ಸಂತೋಷ ಪಟ್ಟವರು ಅವನಿಗೆ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಈ ಒಗ್ಗಿಯ ಬಹುಮಾನಗಳಿಂದಲೇ ಅವನ ಜೀವನ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ಹೊಗಳಿ ಭಟ್ಟಿನ ಕಾಲ. ಶುಭ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಹೊಗಳುವುದು ವಾಡಿಕೆಯಲ್ಲಿತ್ತು.

ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಊರಿನವರೆಲ್ಲಾ ಅವನಿಗೆ ಅಷ್ಟೋ ಇಷ್ಟೋ ಕೊಟ್ಟವರೇ, ಕೊಡುವವರೇ. ಆದರೆ ಆ ಊರಿನ ಅಧಿಪತಿಗಳಾದ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಮಾತ್ರ ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟಿನಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕಾಕು ಕೂಡಾ ಕೊಡುವ ಪಾಪಕ್ಕೋ ಪುಣ್ಯಕ್ಕೋ ಹೋದವರಲ್ಲ. ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಶುಭಕಾರ್ಯ ನಡೆದಾಗರೆಲ್ಲಾ ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟಿನು ಹೋಗಿ ಶ್ಲಾಘನೆಯ

ಮೂಡುಗಳನ್ನೂ, ಪದ್ಯಗಳನ್ನೂ ಹೇಳುವನು. ಆದರೆ ಮಹಾ ಜಿಪುಗಾರಾದ ಜಮೀನ್ದಾರರು, ಪುತಿ ಸಾರಿಯೂ, "ಅಹಾ! ಬಹಳ ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕೀರ್ತಿ ಪದ್ಯ ಹೇಳಿದೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಿನಗೆ ಪ್ರತ್ಯೇಕವಾಗಿ ಒಳ್ಳೆಯ ಬಹುಮಾನ ಕೊಡಬೇಕು. ಮುಂದಿನ ವಿಶೇಷ ನಡೆಯುವಾಗ ಒರುವಿಯಷ್ಟೆ? ಈಗ ನೋಡೋಣ!" ಎನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು.

ಆದರೆ ಜಮೀನ್ದಾರರಲ್ಲಿ ಅನೇಕ ಶುಭಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆದರೂ ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟಿನಿಗೆ ಎನ್ನೂ ಗಿಟ್ಟಿರಿಲ್ಲ.

ಹಾಗಿರುವಾಗ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮಗಳಿಗೆ ವಿವಾಹದ ಯೋಗ ಕೊಡಿಬಂತು, "ಇದು ದೊಡ್ಡ ಶುಭ ಕಾರ್ಯ. ಈ ಸಾರಿ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಕೈಯಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದುಕೊಂಡೇ ತೀರಬೇಕು" ಎಂದು ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟಿನು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿಕೊಂಡನು. ಅವನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಳ್ಳೆಯ ದನವಿಲ್ಲದೆ ಹಾಲಿಗೆ ಬಹಳ ಕಷ್ಟವಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈ ಸಾರಿ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಂದ ಒಳ್ಳೆಯದೊಂದು ದನವನ್ನು ಬಹುಮಾನ ಪಡೆಯದೆ ಬಿಡಬಾರದೆಂದುಕೊಂಡನು.

ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟನು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮನೆಯ ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಬಂಧುಮಿತ್ರರೊಂದಿಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಮಂಡಿಸಿದ್ದ ಸಮಯ ನೋಡಿ, ವಧೂವರರಿಗೆ ಅಶೀರ್ವಾದ ಮಾಡುವವನಂತೆ, ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನೂ, ಪದ್ಯಗಳನ್ನೂ, ಪದ್ಯಗಳನ್ನೂ ಉಚ್ಚರಿಸಿ, "ಧರ್ಮದಾತರಾದ ಜಮೀನ್ದಾರರು ಈ ಕುಂಭ ಮಂಗಳ ಕಾರ್ಯ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಅವರೆಲ್ಲರ ಮನೋಭೀಷ್ಠ ಸಿದ್ಧಾರ್ಥವಾಗಿ ಈ ದೀನನ ಸ್ವಾಮನೋಭೀಷ್ಠ ಕೂಡಾ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದಾಗಿತ್ತು ಭರವಸೆಯನ್ನು ಈಡೇರಿಸುವಂತೆ ಭಗವಂತನು ಅನುಗ್ರಹಿಸಲಿ!" ಎಂದನು.

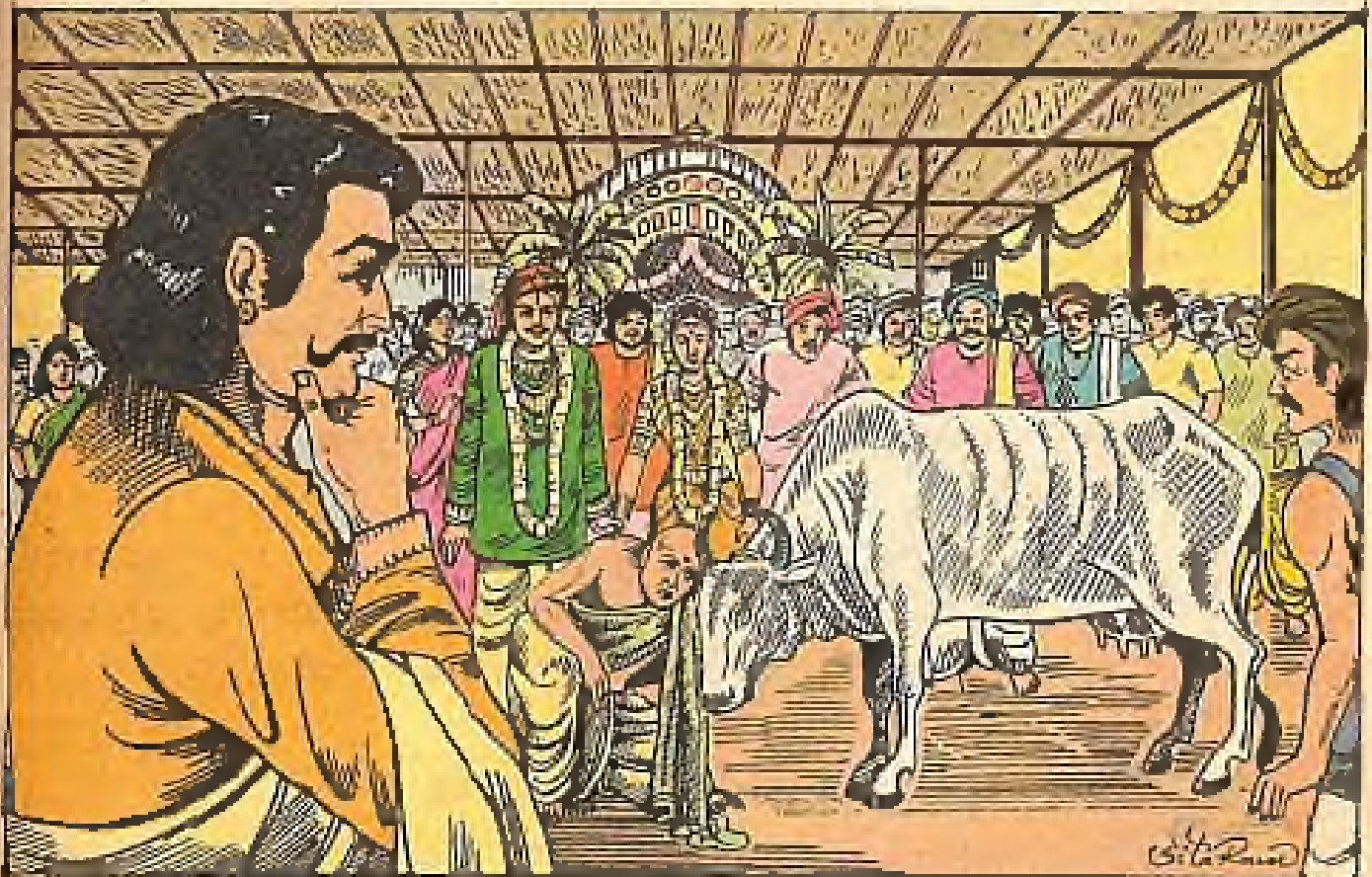
ಬಂಧುಮಿತ್ರರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಈ ಸಾರಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಾಗದ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಬಂದುದರಿಂದ ಜಮೀನ್ದಾರರು "ಭೇಷ್! ಭೇಷ್! ಏನು ನನ್ನ ಮನೋಭೀಷ್ಠ?" ಎಂದು ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟನನ್ನು ಕೇಳಿದರು.

"ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳ ಬಡ ಕುಟುಂಬಸ್ಥನು ನಾನು. ಕರೆಯುವ ದನವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರೆ ನಾವೆಲ್ಲಾ ತಮ್ಮ

ಹೆಸರು ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಸಂತೋಷದಿಂದ್ದೇವು" ಎಂದನು ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟ.

ಜಮೀನ್ದಾರರು ಓಟ್ಟ ನೌಕರನನ್ನು ಕರೆದು ಅವನ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಗುಟ್ಟಾಗಿ, ಒಂದು ದನದ ಗುರುತನ್ನು ಹೇಳಿ "ಅದನ್ನು ತಂದು ಇವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಿಡು" ಎಂದರು. ನೌಕರನು ಹೋಗಿ ಒಂದು ದನವನ್ನು ತಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮುಂದೆ ನಿಲ್ಲಿಸಿದನು. ಅದು ಮುದಿ ದನವಾಗಿತ್ತು! ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಬಂದ ಅತಿಥಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಆಶ್ಚರ್ಯದಾಯಿತು. ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟನು ಏನು ಹೇಳುವನೋ ಎಂದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕುತೂಹಲ.

ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟನು ಇಕ್ಕೆಟ್ಟಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದನು. ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವುದರಿಂದ ಯಾವ ಪ್ರಯೋಜನವೂ ಇಲ್ಲ. ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳದೇ ಹೋದರೆ ಜಮೀನ್ದಾರರನ್ನು ಅವಮಾನಪಡಿಸಿದಂತಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ಮುದಿ ದನವನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಲು ಅವನಿಗೊಂದು ಉಪಾಯ ಹೊಳೆಯಿತು.

ಅದನು ಆ ದನದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಅದರ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಏನೋ ಬೇಳಿದಂತೆ ಬಾಯಾಡಿಸಿ, ಅದರ ಮುಖದ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಕಿವಿಯನ್ನಿಟ್ಟು, ಅದು ಬೇಳುವುದನ್ನು ಕೇಳುವಂತೆ ಅಭಿನಯಿಸ ತೊಡಗಿದನು. ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.

"ದನದೊಂದಿಗೆ ಆರೇನು ಗುರುಗುರು ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟಾ ?" ಎಂದು ಜಮೀನ್ದಾರರು ಎಗತಾಳಿ ಯಾಗಿ ಕೇಳಿದರು.

"ಮತ್ತೇನಿಲ್ಲ. ಮಹಾಪ್ರಭೂ ! ನಾನು ಈ ದನದ ಹತ್ತಿರ ಇದರ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಕಿಳಿಯಲು ಗಟ್ಟಿ ಧರಿಸುವಿಯಾ ? ಅಂತ ಕೇಳಿದೆ, ಆಪ್ತೇ" ಎಂದನು ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟ.

"ದನ ಏನು ಹೇಳಿತು ?" ಎಂದರು ಜಮೀ ನ್ದಾರರು ನಗುತ್ತಾ.

"ಇದು ಏನು ಹೇಳಿತೆಂದರೆ, ನಾನು ಕೃತ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಮಹಿಷಾಸುರನ ಹತ್ತಿರ ಇದ್ದವಳು. ಮಹಿಷಾಸುರನು ಆದಿತ್ಯಿಯಿಂದ ಅಂತ್ಯ ಹೊಂದಿ ದನು. ಕೃತಯುಗವು ಅಂತ್ಯವಾದರೂ ನಾನು ಸಾಯ ಲಿಲ್ಲ. ತ್ರೇತಾಯುಗವು ಬಂತು, ರಾವಣನು ಹುಟ್ಟಿ ರಾಮನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಾಯುವುದನ್ನು ಕೂಡಾ ನೋಡಿದೆ. ಆಮೇಲೆ ದ್ವಾಪರ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಕಂಸನು

ಮುಟ್ಟಿದ. ಕೃಷ್ಣನು ಬಂದು ಕಂಸನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವು ದನ್ನು ಕೂಡಾ ನಾನು ಕಣ್ಗಾರೆ ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದರೂ ನನಗೆ ಸಾವು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ಯಾವುದರ ವೇಲೆಯೂ ನನಗೆ ಆಸಕ್ತಿ ಇಲ್ಲ. ಬಹಳ ವೈರಾಗ್ಯ ದಲ್ಲಿ ಜಮೀನ್ದಾರ, ಆಶ್ರಯದಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ಜಮೀನ್ದಾರ್ರ ಗೋಶಾಲೆಯಲ್ಲಿರುವುದೆಲ್ಲಾ ನನ್ನ ಸಂತಾನಗಳೇ. ಅಂಥ ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ಗಟ್ಟಿ ಧರಿಸುವಿಯಾ ? ಎಂದು ಕೇಳಿ ನನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನ ಪಡಿಸುವಿಯಾ ? ಎನ್ನುತ್ತದೆ ಈ ಮಹಾ ಗೋಮಾತೆ !" ಎಂದನು ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟ.

ಅವನ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಆಲ್ಲಿ ಸೇರಿದವರೆಲ್ಲಾ ಗಲಗಲನೆ ನಕ್ಕರು. ಹತ್ತು ಮಂದಿಯ ಮುಂದೆ ಜಮೀನ್ದಾರರ ಮುಖ ಸ್ವಲ್ಪದಾಯಿತು. ಆದರೂ ಸಮಾಳಿಸಿಕೊಂಡು ಸೌಕರವನ್ನು ನೋಡಿ, "ಬುದ್ಧಿ ಯಿಲ್ಲ ನಿನಗೆ ? ಒಳ್ಳೆಯ ದನವನ್ನು ತಾರೆಂಬರೆ ಇದನ್ನೋ ತರುವುದು ? ಇದನ್ನೊಯ್ದು ಒಳ್ಳೇ ಪ್ರಾಯದ ದನವನ್ನು ತಾರೋ !" ಎಂದರು ಕೋಪದ ಅಧಿಕಾರವಾಣಿಯಲ್ಲಿ.

ಸೌಕರನು ಆ ಮುದಿ ದನವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಒಳ್ಳೆಯ ದನವನ್ನು ತಂದನು. ವೆಂಕಣ್ಣ ಭಟ್ಟನು ಮತ್ತೆ ನಾಲ್ಕು ಹೊಗಳು ಪದ್ಯಗಳನ್ನು ಹಾಡಿ, ಆ ದನವನ್ನು ಸಂತೋಷದಿಂದ ತೆಗೆದು ಕೊಂಡು ಹೋದನು.

